

LISA KLEYPAS

LISA CACH

CLAUDIA DAIN

LYNSAY SANDS

Wish
List

LISA KLEYPAS

LISA CACH

CLAUDIA DAIN

LYNSAY SANDS

*Wish
List*

Nguyễn ước

Nguyên tác: Wish list

Lisa Kleypas

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu : Andrew, Lord Drake bị xóa tên khỏi di chúc của cha hắn, Bá tước Rochester vì lối sống phóng đãng. Để có được gia sản, hắn quyết định giả vờ thay đổi , trở thành một đứa con như cha hắn mong đợi. Theo kế hoạch, hắn thuyết phục cha hắn tin rằng hắn hiện đang theo đuổi một quý cô đáng kính trọng. Vấn đề là, Lord Drake không hề quen một người phụ nữ đứng đắn nào ngoài bà chị không chồng của người bạn , Miss Caroline Hargreaves. Thật không may là, nàng căm ghét hắn. Để đạt được mục đích, Andrew đã đe dọa nàng, và trò đùa của số phận bắt đầu...

Nhân vật Andrew đã từng xuất hiện trong Because you're mine, thuộc series Capitol Theatre. Hắn là anh em cùng cha khác mẹ với Logan Scott. Trong khi Logan sống trong nghèo khổ, đói rách và bạo hành, Andrew ngược lại, sống trong nhung lụa giàu sang, nhưng lại chịu sự lạnh nhạt của Bá tước Rochester, hắn đã đi ngược lại với tất cả mong muốn của ngài Bá tước, liên tiếp thất bại, hủy hoại bản thân hắn... Trong I will, chúng ta sẽ cùng theo dõi xem liệu tình yêu có thể cứu rỗi được bản thân hắn không?

Mục lục:

[Chương 1:](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

Chương 1:

London, 1833

Thật không dễ dàng khi cầu xin sự giúp đỡ từ người phụ nữ khinh miệt mình. Nhưng Andrew, Lord Drake, đã vượt xa sự xấu hổ, và hôm nay cũng không ngoại lệ. Hắn cần sự giúp đỡ của một người phụ nữ đầy đức hạnh, và Quý cô Caroline Hargreaves là người đứng đắn nhất mà hắn từng biết. Nàng đứng đắn, khắt khe về đạo đức... và hắn không phải là người duy nhất nghĩ vậy, dựa trên sự thật là nàng độc thân ở tuổi 26.

“Ngài đến đây có việc gì?” Caroline hỏi, giọng nàng đầy vẻ thù địch.

Nàng giữ ánh mắt tiếp tục vào cái khung vải to trước mắt. Đây là một việc cần sự tỉ mỉ, ghim một cây ghim qua mỗi vòng ren nhỏ, và dán vào cạnh của khung cho đến khi vải được rút căng ra. Nét mặt Caroline vẫn không đổi, nhưng những ngón tay cứng lại đã tố cáo sự căng thẳng trong nàng.

“Ta cần sự giúp đỡ của nàng” Andrew nói, nhìn thẳng vào nàng.

Đây là lần đầu tiên hắn tỉnh táo trước nàng, và trong trạng thái không có hơi men, hắn nhận ra một vài điểm ở Miss Caroline Hargreaves làm hắn thích thú. Nàng đẹp hơn là hắn nghĩ. Bỏ qua cặp mắt kính nhỏ trên sống mũi, và cách ăn mặc quê mùa, nàng sở hữu một vẻ đẹp tinh tế mà lúc trước hắn không nhận thấy. Không phải tất cả ở nàng đều bắt mắt – Caroline có một thân hình nhỏ bé và mảnh khảnh, không có cặp mông và bộ ngực gây ấn tượng. Andrew luôn yêu thích phụ nữ khêu gợi, hứa hẹn một khả năng phòng the mãnh liệt. Nhưng Caroline có một khuôn mặt thật đáng yêu, đôi mắt nâu dịu dàng với lông mi đen dày, trên đó là một hàng lông mày cong đẹp như cánh chim ưng. Tóc nàng được búi thành một búi gọn gàng mịn như tơ, và da nàng thì mịn màng như em bé. Và khuôn miệng... tại sao hắn không bao giờ nhìn vào đôi môi nàng trước đây? Mềm mại, đầy biểu cảm, môi trên mỏng và cong, còn môi dưới thì bĩu ra một cách đầy đặn và tươi thắm.

Ngay lúc này thì đôi môi hấp dẫn đó đang mím chặt đầy vẻ không vừa lòng, và nhãn mặt với vẻ khó hiểu.

“Tôi không hiểu Ngài có thể muốn gì ở tôi, Ngài Drake,” Caroline quả quyết. “Tuy nhiên, tôi đảm bảo rằng Ngài không có được điều đó đâu.”

Andrew bỗng phá ra cười. Hắn liếc qua bạn hắn - Cade - em trai của Caroline - người dẫn hắn đến phòng khách nhà Hargreaves.

Đoán trước rằng Caroline sẽ không sẵn sàng giúp đỡ hấn việc gì, Cade trông bức bối và bất lực trước sự bướng bỉnh của chị mình.

“ Tao đã nói rồi, “ Cade thì thầm.

Không bỏ cuộc một cách dễ dàng, Andrew lại nhìn vào người phụ nữ ngồi trước mặt. Hấn nhìn nàng đầy suy nghĩ, cố gắng tìm ra cách tiếp cận. Không nghi ngờ gì là nàng định bắt hấn phải bò... và hấn cũng không trách nàng chút nào.

Caroline chưa bao giờ thử che giấu sự căm ghét đối với hấn, và Andrew biết chính xác tại sao. Thứ nhất, hấn là tấm gương xấu của em trai Cade của nàng, một cậu trai dễ bị ảnh hưởng bởi bạn bè. Andrew đã rũ rề cade vào những trò bài bạc, uống rượu, và trác táng , và trả cậu ta về nhà với tình trạng thảm hại. Cha Cade đã chết, mẹ thì ít não, nên Caroline gần như là mẹ của Cade. Nàng đã cố hết sức để giữ cậu em trai 24 tuổi không làm đường lạc lối, mong muốn cậu sống trách nhiệm như người trụ cột chính của gia đình. Thế nhưng, Cade lại thấy rằng lối sống trác táng của Andrew thật đáng kích thích, hai người họ đã có vô số những buổi chơi bởi phóng dăng.

Caroline căm ghét Andrew còn vì một lí do đơn giản khác là nàng và hấn là 2 người trái ngược nhau. Nàng trong lành. Hấn thì xấu xa. Nàng chân thành. Hấn sẵn sàng bề gầy sự thật chỉ vì mục đích riêng. Nàng sống kỷ luật. Hấn chưa bao giờ cố kiềm chế bản thân. Nàng điềm đạm và trầm lặng. Còn hấn chưa bao giờ có một phút giây êm ả.

Andrew ganh tỵ với nàng, vì thế hấn đã chế nhạo nàng không thương tiếc khi họ gặp nhau. Giờ đây Caroline ghét hấn, và hấn thì đến để xin nàng một ân huệ - ân huệ mà hấn rất cần. Andrew thấy hoàn cảnh thật buồn cười, hấn nở một nụ cười gượng gạo. Đột nhiên, hấn quyết định sẽ nói thẳng. Quý cô Caroline Hargreaves dường như không phải dạng phụ nữ thích những trò lòng vòng và quanh co.

“ Ta đến đây, bởi vì cha của ta đang chết dần,” hấn nói.

Những từ ngữ khiến nàng bị đâm vào tay, và nàng khẽ giật mình. Nàng ngẩng mặt lên từ tấm vải ren.

“ Tôi xin chia buồn .” nàng thì thầm.

“ Ta thì không” Andrew nhìn thấy nàng kinh ngạc vì sự lạnh lùng của hấn hiện ra trong đôi mắt mở to.

Hấn không quan tâm. Không gì có thể làm hấn phiền muộn trước cái chết của ông ta, một ví dụ điển hình cho một người cha tồi. Ngài bá tước chẳng làm được gì cho hấn, và đã từ lâu, Andrew đã từ bỏ hy vọng có được tình yêu từ lão già có trái tim sắt đá ấy.

“ Điều duy nhất làm ta đau buồn,” Andrew nói một cách chậm rãi, “ là ngài bá tước đã quyết định cắt quyền thừa kế của ta. Nàng và ông ta dường như có suy nghĩ giống nhau về lối sống tội

lỗi của ta. Cha ta đã tuyên bố rằng ta là sinh vật đầy tội lỗi và xấu xa nhất mà ông ta từng biết.”

Một nụ cười nhẹ hiện ra trên môi hắn. “ Ta chỉ luôn hi vọng rằng ông ta đúng.”

Caroline có vẻ lay động trước lời tuyên bố của hắn. “ Ngài có vẻ tự hào khi làm thất vọng cha ngài,”

“Ồh, đúng thế,” hắn khẳng định nhẹ nhàng. “Mục tiêu của ta là trở thành một nỗi thất vọng của ông ta, giống như ông ta đối với ta. Không phải là một nhiệm vụ dễ dàng, ngài thấy đó, nhưng ta đã chứng minh được điều đó bằng bản thân mình. Đây là sự thành công lớn nhất của cuộc đời ta.”

Hắn thấy Caroline ném cái nhìn đầy bối rối vào Cade, cậu đang nhìn ra cửa sổ để chime ngưỡng cảnh xuân êm ả ngoài trời. Nhà Hargreaves ngụ tại hướng Tây Luân Đôn. Đó là một khu nhà theo kiến trúc Georgian, tường hồng và bao bọc bởi những cây sồi to lớn, dạng nhà gia đình người Anh nên có.

“ Và như vậy,” Andrew tiếp tục, “ trong nỗ lực cuối cùng để khiến cho ta thay đổi, Ngà Bá Tước đã đá tôi khỏi những cái mà lão ta có.”

“ Nhưng chắc hẳn ông ta không thể làm tất cả những chuyện đó,” Caroline nói. “ Tước hiệu, đất đai, và dinh thự gia đình... tôi nghĩ chúng sẽ được truyền lại.”

“ Đúng vậy, chúng sẽ được thừa kế.” Andrew cười một cách cay đắng. “ Ta sẽ có tước hiệu và đất đai, mặc cho lão có làm gì đi chăng nữa. Lão ta không thể phá vỡ được điều đó. Nhưng của cải – gia sản của cả dòng họ- thì sẽ không được truyền lại. Ông ta có thể để chúng lại cho bất cứ người nào ông ta muốn. Và như thế, ta có thể thấy trước bản thân mình trở thành một kẻ sản-tài sản - khốn kiếp, phải cưới một cô nàng - thừa kế - mặt - ngựa với món hồi môn béo bở.”

“ Thật khủng khiếp.” Mắt Caroline bỗng ánh lên tia nhìn thách thức. “ Ý tôi là cho cô gái đó.”

“Caro” Cade nhắc.

“ Không sao.” Andrew nói, “ bất kì ai trở thành cô dâu của ta đều đáng được thương hại. Ta không đối xử tốt với phụ nữ. Và ta cũng không giả vờ như thế.”

“ Ngài không đối xử tốt với phụ nữ?” Caroline lại giật mình đâm kim vào tay. “ Ngài ngược đãi phụ nữ ư? “

“Không” Hắn cau mày. “ Ta sẽ không bao giờ ngược đãi thân xác một người phụ nữ.”

“ Thế thì Ngài chỉ đơn giản là xem thường họ, và không nghi ngờ gì là sẽ bỏ mặc, không tin tưởng, xúc phạm và không lịch thiệp.”

Nàng ngừng lại, và nhìn hắn chờ đợi. Khi Andrew không đáp lời, nàng lên giọng nhắc nhở “Thế thì?”

“ Thế thì cái gì?” hắn đáp lại bằng một nụ cười chế giễu. “ Nàng vừa đặt câu hỏi à ? Ta cứ nghĩ nàng đang kể chuyện đấy chứ.”

Hai người nhìn nhau, đôi mắt thu hẹp lại, và làn da nhợt nhạt của Caroline đã đỏ lên với sự tức giận. Không khí trong phòng thay đổi hẳn, trở nên bức bối và đầy sự căng thẳng. Andrew tự hỏi, sao bà cô không chồng nhỏ bé này có thể ảnh hưởng đến hắn như thế. Hắn, kẻ đã trải qua gần nửa cuộc đời không quan tâm đến bất cứ ai, bấy kỳ điều gì, bao gồm cả bản thân hắn, lại bỗng nhiên lại thấy rắc rối và kích thích hơn tất cả mọi thứ xảy ra từ xưa đến nay. Lạy Chúa, hắn nghĩ, hắn phải là một thằng khốn tồi tệ khi thêm khát chị của Cade Hargreaves. Nhưng hắn đã như thế. Máu hắn như dồn lên, nóng và đầy sức mạnh, tâm trí hắn sôi sục khi nghĩ đến nhiều cách thức khác nhau mà hắn mong muốn đôi môi mềm mại, ngây thơ ấy thực hiện. Thật tốt là Cade ở đây. Không thì Andrew không chắc là hắn có thể bắt bản thân ngừng việc chứng minh cho Quý cô Caroline Hargreaves chính xác hắn là kẻ đồi trụy như thế nào. Thực tế, hắn đã bị kích thích rồi, sự thật này sẽ sớm lộ rõ qua lớp vải mỏng của chiếc quần dài hợp thời trang.

“ Ta có thể ngồi xuống không?” Hắn hỏi đột ngột, hướng vào cái ghế cạnh đó.

Hết sức ngây thơ, Caroline dường như không chú ý đến sự khuấy động của hắn.

“ Xin mời ngài. Tôi không thể chờ để được nghe chi tiết về sự giúp đỡ ngài yêu cầu, đặc biệt là khi ngài tỏ ra cư xử đúng đắn và lịch thiệp thế này.”

Chúa tôi, nàng khiến hắn muốn phá ra cười, cùng lúc với tóm lấy nàng.

“ Cám ơn nàng” hắn ngồi và chồm về trước một cách tùy tiện, đặt cẳng tay lên gối. “ Nếu ta muốn được hưởng di chúc của Bá tước, ta không còn cách nào khác ngoài việc làm vừa lòng ông ta,” hắn nói.

“Ngài sẽ thay đổi cách sống ư?” Caroline hỏi hết sức hoài nghi. “ Sửa đổi lại bản thân ngài?”

“ Tất nhiên là không. Cuộc sống xấu xa này khá hợp với ta. Ta chỉ định giả vờ tu tỉnh cho đến khi lão già ấy lên đường. Sau đó ta sẽ sống như ý ta, với số tài sản hợp pháp.”

“ Ngài thật tốt đẹp.”

Sự chán ghét hiện lên trong mắt nàng. Vì một vài lí do nào đó, Andrew bỗng đau nhói trước phản ứng của nàng, hắn- kẻ chẳng bao giờ bận tâm người khác nghĩ gì về hắn. Hắn cảm thấy một nhu cầu cần biện minh cho bản thân mình trước nàng, để giải thích với nàng rằng hắn không đáng khinh như hắn thể hiện. Nhưng hắn vẫn im lặng. Chết tiệt hắn đi, nếu hắn cố giải

thích bất cứ gì về bản thân hẳn cho nàng.

Vẫn tiếp tục nhìn hẳn “ Tôi sẽ đóng vai trò gì trong kế hoạch của ngài?”

“ Ta cần nàng giả vờ yêu thích ta,” hẳn nói dứt khoát. “ Một tình yêu lãng mạn. Ta định sẽ thuyết phục cha ta rằng ta đã bỏ rượu, đánh bạc, và tán tỉnh phụ nữ... và ta đang tìm hiểu một phụ nữ đứng đắn với dự định sẽ kết hôn.”

Caroline lắc đầu, giật nảy mình. “ Ngài muốn một hôn ước giả sao?”

“ Không đến nỗi như thế,” Hẳn trả lời. “ Tất cả những gì ta muốn là nàng cho phép ta được hộ tống nàng đến vài hoạt động của xã hội... cùng nhau nhảy một vài điệu nhảy, một hai lần cưới ngựa... đủ để những lời đồn đại của thiên hạ đến tai cha ta”.

Nàng nhìn hẳn giống như hẳn thuộc về Bedlam. “ Ngài cho rằng sẽ có người tin vào cái âm mưu đó sao? Tôi và ngài ở hai thế giới khác nhau. Tôi không tưởng được một cặp nào lại không hợp nhau đến thế này”

“ Không phải là không tin được. Phụ nữ ở tuổi nàng...” Andrew ngập ngừng, suy nghĩ cách khôn khéo nhất để mở lời.

“ Ngài muốn nói rằng vì tôi đã 26 tuổi, nên hiển nhiên rằng tôi phải tuyệt vọng mong muốn kết hôn. Thật ra là , quá tuyệt vọng đến nỗi tôi sẽ chấp nhận yêu cầu của ngài cho dù tôi nhận thấy ngài ghê tởm đến đâu đi nữa. Đây là điều mọi người sẽ nghĩ.”

“ Nàng thật miệng lưỡi, Miss Hargreaves.” Hẳn nhận xét nhẹ nhàng.

Nàng cau mày nhìn anh qua cặp mắt kính.

“ Chính xác là như thế, Ngài Drake. Tôi miệng lưỡi, tôi tỏ ra một nữ học giả, và tôi thấy bản thân giống như một cô hầu đứng tuổi. Làm sao mà người khác có thể tin rằng ngài có một tình cảm lãng mạn với tôi?”

Chà, thật là một câu hỏi hay. Chỉ cần là vài phút trước thôi, Andrew sẽ phá ra cười . Nhưng khi hẳn ngồi gần nàng, chân gần chạm vào nàng, sự quyến rũ đột nhiên bùng lên thật nóng bỏng. Hẳn có thể ngửi thấy hương thơm ấm áp đầy nữ tính và một số mùi vị trong lành của đất trời, dường như nàng vừa từ ngoài vườn đi vào.Cade đã tâm sự rằng chị mình dành rất nhiều thời gian cho khu vườn và nhà kính, chăm sóc hoa hồng và nghiên cứu cây trồng. Bản thân Caroline là một đóa hồng tinh tế, mùi hương ngọt ngào, và có nhiều gai.Andrew không thể tin được hẳn không bao giờ chú ý đến cô trước đó.

Hẳn liếc nhìn qua Cade, cậu ta đang nhún vai ý muốn nói tranh cãi với Caroline là một nỗ lực vô vọng.

“Hargreaves, để chúng tôi một mình trong ít phút,” hấn nói ngắn gọn.

“Tại sao?” Caroline hỏi một cách nghi ngờ.

“Ta muốn nói chuyện riêng với nàng. Hoặc là...” hấn nở một nụ cười chế giễu, khiến nàng thấy bức bối. “Nàng sợ một mình với ta phải không, Miss Hargreaves?”

“Dĩ nhiên là không!” nàng nhìn cậu em yêu cầu “Ra ngoài đi, Cade, trong khi chị xử lý với người tự xưng là bạn bè cậu.”

“Được rồi.” Cade dừng lại ở ngưỡng cửa, khuôn mặt đẹp trai trẻ con đầy vẻ quan tâm khi cậu nói “Cần giúp thì cứ la lên nhé.”

“Chị sẽ không cần giúp đỡ.” Caroline khẳng định chắc chắn. “Chị có thể tự xử lý ngài Drake.”

“Em đâu có nói với chị,” Cade trả lời rầu rĩ. “em đang nói với Drake.”

Andrew cố nín cười khi hấn nhìn cậu ta rời khỏi phòng. Tập trung chú ý vào Caroline, hấn đến cạnh nàng trên ghế trường kỷ, để cả hai ngồi gần nhau hơn.

“Đừng ngồi đấy” nàng nhắc nhở.

“Tại sao?” Hấn trao cho nàng cái nhìn thật quyến rũ làm tan chảy sự kháng cự của phụ nữ trong quá khứ. “Ta làm cho nàng căng thẳng sao?”

“Không phải, tôi để những cái ghim ở đó, và ngài sắp có cái mông giống con nhím ấy”

Andrew phá ra cười, đưa tay tìm kiếm, và phát hiện chúng ngay dưới mông trái của hấn.

“Cám ơn vì đã cảnh báo,” hấn nói một cách tỉnh khô. “Nàng có thể để ta tự phát hiện ra mà.”

“Tôi suýt bị cám dỗ” Caroline thú nhận.

Andrew kinh ngạc nhận ra rằng nàng thật đẹp, với sự vui vẻ ánh lên trong đôi mắt nâu, và hai má ửng hồng. Câu hỏi lúc này – làm sao người khác có thể tin rằng hấn có hứng thú nơi nàng – đột ngột trở nên thật buồn cười. Làm sao hấn có thể không yêu thích nàng? Những ảo ảnh mờ màng lướt qua đầu hấn... Hấn muốn nâng cơ thể thanh nhã ấy trong vòng tay, đặt nàng vào lòng hấn, hôn nàng điên cuồng. Hấn muốn cho tay vào dưới chiếc váy nâu bằng vải lanh của nàng và luồn tay hấn lên chân nàng. Trên tất cả, hấn muốn kéo vạt trên áo nàng xuống, bộc lộ bộ ngực nhỏ bé kiêu hãnh của nàng. Hấn chưa từng bị lôi cuốn bởi một bộ ngực đến như thế, điều được xem là khá kì lạ khi hấn luôn thích thú với những phụ nữ khêu gợi. Hấn ngẩng nhìn khi nàng chuyển sự chú ý vào khung gỗ. Rõ ràng là nàng bị phân tâm, nàng lóng ngóng với

những cái ghim và suốt tự đâm vào tay khi cố gắng đính hàng đăng-ten đúng chỗ. Đột nhiên Andrew với sang lấy những chiếc ghim

“ Cho phép ta.”

Một cách thành thạo, hắn căng tấm đăng ten, với lực vừa phải và cố định nó lại bằng những chiếc ghim, mỗi cái đính chặt vào cạnh khung.

Caroline không giấu được sự ngạc nhiên khi nàng nhìn hắn . “ Sao ngài lại biết việc này?”

Andrew nhìn tấm đăng ten một cách chăm chú trước khi đặt nó sang bên.

“ Ta là đứa trẻ duy nhất trong một khu nhà rộng lớn,gần như không có bạn bè. Vào những ngày mưa, ta giúp người hầu làm việc này.”

Hắn nhìn nàng thoáng mỉm cười “ Nếu nàng bị ấn tượng bởi tài căng đăng ten của ta, nàng nên thấy ta đánh bóng bạc.”

Nàng không cười đáp lại hắn,nhìn vào hắn đầy vẻ hiếu kỳ. Khi nàng nói, giọng nàng trở nên mềm mại hơn hắn.

“ Sẽ không ai tin vào trò chơi cầu hôn của ngài. Tôi biết dạng phụ nữ ngài theo đuổi.Ngài thấy đó, tôi đã nói chuyện với Cade. Và tiếng tăm của ngài đã được lan truyền. Ngài không bao giờ thích một phụ nữ như tôi.”

“ Tôi có thể thuyết phục,” hắn nói. “ Tôi có một tài sản to lớn đang bị đe dọa. Vì nó, tôi sẵn sàng đi với quý. Vấn đề là, nàng có thể không?”

“ Tôi nghĩ là tôi có thể,” nàng đều giọng trả lời. “ Ngài trông không tệ. Tôi thậm chí nghĩ ngài đẹp trai, phần nào đó đầy cảm dỗ, dù hơi bê bối.”

Andrew cau mày nhìn nàng. Hắn không phù phiếm, và hiếm khi chăm chú ngoại hình, chỉ cần chắc chắn rằng hắn sạch sẽ và quần áo hợp thời trang. Nhưng không cần tự phụ, hắn biết hắn cao và cân đối, phụ nữ thường ca ngợi mái tóc đen dài và đôi mắt xanh của hắn. Vấn đề là ở cách sống của hắn. Hắn trải qua hầu hết thời gian ở trong nhà,ngủ quá ít, và hắn uống quá nhiều. Gần như thường xuyên, hắn thức dậy vào giữa ngày, mắt đỏ ngầu và quầng đen dưới mắt, làn da xanh xao do những đêm rượu chè. Và hắn chưa bao giờ quan tâm... cho đến lúc này. So sánh với tạo vật thanh nhã trước mặt, hắn cảm thấy như là một đồng hồ lớn bẩn thỉu.

“ Ngài định thuyết phục tôi như thế nào ?” Caroline thắc mắc.

Rõ ràng là nàng không xem xét kế hoạch của hắn; mà chỉ quan tâm xem hắn sẽ làm thế nào thuyết phục nàng. Thật không may, đó là điểm yếu trong kế hoạch của hắn. Hắn không có gì để

thuyết phục nàng. Không tiền, không địa vị xã hội, không tài sản để quyến rũ nàng. Chỉ duy nhất một điều hấn nghĩ ra có thể hấp dẫn nàng.

“ Nếu nàng đồng ý giúp ta,” hấn nói chậm rãi, “ Ta sẽ tránh xa em nàng. Nàng biết những điều ta có thể ảnh hưởng đến cậu ta. Cậu ta mang nợ ngập đầu, và đang cố gắng để theo kịp lũ vô loại và đê tiện mà ta gọi là bạn. Trước khi Cade có kết cuộc giống ta – sa đọa, cay độc, và không còn hy vọng cứu chữa.”

Từ vẻ mặt của Caroline, đây chính xác những gì nàng lo sợ

“ Nó đã nợ bao nhiêu rồi?” nàng hỏi cứng nhắc.

Số nợ làm cho nàng run rẩy và hoảng sợ. Đọc được nỗi kinh hoàng trong mắt nàng, Andrew cảm thấy thật hài lòng. Đúng thế... hấn đã đoán chính xác. Nàng yêu cậu em trai đủ để làm tất cả để cứu em nàng. Thậm chí giả vờ yêu người đàn ông nàng căm ghét.

“ Đó chỉ là mới bắt đầu,” Andrew nói. “ Trước khi Cade trượt vào hố sâu không đáy, không tài nào rút chân ra được.”

“ Và Ngài sẵn sàng nhìn điều đó xảy ra sao? Ngài chỉ đơn giản đứng nhìn và để nó hủy hoại cuộc đời sao? Và làm tổn thương mẹ và tôi?”

Andrew đáp lại bằng cái nhún vai bình thản. “ Đó là cuộc đời cậu ta,” hấn chỉ ra sự thật. “ Ta không phải là người trông trẻ.”

“ Lạy Chúa tôi,” nàng run rẩy. “ Ngài không quan tâm đến ai ngoài bản thân mình sao?”

Hấn giữ vẻ mặt trống rỗng, và nhìn vào vết bẩn của đôi giày đắt tiền. “Không, ta không quan tâm cái chết tiệt nào đến bị lôi xuống cùng với ta. Nhưng nếu nàng giúp ta, ta sẽ xử lý việc của Cade. Ta sẽ chắc chắn rằng sẽ không còn ai mời em nàng đến câu lạc bộ hoặc nhà thổ. Ta đảm bảo rằng tất cả những người mà ta biết – tin ta đi, đó là một số lượng đáng kể đấy- sẽ không mở rộng tài khoản. Em nàng sẽ không được tham dự vào những trò chơi đánh cược lớn ở Luân Đôn. Hơn nữa, nếu ta được thừa kế gia sản, ta sẽ giải quyết các vấn đề tài chính của Cade.”

“ Cade có biết về kế hoạch của ngài không?” Caroline trông thật nhợt nhạt và kiên quyết khi nàng nhìn hấn.

“ Không. Nhưng nó sẽ cứu rỗi em nàng.”

“ Và nếu tôi từ chối lời đề nghị của ngài?”

Một nụ cười cứng rắn, có chút tàn nhẫn trên môi hấn, nụ cười của cha hấn, Andrew cay đắng.

“ Thế thì em nàng sẽ xuống thẳng địa ngục... ngay bên cạnh ta. Và nàng sẽ bị buộc phải nhặt từng mảnh vỡ. Ta ghét phải thấy đất đai gia đình nàng bị bán để trả nợ cho Cade. Không phải là một viễn cảnh dễ chịu cho mẹ nàng, bị buộc phải sống trong sự thương hại của họ hàng lúc tuổi già. Hoặc nàng, về vấn đề đó,” hấn nhìn nàng đầy vẻ xác xược, ánh mắt hấn đọng lại trên ngực nàng “ nàng có khả năng gì để kiếm đủ tiền lo cho gia đình?”

“ Đê tiện” Caroline thì thầm, run rẩy dữ dội, không thể phân biệt được cảm xúc của nàng là sợ hãi hay giận dữ, có thể là cả hai.

Im lặng, Andrew cảm thấy một sự xúc động xoắn lại trong lồng ngực, bỗng nhiên hấn muốn rút lại tất cả... an ủi và vỗ về nàng... hứa sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ điều gì làm tổn hại đến gia đình nàng. Hấn cố hết sức xua đi tình cảm mềm yếu kinh khủng này, nhưng nó vẫn bướng bỉnh trụ lại trong hấn.

“ Tôi có quyền nào lựa chọn nào khác đâu?” Caroline hết sức tức giận, từ chối bất kì sự an ủi nào của hấn.

“ Vậy là nàng đồng ý với kế hoạch của ta? Nàng sẽ tham gia vào trò tán tỉnh cùng ta?”

“ Vâng, tôi sẽ.” Nàng nhìn hấn sôi sục. “ Chuyện này sẽ kéo dài bao lâu? Hàng tuần? hàng tháng?”

“ Đến khi Bá tước cho ta vào di chúc. Nếu nàng và ta cùng hợp tác, sẽ không kéo dài lâu đâu.”

“ Tôi không biết tôi có thể chịu đựng được không,” nàng cho biết, và nhìn hấn khó chịu. “ Chính xác là chúng ta sẽ đi đến đâu? Nói những câu âu yếm? ôm nhau ? Hôn ?” Ý nghĩ sẽ hôn hấn làm nàng liên tưởng đến việc hôn một con dê. (*chết cười quá*)

“ Tôi cảnh cáo ngài, tôi sẽ không cho phép danh tiếng của tôi bị tổn hại, cho dù là vì Cade đi nữa!”

“ Ta vẫn chưa nghĩ chi tiết đến thế đâu.”

Mặt hấn vẫn bình thản, mặc dù sự nhẹ nhõm đang dâng lên trong hấn.

“ Ta sẽ không làm tổn hại đến nàng. Tất cả những gì ta muốn là chúng ta có một tình bạn dễ chịu”

Caroline ngồi bật dậy, giống như được thoát khỏi sức mạnh của trọng lực. Cả người nàng kích động.

“ Thật quá sức chịu đựng,” nàng hạ giọng. “ Tôi có làm gì nên tội chứ...”

Nàng trừng mắt nhìn Andrew “ Khi nào chúng ta bắt đầu? làm cho sớm đi.Tôi muốn trò chơi vô đạo đức này kết thúc càng sớm càng tốt.”

“ Sự nhiệt tình của nàng thật đáng khen,” Andrew tán thưởng, niềm vui bùng lên trong mắt hắn. “ Hai tuần nữa. Ông anh cùng cha khác mẹ của ta và vợ hắn có tổ chức một buổi tiệc cuối tuần tại dinh thự. Ta sẽ yêu cầu họ mời gia đình nàng. Nếu may mắn, cha ta cũng sẽ tham dự.”

“ Và để thể hiện, tôi và ngài sẽ bất ngờ bị thu hút lẫn nhau,” nàng đảo tròn mắt.

“ Tại sao không? Nhiều chuyện tình lãng mạn đã bắt đầu như thế. Trong quá khứ, ta từng có nhiều...”

“ Xin ngài,” nàng nóng nảy cắt ngang. “ Vui lòng đừng gộp tôi vào những mối quan hệ bất chính của ngài. Tôi đã đủ biết ngài kinh khủng ra sao rồi.”

“ Được thôi” hắn đồng ý “ Từ giờ, ta sẽ để nàng bắt đầu chủ đề của câu chuyện. Em nàng nói rằng nàng rất thích làm vườn. Không nghi ngờ gì, chúng ta sẽ có những buổi bàn luận không mệt mỏi về phân bón.” Hắn cảm thấy thỏa mãn khi nhìn làn da trắng như sứ của nàng hắn lên sự tức giận.

“ Nếu tôi thuyết phục được bất cứ người nào tin rằng tôi bị ngài thu hút, tôi thề sẽ bắt đầu sự nghiệp làm diễn viên” nàng nghiêng răng.

“ Chuyện này có thể thu xếp được,” Andrew đáp lạnh lùng.

Anh cùng cha khác mẹ của hắn, Logan Scott, là một trong những diễn viên nổi tiếng nhất hiện nay, cũng là chủ quản lý của Capital Theater. Mặc dù Andrew và Logan là bạn từ thời thơ ấu, họ chỉ mới phát hiện ra mối quan hệ anh em gần đây. Logan là con hoang của ngài bá tước cùng với một diễn viên trẻ lúc trước. Trong khi Andrew được sống trong giàu sang và mọi đặc quyền, Logan phải ở trong nghèo khó, thường xuyên bị bỏ đói và đánh đập bởi gia đình nhận nuôi. Andrew ngờ rằng hắn sẽ không bao giờ thoát khỏi cảm giác tội lỗi, dù đây không phải tội lỗi của hắn.

Nhìn thấy vệt mờ trên mắt kính của Caroline, hắn tiến lại gần nàng, thì thầm “ Yên nào.”

Nàng cứng người khi hắn tiến đến, tháo cái gọng thép khỏi sống mũi nàng.

“ Ng...Ngài làm gì vậy? Tôi...ngừng lại, trả cho tôi...”

“ Xong ngay mà,” hắn dùng một góc của chiếc áo sơ mi mềm mại lau vào tròng kính, cho đến khi nó sang hẳn lên. Hắn ngừng lại kiểm tra chúng, và liếc nhìn Caroline. Không có cặp kính, mắt nàng trông to và sâu thẳm, tia nhìn hơi mờ mịt. Nàng mới yếu đuối làm sao. Một lần nữa cảm giác muốn che chở lại xuất hiện.

“ Không đeo kiếng nàng có nhìn thấy gì không?” Hấn nhẹ nhàng đeo kính vào khuôn mặt nhỏ nhắn ấy.

“ Không thấy rõ gì cả.” nàng thấp giọng thừa nhận, dường như sự điềm tĩnh bị phá vỡ. Ngay khi mắt kính được đeo vào, nàng lùi lại tránh xa Andrew và thu mình lại. “ Giờ thì tôi đoán ngài sẽ chế nhạo cười cợt tôi.”

“ Không phải thế. Ta thích mắt kính của nàng.”

“ Ngài thích ư?” Nàng hỏi một cách nghi ngờ. “ Tại sao?”

“ Nó làm nàng trông như một con cú thông thái ấy.”

Rõ ràng nàng không nghĩ đó là lời khen, mặc dù Andrew thật sự có ý đó.

Hấn không thể không tưởng tượng nàng sẽ như thế nào khi không mặc gì cả, chỉ đeo cặp mắt kính, sẽ nghiêm trang và đứng đắn cho đến khi hấn dụ dỗ nàng vào đam mê, cơ thể mỏng manh của nàng sẽ run rẩy mất kiểm soát bên dưới hấn- Nhận thức mình lại bị kích thích, Andrew xua ngay hình ảnh ấy ra khỏi đầu.

Chết tiệt, hấn không bao giờ nghĩ lại say mê người chị ế chồng của Hargreaves! Hấn phải chắc chắn nàng không nhận ra tình cảnh này, bằng không thì nàng còn khinh thường hấn thêm nữa. Cách duy nhất để tránh nàng đoán ra hấn bị quyến rũ, là tiếp tục khiến cho nàng khó chịu và thù ghét. Chuyện này thì dễ thôi mà, hấn chưa chút nhạo báng .

“ Ngài có thể về rồi” Caroline nhấn mạnh . “ Tôi cho rằng thỏa thuận của chúng ta cũng phải tùy thời gian.”

“ Đúng vậy” hấn gật đầu. “ Nhưng mà, còn một vấn đề. Nàng có thể mặc đẹp, hợp thời một chút cho buổi tiệc cuối tuần không? Khách khứa – chưa kể đến cha ta – sẽ dễ dàng chấp nhận ta có quan tâm đến nàng hơn, nếu nàng không mặc những thứ khá là ...”

Giờ thì nàng tím cả tai “ Khá là sao?” nàng rít lên.

“ Quá già cỗi.”

Caroline lặng người trong giây lát, rõ ràng cố kềm chế sự thôi thúc giết người.

“ Tôi sẽ cố,” nàng nghẹn giọng đáp. “ Và ngài, có thể, nên tìm một người phục vụ đứng đắn. Hoặc nếu ngài đã có, thì thuê người khác đi.”

Bây giờ thì đến lượt Andrew tức giận . Hấn thấy các cơ mặt co giật

“ Tại sao vậy?”

“ Bởi vì tóc ngài quá dài, giày thì cần phải được lau chùi, và cách ăn mặc của ngài làm tôi liên tưởng đến một cái giường bừa bộn!”

“ Nghĩa là nàng muốn nằm trên ta phải không?”

Hắn hỏi và bước vội ra ngoài đóng cửa lại, ngay trước lúc nàng ném cái lọ. Tiếng đồ sứ vỡ vang khắp nhà.

“ Drake!” Cade chạy lại, nhìn hắn chờ đợi “ Thế nào rồi? Chị có đồng ý không?”

“ Nàng đồng ý”

Những từ ngữ đó làm khuôn mặt trẻ trung của Cade giãn ra

“ Tốt quá! Giờ thì mày sẽ tìm lại điểm tốt trong mắt lão già, và mọi thứ lại quay về, đúng không, ông bạn già? Đánh bạc, chè chén, say sưa... A, khoảng thời gian chúng ta sẽ có !”

"Hargreaves, tao có chuyện cần nói," Andrew chậm rãi “ Tao không nghĩ là mày thích nghe đâu.”

Chương 2

Caroline ngồi lẳng người một lúc lâu sau khi Lord Drake ra về. Nàng tự hỏi một cách khó khăn chuyện gì sẽ đến với nàng. Những lời đồn đại chắc chắn rất tàn nhẫn ngay khi tin nàng và Drake có quan hệ lan ra. Một cặp đôi không phù hợp sẽ nhận được hàng đống lời cợt nhả và chế nhạo. Đặc biệt với thực tế nàng nổi tiếng khó khăn trong việc chọn bạn.

Caroline không thể lí giải tại sao nàng chưa từng yêu ai. Chắc chắn không phải vì con người nàng lạnh lùng – Nàng luôn có mối quan hệ ấm áp với bạn bè, họ hàng, bản thân nàng là người rất sâu sắc. Và nàng yêu thích việc khiêu vũ, thậm chí là tán tỉnh nếu có cơ hội. Nhưng khi nàng cố để tình cảm bản thân vượt quá sự yêu thích thông thường với một người đàn ông, trái tim nàng vẫn kiên quyết không nghe theo.

“ Lạy Chúa, tình yêu không phải là điều kiện cho hôn nhân,” mẹ nàng thường kêu lên trong giận dữ. “ Con không đủ khả năng để chờ đợi tình yêu, Caro. Không có cửa hồi môn cũng như địa vị xã hội để mà kén chọn.”

Đúng vậy, cha nàng là một tử tước, giống như những tử tước thông thường khác, ông không có

hiều đất đai. Một tước hiệu, một dinh thự nhỏ ở Luân Đôn là tất cả những gì nhà Hargreaves có thể tự hào. Sẽ thật sự tốt hơn cho gia đình, nếu Caroline, đứa con gái duy nhất, có thể cưới một bá tước, hay thậm chí là một hầu tước. Thật không may, tất cả những người có triển vọng thì hoặc là một lão già, hoặc là kẻ ích kỷ, xấu xa, ví dụ như Andrew, Lord Drake. Phải lựa chọn như thế, không nghi ngờ là Caroline chọn không lấy chồng.

Trở lại vấn đề của ngài Drake, Caroline cau mày suy nghĩ. Phản ứng của nàng với hắn thật khó chịu. Không chỉ có khả năng khiêu khích nàng, hắn có vẻ cố ý làm điều đó, giống như hắn yêu thích sự tức giận của nàng. Nhưng ẩn đâu đó giữa sự bức bối, nàng nhận thấy có một sự cuốn hút kỳ lạ ở hắn. Không phải là ở vẻ bề ngoài. Trên tất cả, nàng không nòng cạn đến nỗi bị ảnh hưởng bởi một tên đẹp mã.

Nhưng nàng tự nhận thấy mình hay nhìn vào vẻ đẹp âm thầm và cảm dỗ của hắn... đôi mắt xanh sâu thăm thẳm quầng vì ngủ quá ít, đôi môi giữu cột...khuôn mặt hơi phị của kẻ nghiện rượu. Andrew mang vẻ ngoài của một người đàn ông tự hủy hoại mình. *(Cô nàng này có sở thích quái đản thật :D)*. Thật là một người bạn khủng khiếp của Cade!
Chưa kể đến bản thân nàng. Suy nghĩ của nàng bỗng đứt quãng khi mẹ nàng, Fanny, đang vui vẻ bước vào sau một buổi chiều thăm nom bạn bè.

Người ngoài thường ngạc nhiên khi biết hai người là mẹ con, họ không hề có điểm gì giống nhau, ngoại trừ đôi mắt nâu. Caroline và Cade thừa hưởng vẻ ngoài và sự nóng tính của cha. Fanny, trái ngược lại, tóc vàng và tròn trĩnh, tính tình hoạt bát như trẻ con. Luôn khó để thảo luận với Fanny, vì bà ghét những chủ đề nghiêm trọng và không đối mặt với thực tế khó khăn.

“ Caro,” Fanny kêu lên, tiến vào phòng khách sau khi đưa chiếc nón lông và áo khoác mùa hè cho người hầu.

“ Con trông khó chịu quá, cưng à. Chuyện gì làm cho con bức mình thế? Cade thương yêu của chúng ta lại giờ trò gì rồi?”

“Cade thương yêu của chúng ta đang cố hết sức để mẹ sống những năm cuối đời ở trại tế bần,” Caroline trả lời khô khan.

Mặt mẹ nàng nhăn lại bối rối.

“ Mẹ e rằng mẹ không hiểu, cưng à. Con có ý gì vậy?”

“ Cade đánh bạc, nó đang phung phí tất cả tiền bạc của gia đình. Sắp tới sẽ không còn gì cả. Nếu nó không bỏ sớm, chúng ta phải bán tất cả... và cũng chưa đủ để trả nợ cho nó.”
“Ồ, con đang đùa !” Fanny cười bắn khoảh “ Cade đã hứa với mẹ là nó sẽ cố kềm chế bản thân tại bàn đánh bạc.”

“ Well, nó không hề. Và giờ thì chúng ta sẽ lãnh nhận hậu quả” Caroline đáp ngay.

Đọc được sự thật trong đôi mắt con gái, Fanny nặng nề ngồi xuống ghế. Trong sự im lặng ác nghiệt, bà nắm tay lại trong lòng như một đứa trẻ bị trừng phạt, đôi môi tạo thành một chữ O lo sợ.

“ Tất cả là lỗi của con!” Bà gào lên

“ Lỗi của con?” Caroline nhìn mẹ không thể tin được. “ Sao mẹ lại nói như vậy?”

“Chúng ta sẽ không lâm vào tình trạng khó khăn này nếu con chịu kết hôn! Một ông chồng giàu sẽ cung cấp đủ tiền để Cade chơi trò chơi nhỏ với bạn bè, và chăm sóc tất cả chúng ta. Con chờ đợi quá lâu... và tuổi thanh xuân của con qua rồi, còn gần như 27 tuổi...” (*>.< mẹ gì ngộ quá*)

Tạm dừng lại, Fanny gần như phát khóc với ý nghĩ có một cô con gái chưa chồng ở cái tuổi như thế. Nâng chiếc khăn tay lên, bà chấm nhẹ nhàng vào mắt.

“Đúng, con đã qua cái tuổi đẹp nhất, và giờ thì gia đình bị suy sụp. tất cả chỉ vì con không chịu tóm lấy một ông chồng giàu.”

Caroline mở miệng định cãi lại, nhưng ngậm lại và thốt lên một tiếng kêu tuyệt vọng. Không thể tranh luận với một ai đó không hề có chút logic. Trong quá khứ, nàng từng cố tranh cãi với mẹ, nhưng nó chỉ vô ích thôi.

“Mẹ” nàng nói một cách thận trọng. “Mẹ, đừng khóc nữa, con có tin vui cho mẹ đây. Chiều nay, con đã được bạn Cade- Lord Drake đến thăm... mẹ nhớ không?”

“Không chừng à. Cade có nhiều bạn lắm, ta không nhớ hết được.”

“Drake là người thừa kế hợp pháp duy nhất của Bá tước Rochester.”

“Ồ, là cậu ta.” Fanny rạng rỡ hẳn lên vì tò mò, nước mắt biến mất ngay lập tức

. “Đúng rồi, cậu ta sẽ có một gia sản lớn! Mẹ nhớ ra rồi. Để mẹ hồi tưởng, một anh chàng đẹp trai, với mái tóc đen dài và mắt xanh-”

“Và cách cư xử của một con lợn,” Caroline thêm vào.

“Với số gia sản như thế, Caro, ai cũng có thể bỏ qua một lỗi lầm bé tí trong giao tiếp. Nói mẹ nghe, Lord Drake đã nói gì khi đến thăm nhà ta vậy?”

“Hắn...”

Caroline ngáp ngừng, khó chịu vì những từ ngữ nàng sắp nói. Nàng không dám nói cho Fanny biết quan hệ giữa hai người chỉ là trò vui. Mẹ nàng ngồi lê đôi mách có tiếng, và nó chỉ là vấn đề trong vòng một vài ngày, không, vài giờ trước khi bà làm lộ sự thật.

“Ngài ấy muốn được hộ tống con.” Caroline nói, mặt cứng lại. “vì thế, con và mẹ sẽ cho phép ngài ấy hộ tống chúng ta đến buổi tiệc cuối tuần của Ông và Bà Logan Scott, được tổ chức vào hai tuần tới.”

Tin này dường như quá nhiều để Fanny tiêu hóa cùng lúc.

“Ôi, Caro” bà kêu lên “Con trai của một bá tước, ngưỡng mộ con... Mẹ không thể tin được... Well, không gì khác hơn là một phép màu! Và nếu con có thể đưa ngài ấy vào tròng... con sẽ giàu có biết bao! Nào đất đai, nào trang sức! Con chắc chắn sẽ có cỗ xe riêng, tài khoản tại các shop bậc nhất... Ôi, đây là câu trả lời cho mọi chuyện của chúng ta!”

“Nó có vẻ là như thế,” Caroline bình thản “Nhưng mẹ đừng hy vọng nhiều quá. Sự tìm hiểu vẫn

chưa bắt đầu, và không gì đảm bảo là sẽ dẫn đến một đám cưới.”

“ Ôi, nhưng nó sẽ, nó sẽ!” Fanny nhảy múa khắp phòng. Mái tóc xoăn vàng của bà rối tung và cơ thể tròn trĩnh của bà lắc lư vì phấn khởi.

“Mẹ có linh cảm từ trong xương này. Ngay bây giờ, Caro, con phải nghe theo lời khuyên của mẹ- mẹ sẽ nói cho con chính xác làm sao để đặt bẫy và bắt lại ngài ấy. Con phải dễ thương, tăng bốc cái tôi của anh ta, và nhìn bằng ánh mắt thật ngưỡng mộ... Và con không được, không bao giờ được tranh cãi với anh ta. Và chúng ta phải làm gì đó cho bộ ngực con thôi.”

“Ngực con?” Caroline ngây người.

“Con phải để mẹ khâu lót ít vải bông vào áo lót của con. Con là cô cô gái đáng yêu, Caro, nhưng con cần phải làm mình nổi bật lên.”

Bị tấn công bởi cả sự tức giận và phá lên cười một cách chua xót, Caro lắc đầu và mỉm cười

“ Độn vào thì cũng đâu lừa được ai. Đặc biệt là Ngài Drake. Nhưng cho dù con lừa được hắn, mẹ không nghĩ rằng đêm tân hôn của chúng con sẽ chỉ là thất vọng khi hắn phát hiện ngực con là giả sao?”

“ Lúc đó thì đã quá muộn để hắn làm gì con rồi,” mẹ nàng chỉ ra. “ Và ta không gọi đó là lừa đảo, Cưng à. Sau cùng, ai cũng cố gắng để mình nổi bật hơn... Đó chính là tán tỉnh. Mưu mẹo để che giấu những khuyết điểm nhỏ có thể khiến một người đàn ông ra đi, và hãy duy trì bí mật cho đến khi con bắt được hắn ta.”

“ Không lấy gì làm lạ khi con không tóm được ông chồng nào,” Caroline cười nhẹ. “ Con luôn cố gắng cởi mở và thành thật với đàn ông.”

Mẹ nàng nhìn nàng buồn bã “ Mẹ không biết con lấy những ý nghĩ ấy ở đâu, cưng à. Trung thực không bao giờ thổi lên sự nhiệt tình của đàn ông.”

“ Con sẽ cố nhớ,” Caroline cố kềm chế để không phá ra cười.

“ Xe đến rồi,” Fanny ré lên, nhìn ra cửa phòng khách khi xe ngựa đang phóng tới, “ Ôi, nó thật đẹp! Nước sơn màu đỏ, một cỗ xe to bằng sắt to lớn. Và chở không ít hơn 4 người. Mau lên, Caroline, ra đây xem này.”

“Con không biết là mẹ có hứng thú đặc biệt về cấu trúc xe ngựa cơ đấy.”

Nàng đứng cạnh mẹ bên cửa sổ, và bụng nàng quặn lên vì căng thẳng khi thấy tay áo khoác của Rochester bên cạnh cửa xe. Vậy là trò chơi đã bắt đầu.

“ Cade đâu rồi?”

“ Mẹ nghĩ nó đang ở thư viện.” Fanny vẫn tiếp tục nhìn ra cửa sổ, hoàn toàn bị mê hoặc

“ Ôi cưng, con yêu ời. Lord Drake. Trong tất cả các bạn của Cade, ngài ấy luôn là người mẹ thích.”

Bất chấp sự căng thẳng, Caroline bật cười vui vẻ.

“ Mẹ có nhớ ngài ấy là ai đâu, trước khi con kể cho mẹ.”

“ Nhưng lúc đó mẹ mới nhớ ra mẹ thích ngài ấy kinh khủng.” Fanny phản đối.

Khẽ mỉm cười, Caroline rời phòng khách để đến thư viện, nơi cất giấu bộ sưu tập sách quý giá của nàng, được xếp gọn gàng trong các hòm gỗ.

Cade đang đứng bên cạnh tủ, rót một cốc brandy từ bình thủy tinh.

“ Em sẵn sàng đi chưa? Xe ngựa của ngài Drake đến rồi kìa.”

Cade xoay ly rượu trong tay. Nét mặt cậu, cũng giống cô, đang cau có.

“ Chưa, em vẫn chưa sẵn sàng,” cậu chua chát. “ Có lẽ sau khi nốc cạn chai này, em sẽ đi.”

“ Đi thôi, Cade,” nàng trách “ Người khác sẽ nghĩ là em bị gửi tới nhà tù Newgate thay vì tham gia buổi tiệc cuối tuần với bạn bè đấy”

“ Drake không phải bạn em,” Cade thấp giọng. “ Hắn cướp đi tất cả mọi thứ em yêu thích. Em không được chào đón ở bất kỳ bàn đánh bạc nào, và em không nhận được bất kỳ lời mời đến câu lạc bộ nào. Em cũng bị hạn chế cược tiền lúc chơi bài ving-et-tun. Làm sao em kiếm đủ tiền để trả nợ đây chứ?”

“ Tìm việc làm?”

Cade khịt mũi tỏ vẻ như cậu vừa bị xúc phạm

“ Không có một Hargreaves nào phải làm việc mua bán và kinh doanh, trong ít nhất là 4 thế hệ”

“ Em phải nên nghĩ đến chuyện đó, trước khi em đánh cược hết mọi thứ Cha để lại. Và chúng ta cũng không cần tham dự buổi tiệc đáng ghét này, chị cũng không phải giả vờ yêu thích cái gã mà chị căm ghét.”

Xấu hổ, Cade quay mặt đi.

“ Em xin lỗi, Caro. Nhưng vận may sẽ đến với em thôi. Em sẽ thắng lại được tất cả tiền, và hơn nữa.”

“ Ôi. Cade.” Nàng tiến đến và vòng tay ôm cậu, áp má vào tấm lưng cứng đờ của cậu.

“ Chúng ta sẽ đến dinh thự của ngài Scott, chị sẽ hiền như con bê trước Drake, và em sẽ dễ thương với mọi người. Một ngày nào đó, Lord Drake sẽ được hưởng di chúc, và hẳn ta sẽ trở hết nợ cho em. Cuộc sống lại trở về bình thường như trước.”

Họ bỗng bị cắt ngang bởi giọng của người quản gia

“ Cô Hargreaves, Lord Drake đã đến. Tôi mời ngài ấy vào phòng khách chứ ạ?”

“ Mẹ ta còn ở đó không?”

“ Không thưa cô, bà đã lên lầu để khoác áo và đội mũ.”

Hi vọng không phải một mình với Drake, Caroline giục em

“Cade, sao em không đi đón bạn?”

Rõ ràng Cade cũng muốn tránh Drake y như nàng.

“ Không, em sẽ nói với người đánh xe về hành lý và giỏ xách của chúng ta sẽ đặt như thế nào. Chị là người có một cuộc trò chuyện nhỏ với hân.”

Cade quay lại nhìn nàng, với một nụ cười chua chát trên mặt.

“ Đây là chuyện chị sẽ làm trong những ngày cuối tuần mà, chị yêu. Chị có thể thực hành ngay bây giờ.”

Quảng cho cậu cái nhìn chê trách, Caroline rời đi với tiếng thở dài diên tiết, và đến phòng khách. Nàng thấy hình dáng cao lớn của Andrew ở giữa phòng, gương mặt nghiêng một bên không thấy được khi hân nhìn vào cảnh trí trên tường.

“ Một ngày tốt lành, thưa Ngài,” nàng nói đều đều. “ Tôi tin rằng ngài...” Giọng nói của nàng tắc nghẹn khi hân quay mặt về phía nàng.

Trong giây lát, nàng nghĩ người khách không phải Andrew, Lord Drake, mà là người khác. Choáng váng, nàng cố nhận thức những thay đổi của hân. Mái tóc dài được cắt thành kiểu tóc ngắn hợp thời, chấm gáy và hai bên đầu. Vẻ mặt phệ ra vì rượu trên mặt hân không còn, thay vào đó là quai hàm vuông vức và hai gò má cao. Có vẻ hân đã trải qua nhiều thời gian ngoài trời, làn da xanh xao thay thế bằng sự rám nắng và vẻ phong trần trên đôi gò má cao. Và đôi mắt...ôi đôi mắt. Không còn những vằn đỏ và thâm đen, chúng có một màu xanh trong sáng như đá sapphire. Và chúng ánh lên một điều gì đó- có lẽ là bắp bênh?- đánh vào sự bình tĩnh của Caroline. Andrew nhìn trẻ trung, đầy sức sống, hoàn toàn khác biệt với người đàn ông đứng cạnh nàng trong chính phòng khách này chỉ 2 tuần trước. Nhưng khi hân cất tiếng, rõ ràng là chỉ có bề ngoài thay đổi, hân vẫn là một tên phóng đảng không thể chịu đựng được.

“Miss Hargreaves,” hân đều giọng. “ Không nghi ngờ là Cade đã nói với nàng rằng ta đã thực hiện thỏa thuận. Bây giờ đến lượt nàng. Ta hy vọng nàng đã luyện tập liếc mắt đưa tình và những lời nói âu yếm.”

Bằng cách nào đó, Caroline hồi tỉnh đủ để trả lời

“ Tôi nghĩ tất cả những gì ngài muốn là “ một người bạn đồng hành dễ thương...” đó chính là những gì ngài nói, đúng chứ ? Tôi nghĩ ‘ liếc mắt đưa tình’ thì hơi đòi hỏi quá đáng, phải không ?”

“Tuần trước ta đã tổng kết tất cả số nợ của Cade,” hân dữ tợn đáp lại.

“ Và cái mà ta phải được đền đáp, là nàng nợ ta những cái ‘ liếc mắt đưa tình’ cùng hàng đồng thứ chết tiệt khác”

“Ngài hãy tự trách bản thân mình đi. Nếu ngài không dắt theo Cade trong những lần...”

“ Có phải là lỗi của mình ta đâu . Nhưng lúc này thì ta không có ý định tranh cãi. Lấy đồ đạc và chúng ta đi.”

Caroline gật đầu. Tuy thế, nàng không làm cho bản thân cử động được. Hai đầu gối khóa vào nhau, và nàng nghi ngờ mạnh mẽ là nếu nàng bước một bước, nàng sẽ té đập mặt. Nàng nhìn hấn vô vọng, trong khi tim đập một giai điệu mạnh và nhanh, cả cơ thể nàng nóng bừng lên. Nàng chưa từng nếm trải cảm giác thế này với bất cứ ai. Sự cảm nhận về hấn xuyên quá nàng, và nàng chợt nhận ra nàng muốn được chạm vào hấn kinh khủng , đưa tay sờ vào bên má sạch sẽ, hôn cái miệng cứng rắn, hay chế giễu của hấn đến khi thêm khát của nàng dịu lại. Không thể nào., Nàng run rẩy dữ dội. Nàng không thể có thứ cảm giác này với loại đàn ông vô đạo đức và đồi bại như Andrew, Lord Drake.

Cái gì đó trong đôi mắt to tròn nàng làm hấn khó chịu, hấn liên tục đổi tư thế từ chân này qua chân kia,bắn cho nàng cái nhìn ác ý.

“ Nàng nhìn cái gì vậy hả?”

“ Ngài,” nàng nói xác xược. “ Tôi tin là nút áo của ngài được cài đúng lỗ. Tóc thì được chải. Và lúc này tâm trí ngài tỉnh táo. Tôi đơn giản là quá bất ngờ khi khám ra rằng ngài có thể nhìn như một quý ông vậy. Mặc dù có vẻ như tính tình ngài vẫn đáng ghét như xưa.”

“ Có lý do đấy chứ,” hấn căng thẳng. “ Hai tuần rồi ta có uống giọt rượu nào đâu, cũng không đi với lũ đ...đàn bà, và hầu hết mọi ngày ở nhà , ta phải gần gũi ông già của ta. Ta đã đi thăm nhân công và quản lý, đọc hàng đồng sách làm ta mờ cả mắt. Nếu ta không đủ may mắn chết sớm vì nhàm chán, ta cũng sẽ bắn vào đầu. Và trên hết, ta phải có cuối tuần này để mà trông đợi.”

“Đáng thương,” nàng có vẻ tội nghiệp. “ Là một quý tộc thật là kinh khủng, phải không?” Nàng cười và hấn thì cau có.

“ Tuy nhiên, trông ngài rất được. Kiêng khem rất hợp với ngài.”

“Ta không thích,” hấn cầu nhàu

“Không gì đáng ngạc nhiên.”

Hấn nhìn vào khuôn mặt tươi cười của nàng, và thái độ dịu lại. Trước khi Caroline có thể phản ứng, hấn đưa tay và tháo cặp kiếng ra khỏi mũi nàng.

“Thưa ngài, tôi muốn ngài ngưng ngay việc đó lại! Trả lại đây, tôi không nhìn thấy.”

Andrew lấy chiếc khăn trong túi và lau sạch tròng kính.

“ Không nghi ngờ mắt ngài bị kém, khi ngài đeo cặp kính bị bẩn.”

Mặc cho ngài phản đối, hắn lau chùi tỉ mỉ và giờ chúng ra ánh sáng cửa sổ. Khi chắc chắn rằng chúng hoàn toàn sạch sẽ, hắn đeo vào cho ngài.

“ Tôi vẫn nhìn thấy rõ mà.”

“ Có một dấu tay giữa tròng kính phải.”

“ Từ giờ trở đi, tôi sẽ biết ơn nếu ngài đơn giản là nói với tôi về vết bẩn, hơn là ngài giạt mắt kính khỏi mặt tôi!”

Caroline biết rằng mình đang có thái độ vô ơn và kì cục. Một phần trong ngài ghê sợ thái độ xấu xa này. Nhưng mà, ngài ngờ rằng nếu ngài không duy trì sự thù địch cố ý với hắn, ngài có thể làm một vài chuyện kinh khủng đáng xấu hổ- chẳng hạn như ném mình vào cơ thể cứng rắn, cao to của hắn và hôn. Hắn thật to lớn, dễ tức giận và nóng tính, một cử chỉ đơn giản của hắn cũng làm ngài nóng người lên. Ngài không hiểu bản thân - ngài đã luôn nghĩ sẽ phải yêu thích trước khi bị cuốn vào cơn lốc quyến rũ. Nhưng hiển nhiên là cơ thể ngài không tuân theo suy nghĩ, dù thích hay không, ngài muốn hắn. Muốn cảm nhận bàn tay to lớn, ấm áp của hắn trên làn da mình. Muốn đôi môi hắn trên cổ và ngực ngài. Một màu đỏ rực xuyên qua ngài từ ngoài vào trong, và ngài biết cái nhìn thấu hiểu của hắn không bỏ qua cái màu sắc phản bội dâng lên như thủy triều.

Tạ ơn trời, hắn không bình luận về nó, mà trả lời nhận xét của ngài.

“ Tốt thôi,” Hắn nói “ Việc gì ta phải quan tâm nếu ngài đâm vào tường hay vấp phải đá khi ngài nhìn không rõ qua cái kính chết tiệt ấy?”

Đây là chuyến đi xe ngựa kỳ lạ nhất mà Andrew biết. Trong 3 giờ, hắn phải chịu cái trừng mắt chê trách của Cade, cứ như hắn là kẻ tội đồ Judas, mặc kệ sự thật là Andrew sẵn sàng trả hết nợ cho cậu trong một tương lai không- quá-xa. Rồi tới bà mẹ, Fanny, là một quý bà không có não nhất mà hắn từng gặp. Bà ta nói chuyện độc thoại một mình, và không cần câu trả lời ngoại trừ thỉnh thoảng gật đầu hay ậm ừ. Mỗi lần mà hắn vô ý trả lời một trong những ý kiến của bà, nó được tiếp thêm bởi hàng đồng chuyện nhảm nhí khác.

Rồi cả Caroline đang ngồi đối diện hắn, im lặng và bình thản khi ngài tập trung vào sự thay đổi của cảnh vật ngoài cửa sổ. Andrew công khai nhìn vào ngài, trong khi ngài có vẻ quên mất sự

hiện diện của hắn. Nàng mặc một chiếc đầm xanh biển, có viền trắng ở trên. Phần ngực áo đứng đắn, không để lộ một chút nào ở giữa ngực- cũng không phải là nàng có nhiều để khoe khoang. Mặc dù vậy, hắn vẫn bị kích thích điên cuồng bởi chút ít da thịt mà nàng để lộ, cái hõm tinh tế ở dưới cổ, sự mềm mại trắng trẻo như sứ ở trên ngực. Trông nàng nhỏ bé, gần như búp bê, và hắn say mê nàng, sự kích thích bị đánh thức mặc cho sự hiện diện của mẹ và em trai nàng.

“ Nàng đang nhìn gì vậy? Tìm bò và hàng rào hả?” Hắn hỏi sau một hồi lâu, bực bội vì nàng từ chối nhìn vào hắn.

“ Tôi phải nhìn ra cảnh vật bên ngoài,” Caroline trả lời mà không quay mặt lại.

“ Mỗi lúc tôi chú ý vào bên trong chiếc xe, tôi lại bắt đầu thấy mệt, đặc biệt khi đường gồ ghề. Từ nhỏ tôi đã thế.”

Fanny xen vào căng thẳng. “ Caroline, con phải cố chữa trị chứ. Một quý ông tuyệt vời như ngài Drake sẽ không bằng lòng khi con cứ nhìn ra ngoài cửa sổ thay vì nói chuyện với chúng ta.”

Andrew cười toe toét khi nghe mình được mô tả như “ một quý ông tuyệt vời”.

Khi đó Cade nói , “ Chị không thay đổi đâu mẹ à. Và con dám nói là Drake sẽ thích Caro nhìn cảnh vật hơn là dồn hết tâm trí vào ngài ấy.”

“Cade, thật thô lỗ.” Fanny la lên, cau có nhìn Cade . “ Xin lỗi ngài Drake ngay.”

“Không cần,” Andrew vội vàng.

Fanny cười rạng rỡ với hắn. “ Ôi, ngài mới cao thượng làm sao, thưa ngài, sẵn sàng bỏ qua hành vi xấu của con trai tôi. Còn về tình trạng không may của con tôi, tôi chắc rằng sẽ không lây sang cho con sau này đâu.”

“ Tin tốt đấy,” Andrew nói hòa nhã.” Nhưng tôi khá hứng thú với thói quen quyến rũ của quý cô Hargreaves. Nó cho tôi cơ hội được khám phá khuôn mặt nhìn nghiêng đáng yêu của nàng.”

Caroline quay lại nhìn hắn, nhanh chóng đảo tròn mắt trước lời khen, trước khi tiếp tục chăm chú ra cửa sổ. Hắn thấy môi nàng hơi cong lên, nổi thích thú khi được tặng bốc đã phản bội nàng.

Cuối cùng họ cũng đến dinh thự của ngài Scott, nơi được mệnh danh là một trong những dinh thự đẹp nhất Anh Quốc. Một dinh thự lớn được bao bọc xung quanh bởi một bãi cỏ và vườn cây xanh mướt mà trắng lè, phía sau là một công viên đầy cây cối. Một hàng tám cột đá phía trước được tấm kiếng lấp lánh phủ lên , làm cho mặt ngoài của dinh thự giống một tấm kiếng hơn là tường. Nhìn vào tường như chỉ có hoàng gia mới nên sống ở một nơi thế này, khá thích hợp với gia đình của Logan Scott. Anh cũng là một vị vua, mặc dù chỉ là trên sân khấu Luân Đôn. (*Nhà anh Scott kinh khủng quá :"> Ước gì...*)

Caroline đã từng may mắn được xem Scott biểu diễn tại Capital Theater, và như mọi khán giả khác, nàng nhận thấy Scott quá tuyệt vời cả ngoại hình lẫn tài năng. Người ta đồn rằng Hamlet

của anh thậm chí vượt qua cả huyền thoại David Garrick, và tên của anh sẽ được tìm thấy trong sử sách.

“ Có một người anh như ngài Scott thật là thú vị,” Caroline thì thầm, quan sát dinh thự tuyệt vời lúc Andrew đỡ nàng xuống xe ngựa.

“ Hai người giống nhau nhiều không?”

“ Chẳng có cái quỷ nào cả.” Khuôn mặt Andrew lạnh lùng.

“ Logan đã phải bắt đầu từ cuộc sống nghèo khổ chết tiệt, và hắn leo lên đỉnh cao của sự nghiệp chỉ với bằng tài năng và nỗ lực. Trong khi ta thì có mọi thứ, và ta chẳng làm được tích sự gì.”

Họ thì thầm nói nhỏ với nhau, Fanny và Cade không thể nghe thấy.

“ Ngài có ghen ghét với Ngài ấy không?” Caroline không kiềm được phải hỏi.

Sự ngạc nhiên hiện ra trên khuôn mặt Andrew, rõ ràng ít người dám nói thẳng với hắn. “ Không, sao ta có thể? Logan xứng đáng với mọi thứ hắn có. Và hắn ta đã phải chịu đựng ta rất nhiều. Hắn thậm chí tha thứ khi ta cố giết chết hắn.”

“ Cái gì?” Caroline khẽ giật mình, ngừng lại nhìn hắn một cách ngạc nhiên.

“ Ngài không thật sự, phải không?”

Gương mặt tối sầm của hắn nở nụ cười.

“ Ta sẽ không dám làm đâu. Nhưng lúc đó ta say như một cái xe cút- kít ấy, và ta phát hiện ra hắn đã biết chúng ta là anh em nhưng không nói với ta. Nên ta dồn hắn vào nhà hát, rút ra một khẩu súng.”

“ Ôi lạy Chúa.” Caroline nhìn hắn khó chịu. “ Đó là một hành vi điên rồ.”

“Không, ta không điên. Chỉ xấu xa thôi.” Đôi mắt xanh của hắn đầy sự thích thú “ Đừng quá lo lắng, cưng à. Ta định sẽ kiêng khem một thời gian... và nếu không được, thì ta cũng không gây nguy hiểm cho nàng đâu.”

Những từ ngữ ngọt ngào, thốt lên với chất giọng trầm ấm, thân ái, làm điều gì đó rộn lên trong nàng. Caroline bắt đầu nhắc nhở hắn về sự thân mật này, thì chợt nhận ra mục đích đi đến đây – để tạo ấn tượng họ yêu nhau.

Bước vào hội trường lớn, sàn lót bằng loại gỗ sậm màu và tấm thảm đắt tiền, họ được vợ ngài Scott, Madeline đón chào. Cô gái quá dễ thương, mái tóc nâu vàng cuộn lại trên đầu, đôi mắt nâu sáng lấp lánh khi cô nhiệt tình chào Andrew. Hiển nhiên là cả hai rất quý nhau.

“ Lord Drake,” Madeline kêu lên, hai bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay hắn, đưa má ra nhận nụ hôn bạn bè thân thiết.

“ Trông chú thật tuyệt! Ít nhất một tháng rồi anh chị không gặp ngài. Chị cực kỳ không vui vì chú đã lâu không ghé qua.”

Andrew cười với chị dâu thật ấm áp, làm biến đổi gương mặt tối sầm của hắn, làm Caroline hụt hơi.

“Cháu gái em sao rồi?”

“Chú không còn nhận ra cháu nó đâu, chị thề đấy. Cháu nó cao ít nhất là 2 inch, và mọc 1 cái răng.”

Buông tay hắn ra, Madeline quay sang Cade, Fanny, và Caroline, duyên dáng nhún chào

“Buổi sáng tốt lành, thưa Ngài, Lady Hargreaves, và Miss Hargreaves.”

Cô hướng cái nhìn tinh nghịch vào Caroline.

“Chồng tôi và tôi hết sức vui mừng vì cô đến tham dự cùng chúng tôi. Bất cứ người bạn nào của Drake cũng đều được hoan nghênh.”

“Chị luôn xem thường các bạn của em mà.” Andrew tỉnh bơ và Madeline phải nhăn mặt nhìn hắn.

“Loại bạn thường ngày thì đúng như vậy. Nhưng những người bạn như thế này thì chắc chắn được chào đón.”

Caroline mỉm cười với Madeline. “Thưa Bà Scott, tôi hứa sẽ làm hết sức mình để phân biệt chúng tôi với loại bạn ngày thường của Lord Drake.”

“Cảm ơn,” cô gái nhiệt tình đáp lại, và họ cùng nhau bật cười.

“Chờ một chút,” Andrew nửa đùa. “Tôi không định để hai người trở nên thân thiết đâu. Nàng tốt nhất là nên tránh xa chị dâu ta ra, Miss Hargreaves – chị ấy nói nhiều không ngừng được.”

“Đúng vậy,” Madeline khẳng định, cười đầy âm mưu với Caroline. “Và một trong những câu chuyện yêu thích của tôi là về ngài Drake. Cô sẽ thấy thú vị đấy.”

Fanny, này giờ im lặng vì kinh ngạc trước sự long trọng xung quanh, bỗng lấy lại được tiếng nói.

“Thưa bà Scott, chúng tôi đang nóng lòng muốn gặp người chồng đáng kính của bà. Thật là một người đáng ca tụng, quá tài năng, quá ấn tượng- ...”

Một giọng nói cắt ngang cuộc thảo luận, chất giọng thật trầm lắng và đặc biệt chỉ có thể thuộc về một người.

“Thưa bà, bà làm cho tôi cảm thấy thật vinh dự.”

Logan Scott tiến lại gần từ phía sau, cũng cao to và đẹp trai như khi anh xuất hiện trên sân khấu, dáng người cao khắc họa hoàn hảo trong một chiếc quần tây xám, một cái áo đen vừa khít, chiếc cravat trắng thắt nút tỉ mỉ.

Nhìn sang Andrew và ông anh cùng cha khác mẹ, Caroline nhận thấy một sự giống nhau mơ hồ giữa họ. Cả hai đều cao, gây ấn tượng mạnh về ngoại hình, mạnh mẽ, thậm chí nét mặt. Màu sắc

của họ không giống nhau. Tóc Andrew đen nhánh, trong khi tóc Logan Scott có màu gụ. Và da Andrew có sắc thái ánh vàng, trái ngược với sắc hồng của Scott.

Khi họ đứng cạnh nhau, Caroline ngẫm nghĩ, sự khác biệt rõ ràng nhất giữa hai người đàn ông là cách họ sinh ra. Rõ ràng là Logan Scott quen thuộc với sự chú ý vào thành công đã đạt được – anh hết sức tự tin, một chút tự mãn, thái độ thoải mái và cởi mở. Andrew, ngược lại, trầm tĩnh hơn, không hề thân thiện và gần gũi, nhấn tâm chôn vùi mọi cảm xúc dưới vẻ bề ngoài.

“ Em trai,” Logan Scott thì thầm, bắt tay thân ái. Có một tình cảm sâu sắc giữa hai người họ.

Andrew giới thiệu Scott với gia đình Hargreaves, và Caroline thích thú khi thấy sự có mặt của huyền thoại sống khiến mẹ nàng lại không thể nói được.

Cái nhìn sắc sảo của Scott lần lượt lướt qua từng người, cuối cùng tập trung vào Andrew.
“ Cha đang ở đây.”

Hai anh em trao nhau một cái nhìn khó hiểu, và hiển nhiên là cả hai chia sẻ sự hiểu biết về người đàn ông mà không ai trên trái đất này biết.

“ Ông khỏe không?” Andrew hỏi.

“ Hôm nay khá hơn rồi. Cha không cần uống quá nhiều thuốc trong đêm nữa. Lúc này thì cha đủ sức khỏe để tham dự buổi tiệc tối này.” Scott ngập ngừng, “ Cha muốn gặp mày ngay khi mày đến. Tao đưa mày đến phòng ổng nhé?”

Andrew gật đầu, “ Không nghi ngờ gì là tao lại phạm hàng đồng lỗi mà ổng muốn mắng nhiếc đây mà. Tao thật tội lỗi nếu tước đoạt niềm vui này của ổng.”

“ Tốt,” Scott chế giễu. “ Vì tao đã lãnh đủ trò chết tiệt ấy hôm nay rồi, không thể nào để mày chạy thoát được.”

Quay sang Caroline, Andrew thì thầm
“ Nàng sẽ thứ lỗi cho ta chứ Miss Hargreaves? ”

“ Tất nhiên rồi”. Nàng thấy mình đang cười động viên hẳn.” Tôi hy vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp, thưa ngài.”

Khi ánh mắt gặp nhau, nàng nhìn thấy đôi mắt hẳn thay đổi, màu xanh ấm áp làm dịu đi sự mờ đục.

“ Lát nữa gặp lại.” Hẳn thì thầm, cúi chào và rời đi.

Ánh mắt thân mật mà họ trao nhau, khiến một sự xao xuyến rộn lên trong bụng nàng, và cảm giác choáng váng nhẹ hẫng lan khắp người nàng. Thoáng ngạc nhiên, Caroline thầm nghĩ Logan Scott không phải là người duy nhất trong gia đình có khả năng diễn xuất. Andrew nhập vai hết sức thuyết phục, mọi người sẽ tin hẳn thật sự yêu thích nàng. Bản thân nàng gần như đã tin. Nàng nghiêm khắc tập trung vào ý nghĩ mọi chuyện đều là giả. Tiền bạc, không tình cảm, là mục đích chủ yếu của Andrew.

Andrew và Logan vào nhà, đi qua đại sảnh cẩm thạch, trần nhà thạch cao được tôn tạo bởi

những cảnh thần tiên và theo mô típ mặt nạ-và-ruy băng. Tiếp đến cái cầu thang lớn tuyệt đẹp, uốn lượn theo hình xoắn ốc nhẹ nhàng, hai anh em vừa đi vừa trò chuyện thông thả.

“ Quý cô Hargreaves của mày có vẻ là một cô gái quyến rũ,” Logan nhận xét.

“ Không phải là Quý cô Hargreaves của tao.” Andrew cười chế giễu.

“ Cô ấy xinh đấy chứ, bề ngoài thật mảnh mai, nhưng cô ấy có lẽ sở hữu một tinh thần kiên định vững chắc.”

“ Tinh thần,” Andrew nhấn nhó. “ Cô ấy có thừa.”

“ Thú vị thật”

“ Cái gì thú vị hả?” Andrew cảnh giác, bực bội trước giọng điệu suy đoán của anh mình.

“ Như tao biết, thì mày có bao giờ tán tỉnh một quý cô đâu.”

“ Đây không phải là tán tỉnh thật sự,” Andrew nhắc nhở. “ Chỉ đơn thuần là mưu mẹo để lừa ông già.”

“ Cái gì?” Logan dừng lại trở mắt nhìn hẩn ngạc nhiên.

“ Mày giải thích rõ xem, Andrew?”

“ Thì mày biết rồi, tao bị đá ra khỏi di chúc. Để được thừa kế, tao phải thuyết phục cha rằng ta đã thay đổi lối sống xấu xa, hoặc ông sẽ chết mà không cho tao 1 đồng chết tiệt.”

Andrew bắt đầu giải thích sự mặc cả với Caroline, và các điều khoản họ thỏa thuận. Logan lắng nghe chăm chú, cuối cùng thì phá ra cười thô lỗ.

“ Well, nếu mày muốn thay đổi suy nghĩ của ông già về di chúc, tao nghĩ việc quan hệ với một phụ nữ như quý cô Hargreaves là một ý kiến tốt.”

“ Không phải là ‘ quan hệ’” Andrew cảnh giác. “Tao nói với mày rồi, Chỉ đơn giản là một trò đùa.”

Logan liếc cái nhìn suy đoán về phía hẩn. “ tao nghi ngờ, Andrew à, mối quan hệ với quý cô Hargreaves có điều gì đó hơn là một trò đùa, dù mày có nhận hay không.”

“ Tất cả là vì lợi ích của ông già,” Andrew đáp nhanh.

“ Tao nói cho mày nghe, Scott, tao không có ý đồ với cô ấy. Và nếu có đi nữa, tin tao đi, tao là người cuối cùng trên đời này cô ấy quan tâm.”

** vingt-et-un (tiếng Pháp) bài xì lát (thắng khi đủ 21 điểm); đạt được 21 điểm với hai quân bài (như) pontoon. Blackjack xuất xứ từ Pháp, được phổ biến rộng rãi trong các casino với cái tên Vingt-et-un và chưa đưa ra luật 3 ăn 2 cho bài được blackjack (21). Dần dần, người thắng phải*

cộng tiền cho những ai may mắn ăn được blackjack. Chính vì thế luật ăn 3 : 2 cho người có bộ blackjack ra đời. Cái này phải bài xì dách không ta??

Chương 3

“ Không cho dù hắn là người đàn ông cuối cùng trên đời này,” Carolin trừng mắt nhìn cậu em .

“ Chị nói cho em biết, Cade, chị không có một chút nào để tâm đến... đến cái tên phóng đảng đó. Đừng có ngu ngốc thế. Em biết rõ đó chỉ là giả vờ”

“ Thì em đã nghĩ thế, cho đến khi em quan sát hai người trên suốt chuyến đi xe quái quỷ đó. Giờ thì em không chắc chắn lắm. Drake nhìn chị giống như mèo rình chuột ấy. Hắn không rời mắt khỏi chị dù một lần.” Cade trầm ngâm.

Caroline cố cưỡng lại niềm vui sướng không mong muốn trước những lời Cade nói. Nàng quay sang hướng có cái kiếng dài, cần thiết vuốt lại hai tay áo ngắn của chiếc đầm dạ hội xanh nhạt.

“ Lý do duy nhất hắn nhìn vào chị là khỏi phải chú ý đến câu chuyện nhảm nhảm nhí của mẹ,” nàng nhăn mặt.

“ Và cách chị cười với hắn lúc chiều, trước khi hắn đi gặp cha hắn,” Cade tiếp tục. “ Chị trông dờ dẩn cả người.”

“ Dờ dẩn?” Nàng phá ra cười kinh ngạc.

“ Cade, đây là chuyện vô lý nhất mà em từng nói đó. Chẳng những chị không mê mẩn Ngài Drake, chị còn không thể chịu đựng được khi ở chung phòng với hắn !”

“ Vậy tại sao lại mặc áo mới và cắt tóc mới?” Cậu hỏi.

“ Chị chắc là không có quyền rũ hắn chứ?”

Caroline xem xét hình ảnh phản chiếu của mình đầy nghiêm khắc. Áo dạ hội của nàng đơn giản, nhưng hợp thời trang, một lớp vải muslin trắng mỏng lót bên dưới lớp lụa xanh trong suốt. Thân áo khoét sâu và vuông vức, được viền một chuỗi hạt lấp lánh bạc. Mái tóc nâu đậm bóng mượt được buộc lên đỉnh đầu với dải ruy- băng xanh biển, những lọn tóc xoắn dày xoắn dài xuống lưng. Nàng biết nàng chưa bao giờ đẹp hơn trong đời.

“ Chị mặc áo mới vì chị đã mệt mỏi khi nhìn giống một bà cô già,” nàng nói. “ Bởi vì chị không có chồng, không có nghĩa là chị phải xuất hiện thật tồi tàn.”

“ Caro,” em nàng trêu mếu đặt tay lên vai nàng,” Chị chưa chồng chỉ vì chị lựa chọn như thế. Chị luôn là một cô gái đáng yêu. Lý do duy nhất chị chưa lấy chồng là bởi chị vẫn chưa tìm được người thích hợp.”

Nàng quay lại ôm cậu, mặc kệ chiếc áo bị nhăn, và cười ấm áp.

“ Cảm ơn em, Cade. Và rõ ràng nhé, chị không thích ngài Drake. Chị đã nói quá nhiều lần rồi, tụi

chị chỉ là đóng kịch. Giống như trình diễn trên sân khấu ấy.”

“Được rồi,” Cậu lùi lại nhìn nàng nghi ngờ.

””Nhưng theo ý em, cả hai đều nhập tâm hơi quá sức cần thiết với vai diễn đó.”

Âm thanh của buổi dạ hội vang lên khi họ đi xuống cầu thang. Giai điệu rục rĩ và sôi động của điệu vals rộn ràng khắp nơi, xen lẫn là những tràng cười và tiếng trò chuyện khi những vị khách di chuyển tỏa ra khắp các phòng từ sảnh chính. Bầu không khí đầy mùi hương của hoa hồng và lily, khi gió từ khu vườn nhẹ thổi vào qua các khung cửa sổ.

Bàn tay mang găng của Caroline lướt nhẹ nhàng trên lan can chạm trở bằng cẩm thạch khi họ bước xuống. Nàng vịn vào cánh tay Cade với tay còn lại. Nàng căng thẳng một cách kỳ lạ, tự hỏi trải qua buổi tối với tư cách bạn đồng hành của Andrew là nhẹ nhàng hay cực hình đây.

Fanny trò chuyện hào hứng khi bà đi với họ, nhắc nhở tên của vài vị khách bà đã gặp, bao gồm những quý tộc trong khu vực, chính trị gia, những nghệ sĩ nổi tiếng, một nhà soạn kịch có tiếng tăm. Khi vừa xuống hết, Caroline nhìn thấy Andrew đang đợi họ ở chân cầu thang, mái tóc đen nhánh lấp lánh ánh sáng của vô số ngọn nến.

Dường như cảm nhận được nàng đang tiến đến, hắn quay lại và ngược nhìn. Một nụ cười làm lộ hàm răng trắng bóng khi hắn thấy nàng, và nhịp tim của Caroline đập theo giai điệu nhanh và mạnh. Mặc một bộ lễ phục sang trọng, thời trang màu đen - trắng, cravat đứng đắn và áo ghi-lê xám, Andrew đẹp trai gần như không thật. Hắn trang nhã và hoàn hảo như mọi quý ông đang hiện diện, nhưng đôi mắt xanh ẩn tượng của hắn ánh lên sự quyến rũ xấu xa. Khi hắn nhìn nàng như thế, ánh mắt nóng bỏng và thích thú, nàng không cảm thấy toàn bộ tình trạng này là nghĩa vụ. Nàng càng không thấy đây chỉ là một trò đùa. Thực tế đáng thương là nàng thấy thật hào hứng, mừng rỡ, hoàn toàn nhẹ nhõm.

“Miss Hargreaves, nàng thật mê hồn,” hắn thì thầm, sau khi chào Fanny và Cade. Hắn đưa tay ra, và đưa nàng đến phòng khiêu vũ.

“Không già cỗi?” nàng lầu bàu.

“không chút nào.” Hắn khẽ cười.

“Thật ra, nàng đâu bao giờ như vậy. Khi ta nói câu nhận xét đó, ta đang cố chọc giận nàng.”

“Ngài đã thành công.” Nàng ngừng lại và cau mày khó hiểu.

“Tại sao ngài muốn chọc giận tôi?”

“Bởi vì làm nàng giận thì an toàn hơn...”

Vì một lí do gì đó mà hắn ngừng nói, ngậm chặt miệng lại

“An toàn hơn cái gì?” Caroline hỏi, tò mò khủng khiếp khi hắn đưa nàng vào phòng khiêu vũ. “Cái gì? Cái gì?”

Mặc kệ câu hỏi của nàng, Andrew ôm nàng vào điệu Val say đắm và mạnh mẽ, giai điệu của nó làm nàng run rẩy tận mạch máu. Nàng vốn khiêu vũ rất tốt, nhưng Andrew là một ngoại lệ, thật vui sướng khi nhảy đồng điệu với người đàn ông thật sự giỏi khiêu vũ. Cánh tay hắn nâng đỡ, bàn tay dịu dàng nhưng dứt khoát khi hắn dẫn dắt nàng xoay những vòng xoay nhẹ nhàng, uyển chuyển.

Caroline mơ hồ nhận thức là mọi người đang nhìn vào họ. Không nghi ngờ rằng đám đông ngạc nhiên khi thấy Lord Drake phóng đảng đang khiêu vũ cùng Quý cô Hargreaves đứng đắn. Họ hiển nhiên không xứng đôi... nhưng caroline tự hỏi, liệu có phải thực sự phi thường khi một kẻ trác tang và bà cô ế chồng có thể thu hút lẫn nhau?

“ Ngài khiêu vũ thật tuyệt vời,” nàng không kèm được.

“ Dĩ nhiên rồi, ta làm tốt ở tất cả các hoạt động bình thường trong cuộc sống. Mục đích chỉ có ý nghĩa phổ biến vấn đề thôi.”

“ Không phải như vậy đâu.”

“ Ồ, nó có,” hấn khẳng định với nụ cười mỉa mĩa.

Liền đó là một sự im lặng khó chịu cho đến khi Caroline phá vỡ

“ Cha ngài đã xuống lâu chưa?” nàng hỏi.

“ Chắc ngài sẽ muốn ông ta nhìn thấy chúng ta khiêu vũ cùng nhau.”

“ Ta không biết cha ta ở đâu,” Andrew đáp.

“ Và ngay lúc này ta có cần quan tâm lão thấy chúng ta hay không.”

Ở phòng trưng bày phía trên nhìn xuống sàn khiêu vũ, Logan Scott chỉ dẫn hai người đàn ông đặt cơ thể yếu ớt vào một chiếc ghế dài mềm mại. Một hầu gái ngồi ở chiếc ghế gần đó, sẵn sàng lấy mọi thứ Bá tước yêu cầu. Chiếc chăn nhẹ đắp lên hai đầu gối gây trơ xương của bá tước, một ly rượu Rhenish đặt giữa những ngón-tay-như-móng-vuốt.

Logan nhìn người đàn ông một thoáng, hết sức kinh ngạc khi Rochester, kẻ luôn xuất hiện với vóc dáng mạnh mẽ và tàn nhẫn trong suốt cả cuộc đời, có thể đến nông nổi này. Khuôn mặt đẹp trai một thời, hoàn hảo như điều hâu, co rút thành một mặt nạ giờ xương xanh xao và ốm yếu. Cơ thể cường tráng, vạm vỡ thảm hại đến mức lão không đi được mà không có người dìu. Người ta có thể nghĩ là kẻ cận cái chết sẽ xoa dịu vị Bá tước tàn nhẫn, và có thể khiến ông ta hối hận về quá khứ. Nhưng Rochester, rõ ràng, chắc như đinh đóng cột không hề có một chút ăn năn. Không phải lần đầu tiên, Logan cảm thấy đau nhói vì thương hai cậu em cùng cha khác mẹ. Mặc dù, Logan được nuôi lớn bởi tên tá điền đã đánh đập anh dã man, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với Andrew, hấn bị cha hủy hoại tất cả linh hồn. Thật kỳ diệu là Andrew vẫn còn sống sót, khi phải đối mặt với tuổi thơ như vậy.

Cắt mình ra khỏi dòng hồi tưởng, Logan nhìn xuống đám đông bên dưới. Ánh mắt anh định vị được dáng cao của thằng em, hấn đang khiêu vũ với Quý cô Caroline Hargreaves. Người phụ nữ nhỏ bé dường như mê mẩn Andrew, còn hấn thì không có vẻ chán nản, cay đắng, buồn rầu. Sự thật, đây là lần đầu tiên trong đời, Andrew trở thành chính xác những gì hấn được mong đợi.

“ Ở đó. ” Logan, dễ dàng điều chỉnh cái ghế dài nặng nề, để cha anh có thể nhìn thấy tốt hơn.

“ Đó là người phụ nữ Andrew đưa đến.”

Miệng của Rochester mím chặt thành một đường mỏng như giấy khinh khỉnh.

“ Cô gái tầm thường,” lão tuyên bố. “ Nhan sắc cũng được đấy, ta đoán thế. Tuy nhiên, người ta nói cô ta là một bà cô đức hạnh. Đừng hòng lừa phỉnh nói với ta rằng em trai anh sẽ hứng thú với người như vậy.”

Logan mỉm cười, quá quen với kiểu ăn nói cay độc của lão già.

“ Nhìn họ với nhau kìa,” anh thì thầm. “ Nhìn cách của nó với cô ta.”

“ Trò lừa đảo.” lão thẳng thừng.

“Ta biết quá rõ về thằng con vô dụng của ta và mọi âm mưu của nó. Ta có thể đoán trước điều này ngay giây phút ta bỏ tên nó ra khỏi di chúc. Nó cố lừa ta tin rằng nó thật sự thay đổi cách sống.” Lão nghiêng răng chua chát, “ Andrew có thể tán tỉnh vô số bà cô già ế chồng nếu nó muốn. Nhưng ta sẽ xuống địa ngục trước khi ta cho nó vào thừa kế.”

Logan cố ngăn để đáp lại , kịch bản đúng là như thế, và cúi xuống đặt chiếc gối nhung sau tấm lưng gầy gò của lão. Hải lòng khi cha anh có chỗ ngồi thoải mái để xem xét các hoạt động bên dưới, anh đứng lên và đặt tay lên tay cầm chạm khắc gỗ nâu đậm.

“ Cho dù đó là một âm mưu,” anh nói to, “ không phải sẽ rất thú vị khi Andrew tự giẫm chân vào bẫy?”

“ Anh nói cái gì?” Lão già nhúu đôi mắt ướn nhìn anh, và nâng ly rượu lên môi.
“ Loại bẫy nào thế, nói ta nghe?”

“ Ý tôi là có khả năng Andrew sẽ yêu Quý cô Miss Hargreaves.”

Bá tước nhạo báng qua ly rượu.

“ Nó còn yêu được ai ngoài bản thân nó.”

“ Ông sai rồi, cha à,” Logan nói nhẹ nhàng.

“ Chỉ là Andrew không quen với việc thể hiện tình cảm, đặc biệt là khi được nhận.”

Nhận thấy ẩn ý trong lời chỉ trích về thái độ lạnh nhạt mà lão luôn dùng để đối xử với con trai mình, hợp pháp cũng như con hoang, lão cười khinh bỉ.

“ Anh đổ lỗi tính ích kỷ của nó cho ta, dĩ nhiên rồi. Anh đã luôn bên vực nó. Cẩn thận đó, anh bạn trẻ , bằng không ta cũng đá anh ra khỏi di chúc của ta.”

Trước sự bức tức của Rochester, Logan phá ra cười.

“ Tôi thêm vào,” Anh nói.

“ Tôi không cần một đồng xu nào của ông. Nhưng hãy cẩn trọng khi ông nói về Andrew. Nó là lý do duy nhất ông ngồi ở đây. Có một số chuyện mà tôi không bao giờ hiểu được, Andrew yêu thương ông. Kỳ tích, ông cũng có thể sinh ra một đứa con có khả năng sống sót trước lòng nhân từ ít ỏi của ông và vẫn có khả năng để yêu. Tôi sẵn sàng thừa nhận rằng tôi thì không thể.”

“ Anh thích làm cho ta giống ác quỷ,” Ngài Bá tước nhận xét lạnh lùng.
“Trong khi sự thật là, ta chỉ đưa người khác cái mà họ đáng được. Nếu Andrew từng làm một cái gì đó xứng đáng với tình yêu của ta, ta sẽ dâng tặng cho nó. Nhưng nó phải tìm được cách trước.”

“ Chúa nhân từ, ông gần tới giờ chết rồi,” Logan nói nhỏ.

“ Ông không nghĩ ông chờ quá lâu rồi sao? Đã bao giờ ông có bất kỳ suy nghĩ chết tiệt nào về việc Andrew làm để nhận được một lời khen hay tán thưởng của ông chưa?”

Rochester không trả lời, gương mặt ngoan cố khi lão uống ly rượu và quan sát những cặp đôi lộng lẫy, quay cuồng bên dưới.

Có luật một người đàn ông không bao giờ nhảy quá ba lần với cô gái nào tại một buổi vũ hội. Caroline không rõ tại sao luật như vậy được lưu hành, và chưa bao giờ nàng oán hận nó như bây giờ.

Nàng thật ngạc nhiên khi phát hiện rằng mình thích khiêu vũ với Andrew, Ngài drake, và còn hơn cả một chút đau lòng khi điệu val kết thúc. Trên hết là sự kinh ngạc khi biết rằng Andrew có thể trở thành một người bạn nhảy biết điều khi hấn muốn.

“ Tôi không thể tưởng tượng ngài có hiểu biết về nhiều vấn đề như vậy,”
Nàng nói khi người hầu lấy thức ăn vào đĩa tại bàn ăn.

“ Tôi cứ cho rằng ngài dành hầu hết thời gian uống rượu, vậy mà số lượng kiến thức của ngài khá ấn tượng.”

“ Ta có thể vừa uống vừa cầm sách cùng một lúc,” hấn nói.

Nàng cau mày nhìn hấn .

“ Đừng xem nhẹ nó, khi tôi cố gắng giải thích... rằng ngài không...”

“ Ta không thể nào?” hấn giục nhẹ nhàng.

“ Ngài không giống chính xác như ngài có vẻ.”

Hấn cười toe toét, quanh co.

“ Có phải là lời khen không, Cô Hargreaves?”

Nàng hơi dờ dẩn khi nhìn vào đôi mắt xanh ấm áp đầy cảm xúc của hấn.

“ Tôi cho rằng nó là thế.”

Giọng một phụ nữ phá tan giây phút này, cắt ngang sự thân mật quyền rũ với sự chính xác của lưỡi dao phẫu thuật sắc bén.

“Kìa, em họ Caroline,” cô ta kêu lên.
“Ta hết cả hồn khi thấy em thật phong cách. Tiếc là em không thể thoát khỏi cặp kính, cùng à, không thì em sẽ thành miếng bánh mì nướng của vũ hội đấy.”

Người nói là Julianne, Lady Brenton, một người cực kỳ xinh đẹp và xảo trá Caroline từng biết. Thậm chí những người khinh bỉ cô ta – mà số lượng ngày càng tăng- phải thừa nhận là cô ta có vẻ ngoài thật hoàn mỹ. Julianne mảnh khảnh, cao trung bình, vòng hông cong hoàn hảo và bộ ngực quá đầy đặn. Khuôn mặt như một thiên thần, mũi nhỏ gọn, đôi môi có sắc hồng thắm tự nhiên, đôi mắt cô ta xanh với hàng mi dày. Tôn lên vẻ hoàn hảo này là mái tóc vàng xoăn dài có sắc thái bạch kim, như chảy xuống từ mặt trăng.

Khó khăn, nếu không phải là khó có thể, để tin rằng Caroline và tạo vật rực rỡ này có quan hệ theo bất kỳ dạng nào, mặc dù hai người có quan hệ chị em mặt thiết về phía cha nàng. Caroline lớn lên trong nỗi kinh sợ Julianne, chỉ lớn hơn nàng một tuổi. Khi trưởng thành, ngưỡng mộ dần trở thành thất vọng khi nàng nhận ra sắc đẹp bên ngoài che phủ một trái tim ích kỷ xấu xa và toan tính.

Khi cô ả 17 tuổi, Julianne đã cưới một lão già hơn ả 40 tuổi, một bá tước giàu có bằng việc thu lợi nhuận từ nhiều đầu tư béo bở. Thường xuyên có tin đồn Julianne phản bội người chồng già của ả, nhưng ả quá khôn khéo để mà bị bắt gặp. Ba năm sau, chồng ả chết trên giường, do suy tim. Người ngoài thì thầm nghi ngờ là cái chết của ông ta không phải do nguyên nhân tự nhiên, nhưng không tìm ra bằng chứng.

Đôi mắt xanh của Julianne ánh lên xấu xa khi ả đứng trước Caroline. Mái tóc vàng được bổ sung thêm bởi chiếc áo dài trắng lung linh được khoét quá sâu khiến cho hơn phân nửa bộ ngực ả lộ ra.

Liếc cái nhìn tán tỉnh vào Andrew, Julianne nói :

“Cô em họ đáng thương nhỏ bé của em gần như là mù khi không đeo kính... thật đáng tiếc, phải không?”

“Có hay không có cặp kính, nàng ấy vẫn đáng yêu.” Andrew lạnh nhạt trả lời.

“Và sắc đẹp tiềm của Quý cô Hargreaves thích hợp với nhân cách bên trong. Không may là người ta chẳng thể nói tương tự như vậy với những phụ nữ khác.”

Nụ cười quyến rũ của Julianne nhạt đi, ả và Andrew lạnh lùng nhìn nhau thách thức. Những thông điệp ngầm được trao đổi giữa họ.

Sự vui sướng của Caroline biến mất, khi một số việc trở nên rõ ràng. Rõ ràng Julianne và Andrew quen nhau. Có một vài sự liên hệ mật thiết sâu sắc giữa họ, chỉ có thể là kết quả của một mối quan hệ trong quá khứ. Dĩ nhiên hai người từng là tình nhân, Caroline bức bối nghĩ. Andrew chắc chắn bị hấp dẫn bởi một phụ nữ xinh đẹp đầy đam mê... và không nghi ngờ gì Julianne còn hơn cả sẵn sàng ban ơn cho kẻ thừa kế một gia tài khổng lồ.

“ Ngài Drake,” Julianne nhỏ nhẹ, “ nhìn Ngài đẹp trai hơn xưa rất nhiều... Tại sao, trông ngài khá khỏe mạnh. Chúng ta phải cảm ơn ai cho sự thay đổi đáng thích thú này đây?”

“ Cha ta.” Angdrew thẳng thắn ,cười lạnh nhạt.

“ Ông ta bỏ quyền thừa kế của ta – thật sự là một kinh nghiệm thay đổi.”

“ Vâng, em có nghe chuyện đó.”

Đôi môi căng mọng Juliannemím lại với một chút thất vọng.

“ Tài sản thừa kế của ngài là một trong những tài sản đáng chú ý nhất, cung à. Tiếc là ngài đánh mất nó.”

Ả bắt cho Caroline nụ cười ác ý trước khi tiếp.

“ Rõ ràng tầm nhìn của ngài bị thu hẹp đáng kể.”

“ Đừng để chúng tôi giữ chị lại, Julianne,” Caroline nói.

“ Không nghi ngờ là chị có quá nhiều thứ phải đạt được tối nay, với quá nhiều quý ông giàu có ở đây.”

Đôi mắt xanh của Julianne hẹp lại trước lời chế nhạo ẩn ý.

“ Tốt lắm,Chào buổi tối, em họ Caroline. Và cầu nguyện để rm trưng ra cho Lord Drake nhiều hơn là ‘ sắc đẹp tiềm ẩn’ – đây có thể là cơ hội duy nhất của em để giữ lại sự chú ý đó.”

Một nụ cười như mèo trên mặt ả khi ả thì thầm

“ Nếu em tìm được được cách đưa Drake vào giường, em họ, em sẽ thấy hấn là một người bạn thú vị và tài năng. Chị có thể cho em lời bảo chứng cá nhân của mình về chuyện ấy.”

Julianne bỏ đi với cú lắc lư hông khêu gợi làm cho chiếc váy óng ánh xoắn lại. Hàng chục ánh mắt đàn ông nhìn theo cử động của ả xuyên khắp phòng, nhưng Andrew không phải một trong số họ.

Thay vào đó, hấn tập trung vào Caroline, người đáp lại cái nhìn cau có của hấn bằng cái trừng mắt buộc tội.

“ Bỏ qua sự gian xảo và ích kỷ của chị họ tôi” Caroline lạnh lùng.

“ Tôi có khả năng nhận thấy ngài và chị ấy từng là tình nhân. Có đúng không?”

Cho đến lúc Lady Brenton phá rối, Andrew đã thật sự vui vẻ. Hắn luôn ghét phải dự những buổi vũ hội và tiệc tùng, mà phải có những cuộc nói chuyện ngu dốt với các cô gái săn tìm hôn nhân và các bà cô đi kèm chán ngắt. Nhưng Caroline Hargreaves, với trí thông minh và tinh thần nhạy bén, thì ngạc nhiên một cách thú vị. Trong nửa giờ trước, hắn đã nhận thấy một cảm giác khác lạ của việc đứng đắn, một cảm giác ấm áp không liên quan gì đến rượu.

Sau đó Julianne xuất hiện, nhắc nhở hắn nhớ về quá khứ trác táng, và cảm nhận về hạnh phúc mỏng manh bất ngờ tan biến. Andrew luôn cố chọc tức cha hắn khi không hề thấy hối tiếc về quá khứ... Nhưng nó có ở đó, sự hối hận đau nhói như dao đâm không thể nhầm được, nỗi xấu hổ vì mối quan hệ bất chính với Julianne.

Và chết tiệt nó đi, mối quan hệ không hề có một chút giá trị. Julianne giống như những món tráng miệng cầu kỳ của Pháp, không hề ngon lành như vẻ ngoài của chúng, và chắc chắn không thể làm thỏa mãn được khẩu vị.

Andrew buộc bản thân nhìn vào ánh mắt Caroline khi hắn trả lời nàng.

“Đó là sự thật,” hắn gằn giọng. “Chúng tôi có quan hệ hai năm về trước...ngắn ngủi và không đáng để nhớ.”

Hắn khó chịu trước cách Caroline nhìn hắn, như là nàng quá hoàn mỹ, chưa từng làm việc gì đáng tiếc hay hối hận. Chết tiệt nàng đi, hắn chưa bao giờ nói dối nàng, hoặc giả vờ là bất cứ cái gì khác chính bản thân hắn. Nàng biết hắn là tên vô lại, một kẻ côn đồ... Vì Chúa, ngay từ đầu. Hắn gần như đe dọa để ép nàng tham dự buổi tiệc. Một cách tàn nhẫn, hắn tự hỏi làm cái chết tiệt gì mà Logan và Madeline mời Julianne tới đây.

Well, hắn không thể phản đối sự có mặt của ả chỉ bởi vì hắn từng có quan hệ bất chính với ả. Nếu hắn thử đá ả ra khỏi dinh thự vì lý do đó, thì hắn có ít nhất nửa tá phụ nữ đang ở đây cũng bị ném ra cửa dựa trên điều đó.

Giống như theo kịp luồng suy nghĩ của hắn, Caroline cau có nhìn hắn. “Tôi không ngạc nhiên là ngài từng ngủ với chị họ tôi” nàng nói. “Không nghi ngờ gì ngài đã ngủ ít nhất một nửa số phụ nữ ở đây.”

“Nếu ta có thì sao? Nàng thấy có khác biệt gì nào?”

“Không khác biệt gì cả. Nó chỉ xác nhận thêm sự đánh giá thấp kém về Ngài. Ất hắn phải khó chịu lắm khi phải kèm chế bản thân như một con thỏ thối ba nhĩ.”

“Nó tốt hơn là làm bà cô già băng giá,” hắn nói nói nụ cười chế nhạo.

Đôi mắt nâu mở to đằng sau kiếng, và cơn xúc động lan khắp mặt nàng.

“Cái gì? Ngài vừa gọi tôi là cái gì?”

Tiếng thét của nàng làm một cặp gần đó chú ý đến cuộc cãi vã đang xảy ra, và Andrew nhận thấy họ đang thu hút vài cái nhìn tò mò.

“ Ra ngoài, “ hấn hạ giọng.

“ Chúng ta sẽ tiếp tục trong vườn hoa hồng.”

“ Rất sẵn lòng,” Caroline đồng ý với giọng thù ghét, và cố gắng giữ khuôn mặt điềm tĩnh.

Khu vườn hoa hồng, được Madeline Scott ví như nhà hoa hồng, là khu vực phía tây nam của khu vườn, bài trí bởi hàng cột và dây rũ xuống, được những cành hoa hồng che phủ. Mặt đất phủ đầy sỏi trắng, và những hàng hoa oải hương thơm ngát dẫn đến vòm cổng vào. Có rất nhiều vạc bằng đá đặt trên kệ ở trung tâm ‘ nhà hoa hồng’, xung quanh là một giường cây miêu bạc hà (catmint) xanh mượt.

Bầu không khí thơm ngát lạ thường không làm được gì để xoa dịu sự xúc động của Andrew, Khi hấn nhìn thấy hình dáng thanh mảnh của Caroline bước vào vườn, hấn gần như không thể kiềm chế bản thân vồ lấy nàng. Hấn đứng yên và im lặng, hàm hấn cứng lại khi hấn thấy nàng tiến lại. Nàng ngừng cách hấn khoảng chiều dài một cánh tay, đầu nàng ngã về sau để có thể nhìn trực tiếp vào mắt hấn.

“ Tôi chỉ có một điều để nói, thưa ngài.” Sự kích động làm nàng lên giọng căng thẳng.

“ Không như ngài, tôi rất xem trọng sự thật. Và tôi không bao giờ có ngoại lệ cho lời nhận xét trung thực, cho dù nó có phũ phàng đến đâu đi nữa, tôi rất không vừa lòng với những gì ngài nói lúc này. Bởi vì nó không đúng sự thật! Ngài đã sai hoàn toàn, và tôi sẽ không trở vào trong nhà, cho đến khi ngài thừa nhận!”

“ Sai về cái gì chứ?” Hấn hỏi.

“ Rằng nàng là một gái già băng giá?”

Vì lý do nào đó, những từ đó làm nàng nổi điên. Hấn thấy cằm nàng run rẩy phần uất.

“ Đúng thế, điều đó,” Nàng rít lên.

Nụ cười của hấn càng làm cơn giận của nàng bốc cao.

“ Ta có thể chứng minh,” hấn nói với giọng thực- tế- là- thế.

“ Nàng bao nhiêu tuổi rồi... 26?”

“ Đúng.”

“ Và sự thật là nàng đẹp hơn nhiều so với tầm trung bình, nàng có đồng dôi tốt và gia đình đáng kính, nhưng nàng chưa bao giờ nhận được lời cầu hôn nào từ bất kỳ người đàn ông nào.”

“ Chính xác.” Nàng nói, nhìn khá vui trước lời khen.

Hắn đi quanh nàng, xem xét nàng một cách xúc phạm .

“ Và nàng còn trong trắng, phải không?”

Rõ ràng là câu hỏi này lãng mạ nàng. Hắn có thể dễ dàng đọc được xúc phạm trong vẻ mặt nàng, và khuôn mặt ửng đỏ của nàng hiện rõ thậm chí là trong bóng tối.

Không một quý bà đứng đắn nào từng nghĩ sẽ trả lời trước sự tra hỏi này. Sau một hồi lâu đầu tranh trong im lặng, nàng gật nhẹ đầu. Sự thừa nhận yếu ớt đó tác động đến tận sâu trong hắn, làm mọi thứ thắt chặt và rộn lên với cơn xúc động hoang dại.

Chết tiệt nàng đi, hắn chưa bao giờ thèm khát một trinh nữ trước đây. Vậy mà hắn muốn nàng với cường độ mãnh liệt sục sôi... Hắn muốn chiếm lấy và hôn lên từng inch trên cơ thể ngây thơ của nàng... Hắn muốn làm cho nàng khóc thét và rên rỉ vì hắn. Hắn muốn từng giây phút nhàn nhã sau đó, khi họ nằm cạnh bên nhau, ướt mồ hôi và tĩnh lặng sau cơn bão khoái cảm. Quyền được âu yếm chạm vào nàng, khi nào và ở đâu hắn muốn, dường như vô giá.

Thế nhưng hắn sẽ không bao giờ có được nàng. Đã rất lâu rồi, trước khi họ gặp gỡ, hắn đã đánh mất cơ hội. Có thể nếu cuộc đời hắn theo một lối hoàn toàn khác biệt... Nhưng hắn không thể thoát khỏi hậu quả của khứ.

Che giấu sự thèm khát với một nụ cười mỉa mai, Andrew khoát tay diễn tả sự thật vẫn là sự thật.

“Xinh đẹp, không kết hôn, 26 tuổi, và còn trong trắng. Điều đó chỉ dẫn đến một kết luận... cô gái băng giá.”

“ Tôi không phải! Tôi có nhiều niềm đam mê, nhiều cảm xúc chân thật hơn những gì ngài từng có.”

Mắt nàng hẹp lại khi nhìn thấy sự thích thú của hắn.

“ Đừng có cười nhạo tôi !”

Nàng phóng lại cạnh hắn, hai tay nàng giơ lên như để tấn công. Với một tiếng cười trầm, Andrew nắm hai cánh tay nàng và giữ không cho nàng lại gần... cho đến khi hắn nhả ra, nàng không phải cố cào mặt hắn, mà là để đặt hai tay quanh cổ hắn. Giật mình, hắn buông lỏng tay, và nàng ngay lập tức tóm lấy cổ hắn. Nàng dùng hết sức có thể, sử dụng tất cả sức nặng cổ kéo

đầu hẳn xuống.

Hắn dễ dàng chống lại nàng, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn với một nụ cười xa vắng. Hắn to lớn hơn nàng rất nhiều, bất cứ nỗ lực nào từ phía nàng để ép buộc thể chất hẳn thật buồn cười.

“ Caroline,” giọng hẳn lưỡng lự giữa thích thú và thèm khát, “ có phải nàng đang cố hôn ta ?”

Nàng tiếp tục giận dữ kéo mạnh hẳn xuống, phần nộ và quyết tâm. Nàng đang nói điều gì đó bên dưới hơi thở, gầm gừ như một chú mèo nổi giận.

“ ... cho ngài thấy... làm cho ngài phải hối hận... Tôi không lạnh lùng, cái đồ kiêu căng ngạo mạn, phóng đảng tự phụ kia...”

Andrew không thể chịu đựng thêm được. Khi hẳn nhìn người phụ nữ bé nhỏ, đầy tức giận trong vòng tay hẳn, hẳn đánh mất khả năng lý trí. Tất cả những gì hẳn có thể nghĩ là hẳn thèm khát nàng như thế nào, những khoảng khắc đánh cắp trong vườn hồng sẽ không thành vấn đề cho những kế hoạch lớn khác. Hẳn gần như phát điên với nhu cầu được nếm nàng, chạm vào nàng, kéo toàn thân nàng áp chặt vào hẳn, và toàn thể giới này hãy xuống địa ngục đi. Và hẳn để điều đó xảy ra. Hẳn thả lỏng cổ và cúi đầu xuống, để nàng kéo môi hẳn xuống nàng.

Điều bất ngờ xảy ra với áp lực ngọt ngào đầu tiên của đôi môi trong trắng khép chặt của nàng, vì nàng không biết làm thế nào để hôn đúng cách. Hẳn thấy một áp lực đau đớn khôn xiết xung quanh trái tim hẳn, bóp siết chặt cho đến khi bức tường cứng rắn quanh đó vỡ tan, và sức nóng tràn vào trong.

Nàng quá nhẹ nhàng và mềm mại trong vòng tay hẳn, mùi hương da thịt nàng quyến rũ hơn hoa hồng gấp hàng trăm lần, đường mỏng mảnh xương sống nàng cong lại khi nàng cố ép sát vào hẳn.

Cảm giác đến quá mạnh mẽ, quá nhanh, và hẳn cứng người tê liệt đột ngột, không biết phải đặt tay ở đâu, lo sợ nếu hẳn cử động quá nhiều, hẳn sẽ nghiền nát nàng. Hẳn vụng về với đôi găng tay, tháo chúng ra và quăng xuống đất. Một cách cẩn thận, hẳn chạm vào lưng Caroline và trượt bàn tay xuống hông nàng. Bàn tay còn lại run rẩy khi hẳn dịu dàng ôm lấy cổ nàng . Ôi lạy Chúa, nàng mới thanh tú, như lụa và muslin trong tay hẳn, quá ngọt ngào để có thật. Hơi thở hẳn hỗn hển, hẳn cố đấu tranh để cử động nhẹ nhàng khi hẳn kéo nàng sát vào cơ thể bị kích động dữ dội của hẳn.

Tăng áp lực lên nụ hôn, hẳn dụ dỗ môi nàng hé ra, chạm lưỡi hẳn vào nàng, tìm thấy hương vị say đắm của nàng. Nàng khẽ giật mình trước sự thân mật không quen thuộc.

Âm thanh xoa dịu thoát ra từ sâu trong cổ họng hẳn, và hẳn tiến vào sâu hơn, tìm kiếm sự ngọt ngào, nóng bỏng đen tối trong miệng nàng. Trong sự ngạc nhiên của hẳn, Caroline rên rỉ và buông xuôi trong vòng tay hẳn, môi nàng hé mở, lưỡi nàng trượt nóng bỏng chạm vào lưỡi

hắn.

Andrew chưa từng nghĩ nàng quá nồng nhiệt, quá chấp nhận như vậy. Nàng nên chống lại hắn, Nhưng nàng trao tặng bản thân với sự tin tưởng mạnh mẽ tàn phá hắn. Hắn không thể bắt đôi tay ngừng việc lang thang trên cơ thể nàng một cách đói khát, chạm vào đường cong hông nàng, giật mạnh nàng lên sát vào cơ thể hắn. Hắn kéo nàng lên, ghì chặt nàng vào sát bộ phận cứng cáp của hắn đến khi nàng vừa khít theo cách hắn muốn. Lớp vải mỏng manh của nàng và hắn không hề làm giảm bớt khoái cảm. Nàng hỗn hển và quần quai thích thú, siết chặt tay quanh cổ hắn cho đến khi chân nàng gần như rời khỏi mặt đất.

“ Caroline,” hắn nói với giọng khàn khàn, miệng hắn hạ xuống đường nét nhạy cảm ở cổ nàng. “ Nàng làm cho ta phát điên. Chúng ta phải ngừng lại ngay bây giờ. Ta không nên làm điều này...”

“ Vâng, Vâng.”

Nàng thở một cách nhanh chóng, nóng bỏng, và quấn chặt vào hắn, cọ xát cơ thể vào chỗ nhô ra cứng như đá của hắn. Họ lại hôn, môi nàng bám vào hắn với sự ngọt ngào điên cuồng, và Andrew rên tiếng rên tuyệt vọng và trầm đục.

“ Hãy ngăn ta lại,” hắn thì thầm, giữ chặt cặp hông quần quai của nàng.

“ Nói ta để cho nàng đi...Tát ta...”

Nàng ngẩng đầu lên, rên nho nhỏ như một con mèo khi hắn ngậm lấy chỗ mềm mại dưới tai nàng.

“ Tôi tát ngài ở đâu đây?” Giọng nàng khàn khàn.

Nàng quá ngây thơ để thấu hiểu đầy đủ ý nghĩa khiêu khích của câu hỏi đó. Mặc dù vậy, Andrew thấy hắn cứng không thể chịu được, và hắn cố kềm tiếng rên rỉ thèm khát.

Caroline,” hắn thì thầm. “ Nàng thắng rồi. Ta đã sai khi ta gọi nàng là ... Không, đừng làm thế nữa; ta không thể chịu được. Nàng đã thắng.”

Hắn đẩy nàng ra xa cơ thể đau đớn của mình.

“ Bây giờ thì lùi lại,” Hắn cộc lốc, “ hoặc nàng sẽ đánh mất sự trong trắng trong khu vườn chết tiệt này.”

Nhận ra sự dữ dội trong giọng nói hắn, Caroline thận trọng giữ vài bước khoảng cách giữa họ. Nàng đưa tay tự ôm lấy mình, run rẩy. Trong một lúc, không còn âm thanh gì khác ngoài hơi thở nặng nhọc.

“ Chúng ta nên trở vào,” Cuối cùng nàng nói .

“ Mọi người sẽ chú ý là chúng ta đều vắng mặt. Tôi.. tôi không muốn bị hủy hoại... đó là, thanh danh của tôi...”

Tiếng nói của nàng kéo theo một khoảng im lặng kỳ lạ, và nàng đánh liều nhìn vào hắn.

“ Andrew,” nàng run rẩy thú nhận, “ Tôi chưa bao giờ cảm thấy như vậy trước-”

“ Đừng nói,” hắn cắt ngang. “ Vì lợi ích của bản thân nàng, và ta, chúng ta sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa. Chúng ta sẽ tiếp tục giữ thỏa thuận - Ta không muốn rắc rối.”

“ Nhưng không phải ngài muốn...”

“ Không,” hắn ngắn gọn. “ Ta chỉ muốn mối quan hệ giả vờ với nàng, không gì hơn. Nếu ta thật sự dính đến nàng, ta sẽ phải thay đổi hoàn toàn cuộc sống của ta. Và đã quá muộn cho điều đó. Ta đã không còn cứu rồi được, và không một ai, kể cả nàng, đáng để thay đổi lối sống của ta.”

Nàng im lặng trong một lúc lâu, ánh mắt dờ dẫn tập trung vào khuôn mặt cứng rắn của hắn.

“ Tôi biết một người xứng đáng ,” Cuối cùng nàng nói.

“ Ai?”

“ Ngài.” Ánh mắt nàng ngay thẳng và trung thực.

“ Ngài xứng đáng để cứu rồi, Andrew.”

Chỉ với vài từ ngắn gọn, nàng đã đánh gục hắn. Andrew lắc đầu, không thể nói ra lời. Hắn muốn tóm lấy nàng vào vòng tay lần nữa...tôn thờ nàng...chiếm lấy nàng. Không một phụ nữ nào khơi gợi được một chút niềm tin nhỏ bé nào trong hắn, trong linh hồn vô giá trị của hắn, và dù hắn muốn phản ứng với thái độ khinh bỉ, hắn không thể. Một mong ước vô vọng đốt cháy hắn như một ngọn lửa lớn thanh khiết – bằng cách nào đó, hắn có thể trở nên xứng đáng với nàng. Hắn khao khát được thổ lộ với nàng tình cảm của hắn.

Nhưng thay vào đó, hắn quay mặt đi và thốt lên những từ gay gắt.

“ Nàng đi vào trước.”

Trong suốt buổi tiệc đó, cũng như trong ba tháng tiếp đó, Andrew là một quý ông hoàn hảo. Hắn ân cần, sâu sắc, vui tính, và xuất hiện những lời đùa từ những người biết về hắn là Lord Drake xấu xa đã bị bắt cóc và thay thế bởi một người lạ mặt. Những người nhận thấy tình trạng sức khỏe xấu của Bà tước Rochester đoán là Andrew đang cố gắng để lấy lòng cha mình trước

khi lão già chết và hẳn không được thừa kế gia sản . Đó là một sự cố gắng rõ ràng , những câu chuyện ngồi lê đôi mách cười cợt, và quá nhiều cho một Lord Drake bản chất thủ đoạn.

Kỳ lạ là, sự thay đổi giả tạo của Andrew càng kéo dài, Caroline càng nhận thấy dường như hẳn thật sự thay đổi.

Hắn gặp gỡ những người làm công trong lãnh địa Rochester và phát triển kế hoạch cải thiện đất theo nhiều cách sẽ giúp đỡ rất nhiều cho các tá điền. Sau đó trong sự bối rối của những người quen biết, Andrew bán nhiều thứ trong tài sản riêng của hẳn, bao gồm hàng loạt những con ngựa nòi thuần chủng quý giá, để cung cấp vốn cho sự cải thiện. Thật không hợp với tính cách của Andrew để đánh liều như thế, đặc biệt là không có gì chắc chắn rằng hẳn sẽ kế thừa gia sản của Rochester.

Nhưng khi Caroline hỏi tại sao dường như hẳn quyết tâm giúp cho những tá điền của Rochester, hẳn cười và nhún vai cứ như việc chẳng có gì quan trọng.

“ Ta có hay không có tiền của Bá tước, thì cũng phải thay đổi thôi.” Hẳn nói, “ Và ta đã mệt mỏi việc nuôi những con ngựa chết tiệt đó – quá đắt bằng một nửa.”

“ Vậy còn tài sản của ngài trong thành phố?” Caroline hỏi. “ Tôi nghe rằng cha ngài dự định đuổi một số tá điền nghèo khổ từ khu ổ chuột Whitefriars hơn là sửa sang nó – và ngài để họ ở lại, bên cạnh đó còn cho tu sửa lại toàn bộ khu nhà.”

Andrew cẩn thận giữ khuôn mặt không biểu cảm khi hẳn đáp.

“ Không giống cha ta, ta không có mong muốn được biết đến như chúa tể khu nhà ổ chuột. Nhưng đừng có hiểu nhầm việc làm của ta – nó chỉ đơn giản là một quyết định kinh doanh. Bất kỳ số tiền nào ta đổ vào khu đất cũng sẽ tăng giá trị của nó.”

Caroline cười với hẳn, và tiến lại gần như để thổ lộ một bí mật.

“ Tôi nghĩ là, thưa ngài, ngài thật sự quan tâm đến những người đó.”

“ Ta đang tập làm một vị thánh,” hẳn mĩa mai thừa nhận, hàng lông mày cong lên chế giễu.

Tuy vậy, nàng vẫn tiếp tục mỉm cười, nhận ra Andrew không đến nỗi xấu xa như hẳn giả vờ. Chỉ là lý do tại sao Andrew bắt đầu quan tâm đến những người mà hẳn chẳng biết đến sự tồn tại trước đây là một sự bí ẩn. Có thể là có liên quan đến di chúc sắp tới của cha hẳn... có thể cuối cùng Andrew đã nhận thức được trách nhiệm nặng nề sẽ sớm đặt vào vai hẳn. Nhưng hẳn có thể dễ dàng để mọi thứ tiếp diễn, cho phép những người quản lý và đại diện của cha hẳn quyết định. Thay vào đó, hẳn đã lấy quyền kiểm soát vào tay mình, hơi rụt rè lúc đầu, sau thì càng lúc càng tự tin hơn.

Theo thỏa thuận giữa họ, Andrew đưa Caroline cưỡi ngựa ở công viên, hộ tống nàng đến các buổi hòa nhạc, dạ hội và nhà hát. Nhờ Fanny làm người hộ tống, nên chỉ được vài dịp cho Caroline trò chuyện riêng tư với Andrew.

Họ bị buộc phải thay vào đó thảo luận những chủ đề đoan chính như văn chương hoặc làm vườn, và sự động chạm thể xác chỉ giới hạn trong những cái chạm tay vô tình, hoặc áp lực của vai hấn chạm vào nàng khi họ ngồi cạnh nhau.

Mặc dù vậy, những khoảnh khắc ngắn của sự gần gũi – cái nhìn không lời, cái âu yếm vụng trộm của cánh tay hoặc tay nàng – thật thú vị không thể tả. Sự nhận biết của Caroline về Andrew thật đau đớn, có những lúc nàng nghĩ nàng sẽ bùng cháy như ngọn lửa. Nàng không thể ngừng suy nghĩ về cái ôm đầy say mê trong vườn hoa hồng của nhà Scott, sự thích thú khi miệng Andrew đặt trên nàng.

Nhưng bây giờ hấn quá lịch sự đến tàn nhẫn, nàng bắt đầu tự hỏi chuyện đó có phải là một giấc mơ nồng cháy được tạo nên bởi sự tưởng tượng nóng bỏng của chính nàng. Andrew, Lord Drake, là một câu đố đầy thú vị.

Với Caroline, dường như hấn là hai con người khác nhau – một kẻ phóng đảng, kiêu căng, phóng túng, và một người lạ quyến rũ đang bước đi tập tễnh không chắc chắn trên con đường trở thành một quý ông. Người đàn ông đầu tiên ít nhất cũng không thu hút nàng. Còn người thứ hai... well, là một vấn đề khác xa. Nàng nhìn hấn tranh đấu, giằng xé giữa những hoan lạc dễ dàng trong quá khứ và những nhiệm vụ dần hiện ra trước hấn. Hấn chưa bắt đầu lại việc uống rượu và theo đuổi phụ nữ – hấn sẽ thoải mái thừa nhận với nàng nếu hấn có. Và theo như Cade, Andrew hiếm khi đến thăm câu lạc bộ của họ những ngày này.

Thay vào đó, hấn dành thời gian đấu kiếm, boxing, hoặc cưỡi ngựa cho đến khi hấn gục xuống vì kiệt sức. Hấn đã gầy đi, có lẽ là 1 Xtôn (đơn vị trọng lượng khoảng 6, 400 kg), quần hấn trở nên rộng và không hợp thời, phải đem sửa lại. Mặc dù Andrew luôn là một người đẹp trai, cơ thể hấn giờ đây sạch sẽ và cứng rắn không thể tin được, các bắp cơ của tay và lưng hấn làm căng các đường chỉ của áo.

“ Tại sao ngài thích hoạt động thể?”

Một ngày, Caroline không kèm được, hỏi hấn khi nàng năng cắt tỉa luống hoa Son Môi tím (Penstemon) tươi tốt trong khu vườn nhà nàng. Andrew ngồi gần đó trong chiếc ghế dài nhỏ, nhìn nàng cẩn thận cắt những phần khô của mỗi cành.

“ Em tôi nói ngài có mặt ở Pugilistic Club gần như mỗi ngày hồi tuần trước.”

Lâu quá không thấy Andrew trả lời, Caroline ngừng việc và quay lại nhìn.

Bây giờ là một ngày lạnh tháng 10, một cơn gió làm lộn tóc sẫm màu của nàng rơi ra khỏi mũ,

và buông xõa trên má nàng. Nàng dùng bàn tay đeo găng vén lộn tóc đi lạc lên, vô tình làm dính bùn trên mặt. Trái tim nàng chao đảo bất ngờ khi nàng nhìn thấy biểu cảm trong đôi mắt xanh tím kiếm của Andrew.

“Hoạt động giữ cho tôi phân tâm khỏi ... nhiều thứ.”

Andrew đứng lên, từ từ tiến lại gần nàng, rút chiếc khăn tay từ túi.

“Đây, yên nào.”

Hắn dịu dàng lau sạch vết bẩn, sau đó với đến cặp kiếng của nàng để lau sạch, trong cử chỉ đã trở thành thói quen. Bị lấy đi cặp kiếng, Caroline nhìn lên khuôn mặt mờ ảo và tối của hắn với khoảng nhìn gần

“Nhiều thứ gì?” Nàng hỏi, ngừng thở trước sự gần gũi của hắn.

“Tôi đoán là ngài muốn nói ướng rượu và đánh bạc...”

“Không, không phải thế.”

Hắn trả cặp kiếng cho nàng đầy quan tâm, và dùng ngón tay chạm vào lộn tóc xoắn mềm mượt sau tai nàng.

“Nàng không thể đoán được cái gì làm phiền ta ư?” Hắn hỏi nhẹ nhàng.

“Cái gì giữ cho ta thức nếu ta không làm bản thân kiệt sức trước khi vào giường mỗi đêm?”

Hắn đứng quá gần, chăm chú nhìn nàng sâu sắc. Mặc dù hắn không chạm vào nàng, Caroline cảm thấy được bao bọc bởi sự hiện diện đầy chất đàn ông của hắn. Cây kéo bất ngờ rơi khỏi những ngón tay mềm nhũn của nàng, rơi xuống đất với tiếng thụp nhỏ.

“Ôi, tôi...”

Nàng ngừng lại liếm đôi môi khô ran.

“Tôi đoán là ngài không ... c- có phụ nữ. Nhưng đâu có lý do để ngài không thể... nghĩa là, có quá nhiều người sẽ sẵn sàng...”

Bối rối, nàng dùng răng cắn môi dưới, lúng túng rồi chìm vào im lặng

“Tự dưng tôi trở nên chi tiết quá.”

Hắn cúi lại gần, hơi thở nhẹ nhàng phả vào tai nàng, làm một luồng sóng sung sướng lan xuống

xương sống nàng.

“ Caroline, nhìn vào ta. Có vài điều ta không có quyền được hỏi... nhưng...”

“ Vâng?” Nàng thì thầm.

“ Ta đã xem xét về tình thế của mình,” Hấn nói chậm rãi.

“ Caroline... dù cho cha ta không cho ta một đồng nào, ta có thể cung cấp một cuộc sống dễ chịu cho vài người. Ta có một vài khoản đầu tư, cũng như điền trang. Không phải là cuộc sống huy hoàng, nhưng...”

“ Sao?” Caroline cố gắng nói, tim nàng đập điên cuồng trong lồng ngực.

“ Tiếp tục đi”

“ Nàng thấy đó-”

“Caroline!” Tiến gọi the thé của mẹ nàng vang lên từ những cách cửa Pháp mở từ phòng khách ra vườn.

“ Caroline, mẹ yêu cầu con đi vào trong và hành động như một chủ nhà đúng đắn, hơn là làm cho Lord Drake đáng thương phải đứng bên ngoài và nhìn con đào lỗ trên đất! mẹ nghi ngờ con đã làm ảnh hưởng đến sức khỏe ngài ấy, và... Tại sao chứ, Gió mùa này không thể chịu đựng được, con sẽ làm ấy chết vì cóng. Vào nhà cả đi, mẹ ra lệnh cho cả hai!”

“Vâng, thưa mẹ,” Caroline bực bội, đầy bối rối.

Nàng ngẩng nhìn Andrew, không còn xúc cảm mãnh liệt, và đột ngột mỉm cười với nàng.

“ Trước khi vào trong,” nàng đề nghị, “ ngài có thể kết thúc điều ngài định nói-”

“ Sau này.” Hấn nói, cuối xuống vén lọn tóc rơi xuống.

Tay nắm chặt, nàng gần như dậm chân tức giận. Nàng muốn siết cổ mẹ nàng vì đã phá tan điều chắc chắn là giây phút tuyệt vời quan trọng nhất cuộc đời nàng. Phải chăng Andrew đang cố cầu hôn nàng? Tim nàng chao đảo trước suy nghĩ đó. Nàng có quyết định chấp nhận sự may rủi đó không... Nàng có thể tin rằng hấn sẽ duy trì con người hấn hiện thời không, thay vì thay đổi trở lại thành kẻ phóng dăng như hấn đã luôn là?

Có, nàng choáng váng trong cơn lốc kinh ngạc. Có, tôi sẽ chấp nhận cơ hội này. Bởi vì nàng yêu hấn, kể cả khi hấn không hoàn hảo. Nàng yêu từng vẻ đẹp trai, cũng như xấu xa của hấn, bên trong và cả bên ngoài. Nàng muốn giúp đỡ hấn trong việc trở thành một người tốt hơn. Và nếu

một chút gì của đó của tên vô lại vẫn còn... Một nụ cười không kèm được nở trên môi nàng. Well, nàng cũng sẽ hưởng thụ phần đó của hắn.

Hai tuần sau,vào đầu tháng 12, Caroline nhận được tin Bá Tước của Rochester đang hấp hối. Lời nhắn ngắn gọn của Andrew còn kèm theo một yêu cầu bất ngờ. Ngài Bá tước muốn gặp nàng, vì nhiều lý do mà ngài không thể nói cho bất cứ ai, không cả Andrew.

Ta hạ mình van xin đặc ân này của nàng,Andrew viết, sự hiện diện của nàng có thể mang đến cho Bá tước vài sự thanh thản trong những giây phút cuối đời. Xe ngựa của ta sẽ đưa nàng đến dinh thự nếu nàng muốn đến... và nếu nàng không đến, ta hiểu và tôn trọng quyết định của nàng. Đây tờ trung thành của nàng. Và hắn ký tên hắn, Andrew, không phải với sự quen thuộc lúc trước nhưng mà cảm động, chứng tỏ sự phân tâm của hắn.

Hoặc có lẽ nó phản bội tình cảm của hắn dành cho nàng.

“Miss Hargreaves?” Người đánh xe hỏi nhỏ, rõ ràng đã được thông báo khả năng nàng sẽ trở về cùng họ.

“ Chúng tôi sẽ đưa Cô đến dinh thự Rochester chứ ạ?”

“ Vân,” Caroline lập tức đáp. “ Tôi sẽ cần một vài phút để chuẩn bị. Tôi sẽ mang theo một cô hầu.”

“ Vâng, thưa cô.”

Caroline héo mòn với những suy nghĩ về Andrew khi cỗ xe đến lâu đài Rochster tại Buckinghamshire, nơi ngài Bá tước chọn để trải qua những ngày cuối đời. Mặc dù Caroline chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng Andrew đã mô tả nơi đó cho nàng. Nhà Rochester sở hữu 1500 mẫu Anh, bao gồm các làng ở địa phương,những khu rừng xung quanh, và một số vùng đất đai nông nghiệp phì nhiêu nhất nước Anh. Nơi này được Henry II ban cho gia đình vào thế kỷ 12, Andrew đã nói, và hắn đi đến một lời nhận xét mỉa mai rằng sự thật, di sản cổ xưa và đáng tự hào sẽ sớm rơi vào tay một kẻ đầy tội lỗi.

Caroline hiểu, Andrew không cảm thấy hắn xứng đáng với tước hiệu và trách nhiệm hắn được thừa kế. Nàng đau đớn với nhu cầu được an ủi hắn, bằng cách này hay cách khác, thuyết phục rằng bản thân hắn tốt hơn nhiều so với cái hắn nghĩ về bản thân.Với những suy nghĩ hỗn loạn,Caroline tập trung nhìn vào cảnh vật bên ngoài cửa sổ, khu đất được rừng cây và ruộng nho bao phủ,thôn làng đầy những mái nhà tranh làm bằng đá lửa lấy từ đồi Chiltern.

Cuối cùng, họ đến công trình đồ sộ của lâu đài Rochester,được xây dựng bởi quặng sắt màu vàng mật ong và sa thạch xám (honey yellow ironstone and gray sandstone), khắc bằng đá kiên cố thời Trung cổ. Một cánh cửa ở trung tâm mở cho cỗ xe đi vào khoảng sân.

Caroline được một người hộ tống vào toàn lâu đài trung tâm khổng lồ, bề thế và lộng lẫy với

những tấm thảm ngả màu. Lâu đài Rochester từng là một pháo đài, mái nhà đầy những ụ và lỗ châu mai, cửa sổ dài vào hẹp cho phép cung thủ bảo vệ tòa nhà. Bây giờ nó chỉ là ngôi nhà lạnh tanh và rộng lớn, có vẻ rất cần bàn tay phụ nữ làm cho tòa nhà mềm mại và thoải mái hơn.

"Miss Hargreaves."

Giọng nói trầm ấm của Andrew vang vọng vào các bức tường sa thạch bong loáng khi hắn tiến đến nàng. Nàng thấy một sự vui vẻ hồi hộp khi hắn đến gần và nắm lấy đôi tay nàng. Hơi ấm từ ngón tay hắn xuyên qua rào cản của đôi găng tay nàng khi hắn siết chặt tay nàng.

"Caro," hắn dịu dàng, và gật đầu cho người hầu lui ra.

Nàng nhìn lên hắn với ánh mắt dò hỏi. Mọi cảm xúc của hắn được giữ chặt...không thể đọc được điều gì đằng sau cái mặt nạ không cảm xúc của hắn. Bằng cách nào đó, nàng cảm thấy nỗi đau đớn sâu thẳm, và nàng mong được vòng tay quanh hắn, vỗ về hắn.

"Chuyển đi thế nào?" hắn hỏi, vẫn giữ tay nàng.

"Ta hy vọng nó không làm nàng khó chịu."

Caroline khẽ cười, thấy hắn vẫn nhớ rằng cách chuyển động của một chuyến cưỡi ngựa dài làm nàng phát bệnh.

"Không, em vẫn ổn. Em nhìn ra cửa sổ trong suốt cả quãng đường."

"Cám ơn vì nàng đã tới," Hắn thì thầm.

"Ta sẽ không trách nếu nàng từ chối. Chúa mới biết tại sao Rochester đòi gặp nàng – vì vài suy nghĩ kỳ quặc nào đó mà lão ta không giải thích-"

"Em vui vì được ở đây." Nàng dịu dàng ngắt lời.

"Không phải vì ông ta, mà là vì Ngài. Được ở đây với Ngài như một người bạn, như một..."

Giọng nàng nhỏ dần khi nàng lúng túng tìm từ thích hợp.

Sự hốt hoảng của nàng khơi gợi một nụ cười nhẹ nơi Andrew, và đôi mắt xanh của hắn trở nên dịu dàng.

"Người bạn nhỏ yêu dấu," hắn thì thầm, nâng đôi tay đeo găng của nàng lên môi.

Tình cảm tuôn trào bên trong nàng, một niềm vui sâu thẳm đơn giản tràn đầy ngực và họng nàng với hơi ấm ngọt ngào. Sự hạnh phúc khi trở nên cần thiết cho hắn, đón nhận bởi hắn, gần

như quá nhiều để chịu đựng.

Caroline nhìn lên cầu thang bằng nặng nề bằng gỗ sồi dẫn lên tầng hai, hàng lan can trang trí với nhiều khoảng hở trải cái bong dài hình răng cưa xuyên suốt căn phòng lớn. Thật là một chốn ngục tù, cần cũi cho một cậu bé trai, nàng nghĩ. Andrew từng nói mẹ hắn chết vài tuần sai khi sinh hắn. Hắn trải qua tuổi thơ ở đây, dưới lòng thương xót của người cha có trái tim mềm và ấm như một hòn đá.

“Chúng ta lên với ông ấy chứ?” nàng hỏi, nhắc đến Bá tước.

“Ít phút nữa,” Andrew đáp.

“Logan và vợ hắn đang ở với ông ta. Bác sĩ bảo chỉ là vấn đề vài giờ nữa trước khi lão-”

Hắn dừng lại, cổ hắn dường như nghẹn lại, và hắn nhìn nàng với cái nhìn lấp đầy tức giận xa vắng, hầu hết hướng vào bản thân hắn.

“Lạy Chúa tôi, trong khi tất cả thời gian, ta mong lão chết. Giờ thì ta thấy...”

“Hối tiếc?”

Caroline nhẹ nhàng gợi ý, tháo găng và đặt tay lên đôi má cứng rắn, được cạo sạch của hắn. Cơ bắp ở quai hàm hắn cứng lại trong lòng bàn tay mảnh mai của nàng.

“Và có lẽ đau đớn,” Nàng nói, “cho tất cả những điều có thể, và cho tất cả những thất vọng hai người gây ra cho nhau.”

Hắn không thể bắt bản thân trả lời, chỉ gật nhẹ đầu.

“Và có thể là một chút sợ hãi?” nàng hỏi, âu yếm, dịu dàng sờ vào má hắn.

“Bởi vì ngài sắp trở thành Lord Rochester... Điều ngài ghét và kinh sợ trong suốt cuộc đời.”

Andrew bắt đầu thở những hơi nặng nhọc, đôi mắt hắn gắn chặt vào nàng, như sự tồn tại của hắn chỉ phụ thuộc vào nó.

“Giả như ta có thể ngừng việc xảy ra,” hắn run rẩy.

“Ngài tốt hơn cha ngài rất nhiều,” nàng thì thầm.

“Ngài sẽ chăm lo cho những người lệ thuộc vào ngài. Không có gì phải sợ hết. Em biết ngài sẽ không trở lại con người cũ. Ngài là một người tốt, cho dù ngài không tin điều ấy.”

Hắn đứng im, nhìn như thiêu đốt cả người nàng. Mặc dù hắn không bước đến ôm nàng, nàng vẫn thấy bị chiếm hữu, bắt giữ bởi ánh mắt hắn và uy quyền của hắn sẽ vượt qua bất kỳ ước vọng được giải thoát.

“Caro,” cuối cùng hắn nói, giọng được kiểm soát chặt chẽ, “ta không thể không có nàng.”

Nàng khẽ cười.

“Ngài sẽ không”

Họ bị cắt ngang bởi một cô hầu gái khẩn trương xuống từ trên lầu.

“Thưa ngài,” cô gái cao to, long ngóng nói nhỏ, vụng về cúi chào.

“Mr Scott bảo em hỏi Miss Hargreaves có ở đây không, và Cô có vui lòng đến gặp ngài Bá tước không?”

“Ta sẽ đưa cô ấy lên với Rochester,” Andrew đáp lại vắn tắt.

“Vâng, thưa ngài.”

Cô hầu mau chóng chạy lên tầng trên trong khi Andrew cẩn thận đặt bàn tay nhỏ nhắn của Caroline lên cánh tay hắn.

Hắn nhìn nàng đầy quan tâm.

“Nàng không cần phải gặp ông ta nếu nàng không muốn.”

“Dĩ nhiên là em sẽ gặp ngài Bá tước rồi.” Caroline trả lời.

“Em cực kỳ tò mò về điều ông ta sẽ nói.”

Bá tước của Rochester có hai bác sĩ, cũng như Mr Scott và vợ anh, Madeline. Bầu không khí trong phòng ngủ ngọt ngào, ấm đạm và khó thở, tất cả cửa sổ đều đóng lại và bức màn nhung nặng nề che phủ. Một kết thúc buồn thảm cho một người đàn ông không hạnh phúc, Caroline nghĩ thầm. Theo ý kiến của nàng, bá tước cực kỳ may mắn khi có hai người con trai ở với ông ta, xem xét đến thái độ kinh khủng mà ông ta luôn đối xử với họ.

Ngài bá tước được đỡ ở tư thế ngồi với một chồng gối sau lưng. Ông ta quay đầu lại khi Caroline bước vào phòng, và hướng cái nhìn mệt mỏi vào nàng.

“Cô gái nhà Hargreaves,” ông nói nhỏ.

Có lẽ là một nỗ lực rất lớn để ông ta có thể nói. Vẫn nhìn chăm chăm vào caroline, ông ta ra lệnh những người còn lại trong phòng.

“ Ra ngoài, tất cả các người. Ta muốn... nói chuyện với Miss Hargreaves ... riêng tư.”

Mọi người làm theo yêu cầu ngoại trừ Andrew, hắn chần chừ nhìn vào khuôn mặt Caroline. Nàng trao hắn một nụ cười an ủi, và ra hiệu cho hắn rời khỏi phòng.

“ Ta sẽ chờ nàng ngay ở ngoài,” hắn thì thầm.

“ Hãy gọi ta nếu nàng muốn.”

Khi cánh cửa đóng lại, Caroline bước đến chiếc ghế cạnh giường và ngồi xuống, đặt tay vào lòng. Mặt nàng ngang tầm với bá tước, và nàng không bận tâm cố che giấu sự tò mò khi nàng nhìn vào lão. Ông ta chắc phải đẹp trai lúc trước, nàng nghĩ, mặc dù ông ta có dáng vẻ đầy kiêu ngạo bẩm sinh của một người đàn ông luôn quá xem trọng bản thân.

“Thưa ngài,” nàng nói. “ tôi đã đến, như ngài yêu cầu. Tôi có thể hỏi tại sao ngài muốn gặp tôi không?”

Rochester bỏ qua câu hỏi của nàng, đôi mắt hẹp của lão di chuyển khắp người nàng dò xét.

“ Hấp dẫn, nhưng... không thể gọi là quá đẹp,” lão nhận xét.

“ Nó thấy gì ... trong cô nhĩ, ta tự hỏi?”

“Có lẽ Ngài nên hỏi Lord Drake,” Caroline gợi ý nhẹ nhàng.

“ Hắn sẽ không bàn luận về cô.” Lão cau mày trầm ngâm.

“ Ta mời cô đến bởi vì... ta muốn câu trả lời cho một câu hỏi. Khi con trait a cầu hôn... cô sẽ đồng ý chứ?”

Giật mình, caroline nhìn lão không chớp mắt.

“ Ngài ấy đã không cầu hôn tôi, thưa ngài, cũng như không cho thấy bất kỳ dấu hiệu nào cho rằng ngài ấy sẽ xem xét lời đề nghị-”

“ Nó sẽ.” Rochester cam đoan với nàng, mặt lão nhăn nhúm lại vì cơn đau. Mò mẫm, lão với đến cái ly nhỏ trên chiếc bàn cạnh giường.

Caroline lập tức đến giúp lão, hít vào mùi rượu mạnh độc hại trộn lẫn với thuốc khi nàng nâng cạnh ly đến đôi môi khô héo của lão.

Ngã lưng trên gối, Bá tước dò xét nhìn nàng.

“ Sự xuất hiện của cô đã mang đến... một phép lạ, Miss Hargreaves. Bằng cách nào đó, cô...kéo con trai ta ra khỏi sự mê đắm của bản thân nó một cách kỳ diệu. Ta biết nó... khá rõ, cô thấy đấy. Ta nghi ngờ mối quan hệ của hai đứa bắt đầu bằng kế hoạch để lừa ta, nhưng... nó dường như đã thay đổi. Hẳn có vẻ yêu cô, mặc dù.. không ai ngờ hẳn có khả năng đó.”

“ Có thể vì ngài không hiểu rõ về Lord Drake như ngài tưởng.” Caroline không thể kèm được việc lên giọng.

“ Ngài ấy chỉ cần một ai đó tin tưởng vào bản thân, và ủng hộ . Ngài ấy là một người tốt, biết quan tâm-”

“ Xin vui lòng,” lão thì thầm, nâng bàn tay xương xẩu trong một cử chỉ tự vệ.

“ Đừng lãng phí... thời gian ít ỏi còn lại của ta... với những mô tả say mê về đứa con không- có – gì- tốt của ta.”

“ vậy tôi sẽ trả lời câu hỏi của ngài,” Caroline đều giọng .

“ Vâng, thưa ngài, nếu con trai ngài cầu hôn, tôi sẽ vui sướng được nhận được. Và cho dù ngài không để lại cho ngài ấy gia sản, tôi sẽ tuyệt đối không quan tâm... ngài ấy cũng vậy. Có nhiều chuyện quý giá hơn tiền bạc, mặc dù tôi chắc là ngài sẽ chế nhạo tôi vì lẽ đó.”

Rochester làm nàng ngạc nhiên bằng nụ cười khế, thoải mái dựa sâu vào gối.

“ Ta sẽ không chế nhạo cô,” lão nói nhỏ, có vẻ kiệt sức nhưng thanh thản kỳ lạ.

“ Ta tin là... cô có thể cứu rỗi hẳn. Đi ra đi, Miss Hargreaves... bảo Andrew vào đây.”

“Vâng, thưa ngài.”

Nàng nhanh chóng rời đi, tình cảm hỗn loạn, cảm thấy ớn lạnh và căng thẳng, nàng muốn tìm thấy sự an ủi trong vòng tay Andrew.

Chương 4

Đã hai tuần từ khi Bá tước Rochester qua đời, để lại cho Andrew toàn bộ tài sản cũng như tước vị, đất đai thừa kế. Hai tuần dài nhất trôi qua, Caroline vẫn chưa nhận được tin tức gì từ

Andrew. Lúc đầu nàng kiên nhẫn, hiểu rằng Andrew phải vất vả sắp xếp tang lễ và các quyết định về công việc rắc rối. Nàng biết hẳn sẽ đến với nàng sớm nhất có thể. Nhưng ngày qua ngày, hẳn không hề gửi cho dù chỉ là một tin nhắn đơn giản, Caroline nhận ra có việc gì đó không đúng.

Khô héo vì lo lắng, nàng xem xét việc viết thư cho hẳn, hoặc thậm chí làm một chuyến viếng thăm bất ngờ đến lâu đài Rochester, nhưng đây là việc không thể tưởng cho một phụ nữ độc thân dưới 30 tuổi chủ động. Cuối cùng, nàng quyết định cử em trai nàng Cade đến tìm Andrew, bắt cậu phải tìm hiểu cho được là Andrew có khỏe không, và hẳn có cần bất cứ điều gì... hẳn có đang nghĩ đến nàng.

Trong khi Cade đi làm nhiệm vụ tìm cho ra vị Lord Rochester mới, Caroline ngồi một mình trong khu vườn mùa đông lạnh giá, nhìn một cách tuyệt vọng vào cây trồng đã được cắt tỉa và những nhánh trần trụi của cây phong Nhật Bản.

Chỉ còn 2 tuần nữa là đến Giáng Sinh, nàng lơ đãng nghĩ. Vì gia đình, Caroline trang trí ngôi nhà với các cành của cây thông xanh và cây nhựa ruồi (evergreens and holly) và tô điểm những cánh cửa với các vòng trái cây và ruy- băng. Nhưng thay vì vui sướng vì ngày lễ sắp đến, nàng đang trải nghiệm cảm giác đau lòng lần đầu tiên trong cuộc đời, và sự đau đớn đen tối đang dành cho nàng quá khủng khiếp để mong chờ.

Có chuyện gì đó không đúng, không thì Andrew giờ đây đã đến với nàng rồi. Nhưng nàng không thể nghĩ được chuyện gì giữ chân hẳn lại. Nàng biết hẳn cần nàng, cũng như nàng cần hẳn, và rằng không có điều gì ngăn cách họ cùng nhau, nếu hẳn mong muốn. Thế thì, tại sao, tại sao hẳn không đến?

Khi Caroline nghĩ nàng sẽ phát điên vì những câu hỏi không lời đáp đang quấy rầy nàng, Cade về đến nhà. Biểu cảm trên mặt cậu không hề làm vơi đi sự lo lắng của nàng.

“ Tay chị lạnh như đá ấy,” cậu chà xát các ngón tay tê cứng của nàng và dắt nàng vào phòng khách, nơi có ngọn lửa ấm áp của lò sưởi.

“ Chị ngồi ngoài đó lâu quá đấy, em sẽ lấy trà cho chị.”

“ Chị không muốn trà.”

Caroline cứng nhắc ngồi trên ghế, trong khi vóc dáng to lớn của em nàng ngồi xuống kế bên.

“ Cade, em có tìm thấy ngài ấy không? Ngài ấy sao rồi? Ôi, nói gì đi, không thì chị điên mất.”

“ Có, em tìm được hẳn.”

Cade cau có, và lại nắm tay nàng, làm ấm các ngón tay cứng đờ của nàng bằng tay cậu. Cậu thở dài.

“ Drake... đó là, Rochescher... Hẳn lại tiếp tục uống, rất nhiều. Em sợ là hẳn lại ngựa quen đường cũ.”

Nàng chết lặng, nhìn cậu hoài nghi.

“ Nhưng không thể thế được.”

“ Không chỉ có vậy,” Cade u ám.

“ Trước sự ngạc nhiên của mọi người, Rochester đột nhiên đính hôn – không phải ai khác ngoài người chị họ yêu mến của chúng ta Julianne. Bây giờ khi hắn có tài sản của gia đình trong tầm tay, có vẻ là Julianne nhìn thấy sự quyến rũ của hắn dưới ánh sáng mới. Thông báo sẽ được công bố trong nhà thờ ngày mai. Bọn hắn sẽ cưới nhau khi bước sang năm mới.”

“ Cade, đừng đùa như vậy,” Caroline thì thầm

“ Đó không phải là sự thật... không phải sự thật-”

Nàng ngừng lại, đột nhiên không thể thế được, trong khi ánh chớp của những cơn bão tuyết nhảy múa điên cuồng trước mắt nàng. Nàng nghe em nàng kêu lên từ một nơi xa xăm, và nàng thấy cái nắm chặt mạnh mẽ, cấp bách của tay cậu.

“ Lạy Chúa tôi,” – giọng cậu bị che phủ bởi tiếng ồn đầy ắp trong tai nàng.

“đây, đặt đầu chị xuống... Caro, chuyện kinh khủng gì xảy ra vậy?”

Nàng vật lộn với không khí, tìm kiếm thăng bằng,tim nàng vang lên từng nhịp đau đớn vỡ nát.

“ Ngài ấy k-không thể cưới chị ta,” Nàng nói qua hàm răng lập cập.

“ Caroline.”

Em trai nàng mạnh mẽ và kiên định đến không ngờ, ôm nàng vào người cậu trong vòng tay kẹp chặt.

“ Chúa ơi... Em không biết chị cảm thấy như thế này. Đó chỉ là một trò đùa. Đừng nói với em rằng chị lại ngốc nghếch mà yêu Rochester, hắn là sự lựa chọn tệ hại nhất cho một phụ nữ như chị có thể-”

“ Đúng, chị yêu hắn,” nàng ghen ngào. Nước mắt rơi lăn chả trên má nàng từng dòng nóng hổi.

“ Và hắn yêu chị, Cade, hắn yêu... Ôi, điều này không có ý nghĩa gì cả!”

“ Hắn có khuyến khích chị nghĩ rằng hắn sẽ cưới chị không?” Em nàng dịu dàng hỏi.

“ Hắn đã bao giờ nói hắn yêu chị chưa?”

“ Không phải bằng lời,” Nàng thốn thức.

“ Nhưng cách hắn đối với chị... Hắn làm chị tin...”

Nàng vùi đầu vào cánh tay, khóc dữ dội.

“ Tại sao hắn lại cưới Julianne, trong tất cả mọi người? Ả lả ma quỷ... Ôi, có những điều về ả mà

em không biết đâu... Chuyện mà Cha nói với chị về ả trước khi chết. Ả sẽ hủy hoại Andrew!”

“ Ả đã thực hiện một sự khởi đầu tốt về điều đó rồi, từ tất cả mặt.”

Cade dữ dội. Cậu lấy khăn tay từ túi mình và lau khuôn mặt đầm đìa nước của chị cậu.

“ Em chưa từng thấy Rochester đau khổ đến vậy. Hắn không giải thích gì cả, ngoại trừ nói Julianne là sự kết hợp đúng đắn nhất dành cho hắn, và tất cả mọi người đều tốt hơn theo cách này. Và Caro nè...” Giọng cậu hết sức dịu dàng.

“ Có lẽ hắn nói đúng. Chị và Andrew... không phải là một cặp thích hợp.”

“ Để chị một mình,” Caroline thì thầm.

Nhe nhàng, nàng gỡ mình ra khỏi vòng tay của cậu, và rời khỏi phòng khách. Bước đi khập khiễng như một bà già, nàng tìm kiếm sự riêng tư trong phòng ngủ, mặc kệ những câu hỏi lo lắng của Cade. Nàng cần một mình, lê bước vào giường, giấu mình như một con vật bị thương. Có thể, nàng sẽ tìm được cách nào đó để chữa lành vết thương khủng khiếp bên trong.

Suốt hai ngày sau đó, Caroline ở lì trong phòng, quá tuyệt vọng để khóc hay trò chuyện. Nàng không thể ăn hay ngủ, trí óc mỗi mê của nàng vẩn xoăn tàn nhẫn trước mỗi ký ức về Andrew. Hắn đã không hứa hẹn, không đề nghị cam kết tình yêu, không trao cho nàng bất kỳ biểu hiện nào để thổ lộ tình cảm của hắn. Nàng không thể kết tội hắn phản bội nàng.

Mặc dù vậy, nỗi thống khổ của nàng phát triển thành mối hận đau đớn. Nàng muốn đối chất với hắn, buộc hắn phải thừa nhận tình cảm của mình, hoặc ít nhất là nói với nàng cái gì là lời nói dối và cái gì là sự thật. Chắc chắn đó là quyền của nàng để có một lời giải thích.

Nhưng Andrew đã bỏ rơi nàng không một câu nói, bỏ mặc nàng tuyệt vọng tự hỏi chuyện sai trái gì đã xảy ra giữa họ. Đây là kế hoạch của hắn ngay từ đầu, nàng nghĩ với nỗi tuyệt vọng ngày càng dâng cao. Hắn chỉ muốn sự bầu bạn của nàng cho đến khi cha hắn chết và để lại gia sản nhà Rochester cho hắn. Giờ thì Andrew đã có cái hắn muốn, nàng không còn giá trị với hắn.

Nhưng chẳng phải hắn đã trở nên quan tâm nàng sao, dù chỉ một chút?

Nàng biết nàng không tưởng tượng ra sự dịu dàng trong giọng hắn khi hắn nói “ Ta không thể không có nàng...” Tại sao hắn phải nói điều đó, nếu hắn không có ý như thế?

Trong sự buồn cười mệt mỏi của Caroline, mẹ nàng, Fanny, đón nhận tin tức về đám cưới sắp tới của Andrew với con kích động ra mặt. Bà đến giường nàng một lần, lớn tiếng nhấn mạnh là những người hầu sẽ do bà chỉ đạo, cho đến khi nàng hồi phục. Cả nhà tập trung quanh Fanny và đầu óc trẻ con của bà, thương xót để Caroline yên ổn.

Người duy nhất Caroline nói chuyện là Cade, cậu đã trở thành một nguồn an ủi, động viên bất ngờ.

“ Em có thể làm gì?”

Cậu hỏi dịu dàng, đến gần Caroline khi nàng ngồi trước cửa sổ, vô hồn nhìn ra khu vườn.

“ Phải có gì đó để làm chị thấy tốt hơn.”

Nàng quay lại nhìn em với nụ cười ảm đạm.

“ Chị nghi là chị sẽ thấy tốt hơn khi thời gian trôi qua, mặc dù ngay lúc này, chị nghi ngờ khả năng chị sẽ hạnh phúc trở lại.”

“ Thăng khốn Rochester,” Cade nói nhỏ, ngồi xồm cạnh nàng,

“ Em sẽ đánh hấn cho chị nhé?”

Tiếng cười yếu ớt vang lên từ nàng.

“ Không, Cade. Chuyện đó không làm chị vừa lòng chút nào cả. Và chị nghi ngờ Andrew đã chịu đựng khá đủ rồi, nếu hấn thật sự có ý định thực hiện kế hoạch cưới Julianne.”

“ Đúng vậy.” Cade trầm tư quan sát nàng.

“ Có vài chuyện em nên nói với chị, Caro, mặc dù chị chắc chắn sẽ không đồng ý. Rochester gửi thông báo hôm qua, nói rằng hấn đã trả hết tất cả số nợ của em. Em nghĩ là em nên trả hết tiền lại cho hấn, nhưng em không muốn.”

“ Cứ làm như em muốn.”

Lơ đãng, nàng cúi về phía trước, đến khi đầu nàng đặt vào ô cửa sổ lạnh và cứng.

“ Well, giờ thì em hết nợ rồi, và chị là ngọn nguồn gián tiếp cho vận may của em... Em muốn làm điều gì đó cho chị. Sau cùng thì, Giáng sinh sắp đến rồi. Để em mua cho chị một sợi dây chuyền thật đẹp, hoặc áo dạ hội mới nhé... chỉ việc nói cho em điều chị muốn.”

“ Cade,” nàng trả lời thần thờ, không hé mắt.

“ Điều duy nhất chị muốn có là Rochester *bị trói gô lại như một con ngỗng quay Giáng sinh*, hoàn toàn ở dưới sự thương xót của chị. Vì em không thể thực hiện chuyện này, nên chị không muốn gì cả.”

Một sự im lặng kéo dài sau lời tuyên bố của nàng, và nàng cảm nhận một cái vỗ nhẹ nhẹ vào vai.

“ Được rồi, chị yêu dấu.”

Ngày hôm sau, Caroline đã thật sự nỗ lực để đưa mình bước ra khỏi đám mây u sầu. Nàng ngâm mình trong nước nóng thật lâu, gội đầu, và mặc vào chiếc váy thoải mái, không hợp thời nhưng luôn được nàng yêu thích. Những nếp gấp của vải nhung đơn điệu, màu xanh, đã sờn nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nàng khi nàng ngồi hong tóc bên bếp lửa.

Trời lạnh và gió thổi ào ào bên ngoài, và nàng rung mình khi nhìn thấy một khoảng trời xám giá buốt qua khung cửa sổ của phòng ngủ.

Khi nàng vừa có ý định gọi khay bánh mỳ nướng và trà, cánh cửa đang đóng bị một nắm tay khỏe mạnh đập vào.

“Caro,” tiếng của Cade.

“Caro, em có thể vào không? Em phải nói chuyện với chị.”

Em nàng lại đập vào ô cửa lần nữa, giống như cậu đang có vài vấn đề cấp bách. Một nụ cười nhẹ nở trên mặt nàng.

“Được, vào đi,” nàng nói “trước khi em đập vỡ cửa.”

Cade xông vào phòng, vẻ mặt rất kỳ lạ... mặt cậu căng thẳng và hoan hỉ, trong khi bầu không khí ngoài trời bám vào cậu. Mái tóc nâu sậm rối bời, và cravat lụa đen lệch về một bên cổ.

“Cade,” Caroline quan tâm.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Em đánh nhau à? Có vấn đề gì thế?”

Một sự pha trộn giữa hân hoan và thách thức trên khuôn mặt cậu, làm Cade trông trẻ con hơn nhiều so với tuổi 24. Khi cậu nói, giống như bị hụt hơi.

“Em khá bận rộn hôm nay.”

“Làm gì?” Nàng cảnh giác.

“Em tìm quá Giáng sinh cho chị. Nó đòi hỏi một chút cố gắng, em nói cho chị biết nhé. Em phải tìm thêm hai người đi theo để giúp em, và... Well, chúng ta không nên lãng phí thời gian nói chuyện. Mặc áo khoác ngoài vào đi chị.”

Caroline nhìn chằm chằm vào cậu, hoàn toàn bối rối.

“Cade, quà của chị ở ngoài hả? Chị phải tự đem về sao? và trong một ngày lạnh thế này? Chị muốn chờ. Em, trong tất cả mọi người, biết rõ chị đã trải qua những gì gần đây, và-”

“ Món quà không thể giữ lâu được,” Cậu trả lời thẳng.

Đưa tay vào túi, cậu lấy ra chiếc chìa khóa nhỏ, có đính một cánh cung bé tí màu đỏ.

“ Đây, cầm lấy.”

Cậu ấn chìa khóa vào tay nàng.

“ Và đừng bao giờ nói em không đi vào rắc rối vì chị.”

Ngớ ngẩn, nàng nhìn vào chiếc chìa khóa trong tay.

“ Chị chưa bao giờ thấy chìa khóa giống vậy. Nó thuộc về cái gì vậy?”

Em nàng phản ứng bằng một nụ cười trêu gan.

“ Khoác áo của chị vào và đi tìm hiểu đi.”

Caroline đảo tròn mắt.

“ Chị không có tâm trạng cho một trong những trò đùa của em.” Nàng đáp nhanh.

“ Và chị không muốn ra ngoài. Nhưng chị sẽ theo lời em. Nhưng nhớ rõ lời chị: Nếu món quà này có ít giá trị hơn châu báu để chuộc một nữ hoàng, chị sẽ cho em biết tay. Bây giờ, chị có thể được cho một vài phút bới tóc không?”

“ Được thôi,” Cậu hồi thúc. “ Nhưng nhanh lên.”

Caroline không thể kềm được sự vui vẻ trước sự hồ hởi của em nàng.

Cậu nhảy nhẹ nhàng như chú yêu tinh nghịch ngợm xung quanh khi nàng theo cậu xuống lầu ít phút sau. Không nghi ngờ là cậu nghĩ món quà bí ẩn này sẽ làm phân tâm nàng khỏi trái tim tan vỡ... và dù ý đồ của cậu không thành, nàng vẫn trân trọng những suy nghĩ đầy quan tâm ẩn sau nó.

Mở cửa một cách khoa trương, Cade chỉ vào cổ xe của gia đình và đội hai con ngựa nâu hạt dẻ dậm chân và lồng lên không kiên nhẫn khi gió thổi mạnh xung quanh chúng. Một người hầu và đánh xe gia đình cũng đang chờ, mặc áo khoác dày và đội nón thật lớn để che chắn khỏi cái lạnh.

“ Ôi Cade,” Caroline rên rỉ, quay vào nhà.

“ Chị không đi đâu bằng xe ngựa đâu. Chị mệt, và đói, và chị muốn có một buổi chiều bình an ở

nhà.”

Cade làm nàng giật mình khi ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trong tay, nhìn nàng với đôi mắt u ám và khẩn khoản.

“Xin chị, Caro.” Cậu thì thầm.

“Chỉ lần này thôi, đừng tranh luận và gây chuyện. Chỉ làm như em nói. Vào xe đi chị, và đem theo chiếc chìa khóa phiên phức với chị.”

Nàng đáp lại ánh mắt kiên định của cậu bằng cái nhìn khó hiểu của bản thân, lắc đầu trong tay cậu. Nổi nghi ngờ tối tăm, kì lạ hiện lên trong nàng.

“Cade,” nàng thì thầm, “em đã làm gì vậy?”

Cậu không trả lời, chỉ hướng nàng đến cổ xe và giúp nàng vào trong, trong khi người hầu đưa nàng tấm chăn phủ và di chuyển miếng sứ làm ấm chân trực tiếp dưới lòng bàn chân nàng.

“Chiếc xe sẽ đưa chị đến đâu?”

Caroline hỏi và Cade nhún vai bình thản.

“Một người bạn của em, Sambrooke, có một ngôi nhà tranh của gia đình ở ngoại ô London mà nó dùng để gặp...Well, chẳng vấn đề gì. Hôm nay, chỗ đó trống, và dưới quyền sử dụng của chị.”

“Tại sao em không thể mang quà về đây cho chị?”

Nàng bắn cho cậu cái trừng mắt nghi ngờ. Vì lý do gì đó, câu hỏi làm cậu cười nhẹ.

“Bởi vì chị cần xem nó trong riêng tư.”

Chồm vào trong cổ xe, cậu chạm vào má chị một nụ hôn.

“Chúc may mắn,” cậu thì thầm và lùi ra.

Nàng thần thờ nhìn qua khung cửa sổ của chiếc xe ngựa khi cửa ra vào đóng lại mạnh mẽ. Sự hoang mang làm xáo trộn suy nghĩ của nàng, biến chúng thành một mớ lộn xộn rời rạc.

Chúc may mắn? Em nàng nói vậy có nghĩa gì? Có phải chuyện này tình cờ có liên quan đến Andrew? Ôi, nàng sẽ rất hăm hở được giết em trai mình nếu có!

Cổ xe chở nàng đi qua Hyde Park, đến khu vực phía tây London, một vùng rộng lớn, thừa thớt chưa phát triển. Khi xe dừng lại, Caroline đấu tranh để kiềm nén sự xúc động. Nàng điên cuồng

tự hỏi em nàng đã sắp xếp việc gì, và tại sao nàng lại làm một con ngốc khi rơi vào kế hoạch của cậu.

Người hầu mở cửa xe, và đặt một cái bệ trên mặt đất. Tuy nhiên, Caroline không cử động. Nàng vẫn ngồi bên trong xe và nhìn chăm chú vào ngôi nhà trát vữa màu trắng khiêm tốn, mái nhà lợp ngói đen dốc xuống và khoảng sân nhỏ phủ đầy sỏi phía trước.

“Peter,” nàng hỏi người đàn ông, một người phục vụ lâu năm và đáng tin cậy, “ông có bất cứ ý kiến nào về chuyện này không? Ông phải nói với cháu nếu ông biết.”

Ông lão lắc đầu.

“Không, thưa cô, tôi không biết gì cả. Cô có muốn về nhà không?”

Caroline xem xét và loại bỏ ngay ý kiến đó. Nàng đã mạo hiểm quá xa để có thể dừng lại.

“Không, cháu sẽ vào trong,” nàng miễn cưỡng.

“Ông có chờ cháu ở đây không?”

“Nếu cô muốn, thưa cô. Nhưng Ngài Hargreaves chỉ thị là để cô ở đây và trở về chính xác trong vòng hai giờ.”

“Cháu có một vài câu hay ho dành cho em cháu.”

Thẳng người lại, nàng xiết áo khoác chặt quanh người và nhảy xuống xe ngựa. Im lặng, nàng bắt đầu lên kế hoạch danh sách các cách thức nàng sẽ trừng trị Cade.

“Được rồi, Peter. Ông và người đánh xe sẽ đi về, như em cháu chỉ thị. Nó sẽ ghét việc làm trái mong muốn của nó, có vẻ như nó đã quyết định chính xác điều gì phải được thực hiện.”

Peter mở cửa cho nàng, giúp nàng mở áo khoác trước khi bước ra ngoài đến chiếc xe. Cỗ xe lăn đi nhẹ nhàng, bánh xe nặng nề nghiêng lớp sỏi phủ đầy tuyết trước nhà. Thấy cảnh giác, Caroline nắm chặt chìa khóa và bước vào bên trong ngôi nhà tranh.

Ngôi nhà được trang bị đơn giản, với tấm ván bằng gỗ sồi, vài bức ảnh gia đình, vài chiếc ghế xếp, một góc thư viện đầy những quyển sách da cũ kỹ. Không khí rất lạnh, nhưng một ngọn lửa nhỏ vui mắt được thắp lên ở giữa phòng. Có phải nó được thắp lên vì sự thoải mái của nàng, hoặc cho một người khác?

“Xin chào?” nàng ngập ngừng gọi to.

“Nếu có ai ở đây, tôi yêu cầu ngài trả lời. Xin chào?”

Nàng nghe một tiếng la bị bóp nghẹn ở góc xa của căn nhà. Âm thanh làm nàng giật mình khó chịu, tạo nên một cảm giác gai người xuyên suốt các dây thần kinh ở vai và xương sống. Hơi thở của nàng phát ra gấp gáp, và nàng nắm chặt chìa khóa làm nó hằn sâu vào lòng bàn tay nàng. Nàng bắt bản thân mình cử động.

Một bước, sau đó một bước khác, cho đến khi nàng đi xuyên qua ngôi nhà, tìm kiếm xem ai đã la lên.

“ Xin chào, Ngài ở đâu vậy?” Nàng liên tục gọi, bước đi về phía sau của căn nhà.

“ Ở đâu-”

Ánh sáng nhấp nháy từ lò sưởi phát ra từ một trong những căn phòng ở cuối hành lang. Nắm lấy một góc của cái váy nhung, Caroline đi nhanh đến căn phòng. Nàng bước qua ngưỡng cửa trong băng khuâng và bất chợt dừng lại, sự vội vàng của nàng làm mái tóc đổ về phía trước. Nôn nóng, nàng đẩy nó về phía sau và ngạc nhiên khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Đây là phòng ngủ, rất nhỏ, chỉ để vừa đúng ba thứ đồ gỗ : một cái giá để chậu rửa mặt, một cái bàn, và một cái giường gỗ hồng mộc (rosewood) được chạm khắc.

Tuy nhiên, người khách khác tại nơi hò hẹn lãng mạn này đã không đến một cách tự nguyện như nàng... Điều duy nhất chị muốn có là Rochester bị trói gô lại như một con ngỗng quay Giáng sinh, hoàn toàn ở dưới sự thương xót của chị, nàng đã nói mà không suy nghĩ với đứa em ngốc nghếch của nàng. Và Cade, thằng nhóc điên rồ đó, đã tìm được cách nào đó để thực hiện nó.

Andrew, Bá tước Rochester đòi thứ bảy, bị kéo căng trên giường, tay hằn cột lại trên đầu bởi cái có lẽ là cặp còng kim loại nối lại bằng dây xích và khóa. Dây xích đã được vòng qua hai cái khe hở khắc trên tấm ván gỗ đầu giường, hoàn toàn giữ Andrew làm tù nhân.

Đầu tóc đen của hắn nâng lên khỏi gối, đôi mắt xanh lóe lên ánh xấu xa trên gương mặt xúc động của hắn. Hắn giật cái còng thật mạnh, chắc chắn làm hai cổ tay bị trói thâm tím.

“ Tháo cái thứ chết tiệt này ra cho ta.”

Hắn gầm lên, giọng đầy vẻ hung bạo làm nàng chùn bước. Hắn giống như con thú hoang dã tuyệt đẹp, những múi cơ mạnh mẽ ở bắp tay phồng lên dưới áo, cơ thể căng cứng của hắn cong lại trên giường.

“ Tôi rất xin lỗi,” nàng hổn hển nói, theo bản năng chạy nhanh lại giúp hắn

“ Lạy Chúa tôi... đó là Cade... Tôi không biết đầu nó nghĩ gì nữa-”

“Ta sẽ giết nó,” Andrew thì thầm, tiếp tục giật mạnh hai cổ tay bị cột.

“Chờ đã, ngài sẽ tự làm đau mình đó. Tôi có chìa khóa. Đừng cử động và để tôi-”

“Nàng bảo nó làm cái này hả?” Hấn gầm gừ khi nàng leo lên giường cạnh hắn.

“Không,” Nàng nói ngay, sau đó thì thấy màu đỏ tràn lên hai má.

“Không chính xác là như vậy. Tôi chỉ nói tôi muốn-” Nàng ngừng lại và cắn môi.

“Nó nói cho tôi biết về hôn ước của ngài và chị Julianne, ngài biết đó, và tôi-”

Vẫn đỏ mặt, nàng chồm qua người hắn để chạm vào ổ khóa của chiếc cùm. Hình dạng thanh tú của ngực nàng chạm vào ngực hắn, và cả cơ thể Andrew giật mạnh giống như hắn bị bỏng.

Bối rối, chìa khóa rơi khỏi tay Caroline và rơi xuống giữa nệm và tấm ván đầu giường.

“Nằm yên nào,” nàng nói, tránh nhìn vào mặt hắn khi nàng hạ thấp người xuống cơ thể hắn và mò mẫm tìm chìa khóa.

Thật không dễ để tránh nhìn vào mắt hắn khi khuôn mặt hai người quá gần nhau. Cơ thể rắn chắc của hắn cứng lại và bất động bên dưới nàng. Nàng nghe hơi thở của hắn thay đổi, nhanh và sâu khi nàng căng người để tìm chiếc khóa. Nàng cầm chiếc chìa khóa trong tay và lấy nó ra khỏi nệm.

“Tìm thấy rồi,” nàng thì thầm, đánh liều nhìn vào hắn.

Đôi mắt Andrew nhắm nghiền lại, mũi và miệng hắn gần như chạm vào đường cong của ngực nàng. Hấn dường như say mê mùi hương của nàng, thưởng thức nó với cảm xúc mãnh liệt kỳ lạ, giống một người bị kết án tử hình được ăn bữa ăn cuối cùng.

“Andrew?” Nàng thì thầm trong bối rối đau đớn.

Biểu cảm của hắn cứng lại và trở nên khép kín, đôi mắt xanh tối tăm.

“Mở cái thứ chết tiệt này ra!”

Hắn lắc sợi dây xích nối 2 cái cùm. Tiếng động làm nàng giật mình, âm thanh chói tai xuyên qua các dây thần kinh của nàng. Nàng thấy sợi dây nối với nhau bằng các mắt xích trên tấm ván đầu giường, nhưng cho dù có giật mạnh, tấm gỗ thừa sức chống lại vòng dây kim loại.

Nàng nhìn xuống chiếc chìa khóa trong tay. Thay vì dùng nó để mở chiếc cùm, ngón tay nàng nắm lại quanh nó. Những ý nghĩ kinh khủng, xấu xa hình thành trong đầu nàng. Điều đúng đắn

nên làm là trả tự do cho Andrew càng nhanh càng tốt. Nhưng lần đầu tiên trong suốt cuộc đời nghiêm trang của mình, nàng không muốn làm điều đúng đắn.

“ Trước khi em để ngài đi,” giọng nàng thấp nghe thật khác lạ.

“ Em muốn ngài trả lời một câu hỏi. Tại sao ngài vứt em sang một bên vì Julianne chứ?”

Hắn vẫn tiếp tục nhìn nàng một cách lạnh lùng.

“ Chết tiệt ta đi nếu ta trả lời bất kỳ câu hỏi nào trong khi đang bị trói.”

“ Nếu em để ngài tự do? Khi đó Ngài sẽ trả lời em chứ?”

“ Không.”

Nàng nhìn vào mắt hắn, tìm kiếm dấu vết của người đàn ông nàng yêu, một Andrew vui vẻ, hay chế giễu, dịu dàng. Nhưng không có gì ngoài sự cay đắng ẩn sâu trong đôi mắt lạnh giá, như thể hắn đã mất hết mọi tình cảm dành cho nàng, cho bản thân hắn, và tất cả mọi thứ quan trọng. Cần một cái gì đó thật thảm khốc để chạm đến bên trong kẻ lạ mặt sắt đá này.

“ Tại sao là Julianne?” nàng cố chấp.

“ Ngài nói rằng mối quan hệ với chị ấy không đáng để nhớ. Đó là nói dối sao? Có phải ngài cho là chị ấy có thể dâng tặng ngài nhiều thứ hơn, tốt đẹp hơn hơn cái mà em có thể không?”

“ Cô ta là sự kết hợp xứng đáng với ta hơn nàng có thể.”

Đột nhiên, nó đau làm nàng không thể thở được.

“ Bởi vì chị ta xinh đẹp hơn? Nhiều đam mê hơn?” Nàng buộc bản thân mình hỏi.

Andrew cố gắng nói thành từ ‘ Đúng’, nhưng nó không chịu rời khỏi môi hắn. Hắn khẳng định bằng cái gật đầu đơn giản. Hành động đó sẽ hủy hoại nàng, nó chứng minh tất cả những mối nghi ngờ nàng từng có.

Nhưng vẻ mặt của Andrew... quai hàm hắn co rúm, cái nhìn đờ đẫn kỳ quặc trong đôi mắt hắn... trong một giây ngắn ngủi hắn dường như rơi vào khoảnh khắc đau đớn trần trụi. Và chỉ có thể có một lý do tại sao.

“ Ngài nói dối,” nàng thì thầm.

“ Không, ta không có.”

Trong một lúc, Caroline để cho cơn lốc tuyệt vọng đang thổi thúc trong đầu kiểm soát. Nàng là

người không còn gì để mất cả.

“ vậy thì em sẽ chứng minh là ngài sai,” nàng run rẩy.

“Em sẽ chứng minh là em có thể dâng tặng ngài sự thỏa mãn hơn Julianne gấp trăm lần.”

“ Như thế nào?”

“ Em sẽ làm tình với ngài,” nàng nói, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Những ngón tay run rẩy của nàng chạm vào cổ chiếc áo, và nàng bắt đầu làm việc với những nút thắt lụa buộc trước ngực áo.

“Ngay bây giờ, trên chiếc giường này, trong khi ngài vô vọng để ngăn chặn nó. Và em sẽ không ngừng lại đến khi ngài thừa nhận rằng ngài đang nói dối. Em sẽ moi lời giải thích ra từ ngài, thưa ngài, bằng cách này hay cách khác.”

Rõ ràng nàng đã làm hắn ngạc nhiên. Nàng biết hắn chưa bao giờ mong đợi sự tấn công đầy nữ tính từ một cô gái già không chồng đáng kính.

“ Nàng không có can đảm đâu,” hắn nhẹ nhàng.

Well, điều đó đóng dấu số phận của hắn. Nàng chắc chắn không thể quay trở lại sau một sự thách đố như vậy.

Một cách quyết tâm, Caroline tiếp tục tháo những nút thắt lụa cho đến khi vật trước chiếc áo bung mở ra, bộc lộ lớp áo lót mỏng. Cảm giác mơ hồ động trong cơ thể khi nàng kéo một tay ra khỏi ống tay áo, sau đó là tay còn lại. Trong suốt cuộc đời trưởng thành, nàng chưa bao giờ thoát y trước mặt bất cứ ai. Sờn gai ốc, nàng chà xát lên hai cánh tay trần trụi. Chiếc áo lót che phủ rất ít, nàng gần như đã khóa thân.

Nàng sẽ không ngạc nhiên nếu Andrew chế nhạo nàng, nhưng hắn không hề thấy vui thú hay tức giận trước sự phô bày của nàng. Hắn dường như ... bị mê hặc. Ánh mắt hắn lướt khắp cơ thể nàng, nấn ná tại cái bóng màu hồng thắm của cặp nhũ hoa, sau đó quay lại khuôn mặt nàng.

“ Đủ rồi,” hắn thì thầm

“ Ta rất thưởng thức cảnh này, không dẫn đến đâu đâu.”

“ Em không đồng ý.”

Nàng bước xuống giường và đẩy chiếc áo nặng nề xuống sàn nhà, nằm thành một đồng mềm mại. Đứng với áo và đồ lót, nàng cố không khua răng lập cập.

“ Em sẽ làm cho ngài nói với em, thưa ngài, dù bằng bất cứ giá nào. Trước khi em kết thúc, em

sẽ làm ngài lắm nhảm như một thằng ngốc.”

Hắn thở hắt ra với tiếng cười hoài nghi. Âm thanh làm cho nàng phấn khích, vì nó làm hắn giống con người hơn là kẻ xa lạ lạnh lùng.

“Thứ nhất, ta không đáng để nàng cố gắng. Thứ hai, nàng không biết nàng đang làm cái chết tiệt gì đâu, nên sẽ ném cái kế hoạch của nàng vào trong nghi ngờ đấy.”

“Em biết,” nàng nói trong sự can đảm giả tạo.

“Quan hệ xác thịt chỉ đơn giản là vấn đề cơ học... mặc dù em thiếu kinh nghiệm, nhưng em tin em có thể tìm ra điều gì sẽ xảy đến.”

“ Đây không phải là vấn đề cơ học.”

Giật mạnh đôi cùm với sự gấp gáp mới mẻ, khuôn mặt hắn đột nhiên méo mó đi với... sự hãi?... lo lắng?

“Chết tiệt, Caroline. Ta ngưỡng mộ quyết tâm của nàng, nhưng nàng phải ngừng chuyện này lại ngay, nàng có hiểu không? Nàng sắp gây ra cho bản thân không gì khác ngoài đau đớn và thất vọng. Nàng xứng đáng có được nhiều hơn là có sự trải nghiệm lần đầu tiên tồi tệ. Để ta đi, đồ phù thủy máu nóng cứng đầu!”

Cơn tức giận tuyệt vọng bùng lên làm nàng hài lòng. Nó có nghĩa là nàng đã đập vỡ những bức tường mà hắn cố gắng dựng lên giữa họ, để mặc hắn yếu đuối trước mọi công kích.

“Ngài có thể la hét hết cỡ nếu ngài thích,” nàng nói.

“ Không ai nghe ngài đâu.”

Nàng trèo lên giường, và cả người hắn cứng lại.

“Nàng là đồ ngốc nếu nàng nghĩ ta sẽ hợp tác,” Hắn nói giữa hàm răng nghiến chặt.

“Em nghĩ là sẽ lâu trước khi ngài hợp tác với nhiệt tình tuyệt vời.”

Caroline thích thú ngang bướng khi càng lúc càng bình tĩnh và trơ tráo trong lúc hắn trở nên giận dữ hơn.

Sau cùng thì, ngài không có phụ nữ trong... bao nhiêu tháng nhỉ? Ít nhất là ba. Cho dù em không có những kỹ năng thích hợp, em vẫn có khả năng làm bất cứ việc gì em thích với ngài.”

“ Julianne thì sao?” Những bắp cơ trên tay hắn gồng lên khi hắn kéo chiếc cùm.

“ Ta có thể đã có cô ta hàng trăm lần ngay lúc này,ta cho nàng biết.”

“Ngài không có,” Nàng nói.

“ Ngài không hề bị chị ta thu hút – đó là sự thật khi em nhìn thấy hai người bên nhau.”

Nàng bắt đầu trên chiếc cravat thắt chặt, tháo nút thắt thơm mùi vải ẩm ướt vẫn mang hơi nóng của làn da hắc. Khi chiếc cổ của hắc lộ ra, nàng chạm vào hõm tam giác ở dưới bằng những ngón tay dịu dàng.

“ Tốt hơn rồi,” nàng nhỏ nhẹ

“ Bây giờ thì ngài có thể thở.”

Hắc đang thực sự thở, với áp lực của người đàn ông vừa chạy 10 dặm liên tục không ngừng lại. Ánh mắt hắc chiếu vào nàng, không còn lạnh nhạt, mà ánh lên cơn thịnh nộ.

“ Dừng lại. Ta cảnh cáo nàng, Caroline, dừng lại ngay lập tức.”

“ Không thì sao? Ngài có thể trừng phạt tôi bằng cách nào tồi tệ hơn điều ngài đã làm sao?”

Tay nàng đi đến những cái nút của áo chên và sơ mi, và nàng vội vã mở chúng ra lần lượt. Nàng trải các vạt áo của hắc rộng ra, phơi bày thân hình đầy cơ bắp. Cảnh tượng cơ thể hắc, tất cả những sức mạnh tàn bạo đó bất lực hiển dăng trước nàng, thật kích thích kinh khủng.

“ Ta chưa bao giờ muốn tổn thương nàng,” hắc nói.

“ Nàng đã biết ngay từ đầu là mối quan hệ của chúng ta chỉ là giả vờ.”

“ Vâng. Nhưng nó đã trở thành một cái gì khác, cả em và ngài đều biết điều đó.”

Nàng nhẹ nhàng chạm vào mớ lông xoắn phủ đầy ngực hắc, những ngón tay nàng xuyên xuống làn da nóng hổi bên dưới.

Hắc nhảy dựng lên trước sự đụng chạm của bàn tay lạnh giá,thở rít qua hai hàm răng. Nàng đã mơ ước được làm điều này biết bao, khám phá cơ thể hắc, môn trớn hắc. Bụng hắc đầy những cơ bắp cứng rắn,quá khác biệt với sự mềm mại mịn màng của nàng. Nàng vuốt ve làn da căng thẳng ánh vàng của hắc, quá cứng và quá mượt mà dưới tay nàng.

“Nói cho em nghe đi, tại sao ngài cưới Julianne trong khi ngài yêu thương em.”

“ Ta... không,” Hắc cố gắng thốt ra.

“Nàng không thể th- thắm vào cái đầu búng bình-”

Câu nói của hắn kết thúc trong miệt tiếng rên thô ráp khi nàng giạng chân trên hắn trong một cử động dứt khoát, phần dưới của họ chỉ cách nhau bởi lớp vải quần của hắn và đồ lót mỏng như tơ của nàng.

Phấn khởi và quyết tâm, Caroline ngồi phía trên hắn trong một tư thế hoàn toàn phóng dăng. Nàng cảm thấy chỗ nhô ra của bộ phận đàn ông nép vào khoảng nối giữa hai đùi nàng. Áp lực khôu gọi của hắn vào phần riêng tư nhất của cơ thể nàng làm dâng trào hơi nóng mượt mà trong cả cơ thể nàng. Nàng chỉnh tư thế, đến khi hắn chạm ngay vào nơi nhạy cảm nhất của nàng, cái nụ nhỏ rộn ràng điên cuồng trước sự gần gũi với hắn.

“Được rồi,” hắn nói trong hơi thở gấp, cổ kèm chế.

“Được rồi, ta thừa nhận... Ta yêu nàng, chết tiệt cái cực hình đi – giờ thì thả ta ra mau!”

“Cưới em đi,” nàng nhấn mạnh.

“Hứa với em là ngài sẽ hủy bỏ hôn ước với chị họ em.”

“Không”

Caroline với tay lên tóc, kéo những cái kẹp tóc lỏng ra, để cho mớ tóc nâu gợn sóng đổ như thác nước đến eo nàng. Hắn chưa bao giờ thấy nàng xõa tóc trước đây, và những ngón tay bị giam cầm của hắn co giật như hắn thèm khát được chạm vào nàng.

“Em yêu chàng.”

Nàng vuốt ve vùng lông trên ngực hắn, ép lòng bàn tay nàng lên giai điệu mạnh mẽ của tim hắn. Cấu tạo cơ thể hắn – thô mịn, cơ bắp cứng rắn, xương, và gân cơ – mê hoặc nàng. Nàng muốn hôn và vuốt ve hắn khắp mọi nơi.

“Chúng ta thuộc về nhau. Sẽ không có sự cản trở nào giữa chúng ta, Andrew”

“Tình yêu chẳng tạo nên cái khác biệt chết tiệt nào cả,” hắn gầm gừ.

“Cô nàng nhỏ bé gốc ghếch lý tưởng-”

Hơi thở hắn nghẹn trong cổ họng khi nàng nắm lấy viền áo lót, kéo nó qua khỏi đầu, và vút tấm áo mỏng như giấy sang một bên. Nửa phần trên của nàng hoàn toàn trần trụi, bộ ngực thanh tú tròn trịa, nhỏ nhắn, rắn chắc vươn về phía trước, hai nụ hồng se lại trong không khí lạnh.

Hắn nhìn không chớp mắt vào ngực nàng, mắt hắn sáng lên với sự đói khát thú tính trước khi

quay mặt sang chỗ khác.

“ Ngài có muốn hôn chúng không?” Caroline thì thầm, không tin được sự táo bạo của chính mình.

“Em biết ngài đã tưởng tượng chuyện này, Andrew, cũng như em vậy.”

Nàng chồm người lên hắn, chà sát hai núm vú vào ngực hắn, và hắn run rẩy bởi cơn chấn động khi da thịt họ gặp nhau. Hắn giữ mặt hắn quay sang nơi khác, miệng hắn căng ra, hơi thở trở nên dồn dập.

“ Hãy hôn em,” nàng nài nỉ.

“ Hôn em chỉ một lần thôi, Andrew.Xin ngài. Em cần ngài... cần hương vị của ngài... hôn em như cách em đã mơ lâu nay.”

Một tiếng rên sâu thẳm rung lên trong ngực hắn. Miệng hắn nâng lên, tìm môi nàng. Nàng ấn môi nàng lên hắn, lưỡi nàng quyến rũ trượt vào cái miệng nóng hổi, ngọt ngào của hắn.Nàng đổ cả cơ thể nàng lên hắn một cách nồng nàn, quấn hai tay quanh đầu hắn, hôn hắn lần nữa và lần nữa. Nàng chạm vào cổ tay bị trói buộc, ngón tay nàng chạm lướt qua lòng bàn tay hắn. Hắn thì thầm điên cuồng bên cổ nàng.

“ Đúng...Đúng rồi... thả ta ra, Caroline...chìa khóa...”

“ Không.”

Nàng di chuyển cao hơn trên ngực hắn, lê khuôn miệng nóng hổi đến làn da có vị mặn ở cổ họng hắn.

“ Chưa được.”

Miệng hắn tìm kiếm khu vực thanh tú nơi cổ nàng gặp đường cong của vai, và nàng quần quai trên người hắn, mong muốn hơn nữa, cơ thể nàng bị lấp đầy bởi sự thèm khát, làm nàng không thể thỏa mãn.

Nàng nâng mình cao hơn, cao hơn, cho đến khi gần như là tai nạn, núm vú nàng khẽ đụng vào một góc hàm hắn.Hắn bắt lấy nó ngay lập tức, miệng hắn mở ra trên một đỉnh nhỏ nhẵn và kéo nó sâu vào trong. Lưỡi hắn xoay tròn cái núm mỏng mảnh, vuốt ve nó với những cái vuốt ve nhanh và ngắn. Cả một lúc lâu, hắn mút và thưởng thức,cho đến khi Caroline rên rỉ nài xin.

Miệng hắn thả cái núm đỏ hồng ra, lưỡi hắn vuốt ve nó với một cú đánh cuối cùng.

“Đưa ta bên còn lại.” Hắn thì thầm gấp gáp.

“ Đặt nó vào miệng ta.”

Run rẩy, nàng vâng lời, hướng dẫn ngực nàng đến môi hắn. Hắn hăng hái thưởng thức nàng, và nàng hỗn hển với cảm giác bị bắt giữ bởi miệng hắn, nắm giữ lại hơi ấm và khẩn thiết. Sự căng thẳng tinh tế hình thành giữa hai đùi mở rộng của nàng.

Nàng quần quai, nhấp nhô, ép sát vào hắn hết mức có thể, nhưng vẫn chưa đủ gần. Nàng muốn được lấp đầy bởi hắn, bị nghiền nát, hủy hoại, và chiếm hữu.

“Andrew,” giọng nàng trầm và thô ráp.

“ Em muốn chàng... em muốn chàng khủng khiếp đến nỗi em có thể chết vì điều đó. Để em... Để em...”

Nàng lấy ngực nàng ra khỏi miệng hắn, hôn hắn lần nữa, và điên cuồng với xuống khối phòng lên to lớn bên dưới mặt trước quần hắn.

“ Không.”

Nàng nghe hắn nói bằng giọng khàn khàn, nhưng nàng tháo quần hắn với những ngón tay ngập ngừng.

Andrew chửi thề và nhìn lên trần nhà, như để ép cơ thể hắn không đáp ứng... nhưng khi bàn tay nhỏ nhắn lạnh giá của nàng trượt vào bên trong, hắn rên rỉ và kích động.

Caroline đem ra một khối dài, cứng tượng trưng cho tính đàn ông của hắn, và những ngón tay run rẩy của nàng ôm lấy khối dày đó. Nàng bị mê hoặc bởi cảm giác trơn láng của làn da, mớ lông xoắn giữa hai đùi hắn, cảm giác nặng nề đáng ngạc nhiên của bộ phận bên dưới.

Ý tưởng giữ lấy toàn bộ chiều dài to lớn của hắn bên trong cơ thể nàng vừa sướng vừa hứng thú.

Nàng vuốt ve hắn một cách vụng về, và bị giật mình bởi sự đáp ứng tức thì của hắn, hắn đẩy hông lên theo bản năng, và tiếng kêu bị kềm nén của khoái cảm thoát ra từ cổ hắn.

“ Như vậy có đúng không?” Nàng hỏi, ngón tay nàng trượt lên đỉnh đầu to tròn.

“ Caroline...”

Cái nhìn đau khổ của hắn hướng về khuôn mặt nàng.

“Caroline, hãy nghe ta. Ta không muốn chuyện này. Nó sẽ không tốt cho nàng. Có nhiều việc ta chưa làm cho nàng... những việc cơ thể nàng cần... vì Chúa-”

“ Em không quan tâm. Em muốn làm tình với ngài.”

Nàng kéo tất cả đồ lót xuống, cả nịt bít tất và vớ, quay trở lại nép mình vào giữa hai đùi hắn, cảm thấy vụng về nhưng kích động.

“ Cho em biết phải làm gì đi,” nàng nài xin, và ấn đỉnh đầu của bộ phận đàn ông trực tiếp vào nơi kín đáo mềm mại của cơ thể nàng.

Nàng thả mình xuống, và cứng người lại trước áp lực mạnh mẽ và đau đớn báo trước. Đường như không thể làm cho cơ thể họ thích hợp với nhau. Thất bại và bối rối, nàng thả lại lần nữa, nhưng không thể tìm cách đẩy chiều dài cứng rắn của hắn vào trong lối mở nhỏ bé khít chặt của nàng.

Nàng nhìn lên khuôn mặt căng ra của Andrew, ánh mắt cầu khẩn.

“ Giúp em với. Cho em biết em đã làm sai chuyện gì.”

Ngay cả trong khoảnh khắc gần gũi thân mật, hắn vẫn không dịu dàng.

“Đến lúc ngừng lại rồi, Caroline.”

Sự khước từ cuối cùng của hắn không thể nào chối bỏ. Cảm giác bại trận hoàn toàn tràn ngập trong nàng. Nàng hít vào một hơi dài, run rẩy, thêm một hơi nữa, nhưng không gì làm dịu lại sự đau đớn bùng cháy trong phổi.

“Được rồi,” nàng gắng gượng thì thầm.

“ Được rồi, tôi xin lỗi.”

Nước mắt làm mờ hai mắt, nàng cho tay vào bên dưới cặp mắt kiếng cáu tiết lau chúng. Nàng lại đánh mất hắn lần nữa, lần này là mãi mãi. Bất kỳ người đàn ông nào có thể kháng cự lại phụ nữ vào giây phút này, khi cô ta van xin để làm tình với hắn, không thể nào thật sự yêu người phụ nữ đó. Nắm lấy chìa khóa, nàng tiếp tục khóc trong thầm lặng.

Vì lý do nào đó, cảnh nàng rơi nước mắt khiến hắn trở nên điên cuồng, cơ thể hắn cứng lại với nỗ lực phá hủy xiềng xích.

“Caroline,” Hắn thì thầm run rẩy.

“Xin nàng hãy mở cái khóa chết tiệt ra, Ta xin nàng. Chúa ơi...Đừng. Hãy lấy chìa khóa. Đúng rồi. Thả ta ra. Để ta-”

Ngay khi nàng tra chìa vào ổ khóa, thế giới dường như bùng nổ với hành động. Andrew cử động với tốc độ như một con hổ lao vọt lên, giải phóng cổ tay và bất ngờ chộp lấy nàng.

Quá sững sờ để phản ứng, Caroline thấy mình bị lật lại và nằm thẳng lưng. Một nửa cơ thể trần

trụi của hắn đè chặt nàng sâu xuống nệm, sức ép rõ ràng của vật cương cứng áp chặt vào vùng bụng run rẩy của nàng. Hắn di chuyển trên nàng một, hai, ba lần, vật đàn ông của hắn nép chặt vào những lọn sẫm màu của nàng, sau đó thì hắn giữ yên, ghì chặt làm nàng gần như không thở được. Một tiếng rên thoát ra từ hắn, và một dòng chất lỏng nóng bỏng nằm giữa hai cơ thể, trải dài trên bụng nàng.

Đờ đẫn, Caroline nằm im và yên lặng, ánh mắt nhìn chăm chú vào cơ thể cứng cáp của hắn. Andrew thở hắt ra một hơi dài và hé mở đôi mắt giờ đã lấp lánh màu xanh nóng bỏng.

“Đừng cử động,” hắn dịu dàng.
“ Nằm yên một chút nào.”

Nàng không có sự lựa chọn khác. Tay chân nàng rũ rượi và run rẩy... cả người nóng bừng như đang trong cơn sốt. Nàng khổ sở nhìn Andrew khi hắn rời khỏi giường, rồi nhìn xuống bụng. Chạm một ngón tay vào vết chất lỏng sũng sẫm trên đó, cùng một lúc, nàng thấy lúng túng, tò mò và tồi tệ.

Andrew quay trở lại với mảnh vải thấm ướt và leo lên giường cùng nàng. Nhắm mắt lại, Caroline nao núng trước sự lạnh buốt của tấm vải khi hắn nhẹ nhàng lau sạch cơ thể nàng.

Nàng không thể chịu đựng được khuôn mặt điềm tĩnh của hắn, cũng như không thể đón nhận cái suy nghĩ về những điều hắn có thể nói. Không nghi ngờ gì hắn sẽ mắng nhiếc nàng vì vai trò của nàng trong hành động làm nhục hắn, và nàng chắc chắn xứng đáng với điều đó. Nàng cắt chặt môi và cứng tay chân trước cơn chấn động làm nàng run rẩy...nàng nóng hổi ở khắp nơi, hông nàng tự động nâng lên, một tiếng nức nở vang lên trong hòng nàng.

“Để tôi một mình,” nàng thì thầm, cảm thấy mình sắp vỡ tan thành từng mảnh.

Miếng vải được đặt sang một bên, và ngón tay của Andrew cẩn thận chạm vào hai bên gọng của mắt kiếng để nhắc chúng ra khỏi khuôn mặt ẩm ướt của nàng. Nàng nhướng mắt lên. Hắn đang nghiêng người trên nàng, rất gần đến nỗi hình dáng của hắn chỉ mờ đi một chút. Ánh mắt hắn di chuyển chậm rãi xuống chiều dài cơ thể thanh tú của nàng.

“Chúa tội, ta yêu nàng biết dường nào,” Hắn thì thầm, làm nàng giật mình, trong khi tay hắn khum lấy ngực nàng và siết nhẹ.

Đầu ngón tay hắn kéo xuống một đường lười nhác, rồi chúng trượt vào trong khe hở sung phòng giữa hai đùi nàng. Caroline điên cuồng cong người lên, hoàn toàn bất lực trước sự đụng chạm của hắn, những tiếng thút thít nài xin bật ra từ hòng nàng.

“Đúng rồi.” Giọng nói hắn mềm mại trầm lắng, lưỡi hắn đánh nhẹ thùy tai nàng.
“ Ta sẽ chăm sóc nàng bây giờ. Chỉ cần nói điều nàng muốn, tình yêu ngọt ngào. Nói cho ta, và ta sẽ làm nó.”

“Andrew...” Nàng thở hổn hển khi hắn tách những nếp gấp mềm mại và vuốt ve ngay giữa chúng.
“ Đừng h- hành hạ em, xin ngài...”

Sự thích thú đầy trong giọng nói hắn.
“ Sau những việc đã đã làm với ta, ta nghĩ nàng đáng bị một vài phút hành hạ... nàng có nghĩ

vậy không?”

Ngón tay hắn xoay một vòng nhỏ quanh cái đỉnh nhỏ nhúc nhối, nơi tập trung mọi khoái cảm.

“Nàng có muốn ta hôn nàng ở đây không?” Hắn hỏi nhẹ nhàng.

“Và dùng lưỡi ta chạm vào nó?”

Câu hỏi làm nàng giật nảy mình- nàng chưa từng tưởng tượng điều như vậy- nhưng cả cơ thể nàng run rẩy phản ứng.

“Nói cho ta biết,” hắn thúc đẩy nhẹ nhàng.

Môi nàng khô khốc, và nàng phải làm ướt chúng với lưỡi trước khi nàng có thể nói. Trong nỗi xấu hổ tràn ngập, khi câu nói được thốt ra, nàng không thể bắt bản thân ngừng việc van xin một cách không biết xấu hổ.

“Vâng, Andrew... hôn em ở đó, dùng lưỡi chàng, em cần chàng ngay bây giờ, ngay lập tức, xin ngài...”

Giọng nói nàng hòa tan cùng những tiếng rên rỉ hoang dại khi hắn di chuyển thấp xuống, mái đầu đen của hắn hạ xuống giữa hai chân dang rộng của nàng, ngón tay hắn vuốt ve những lọn xoắn sẫm màu và mở những nếp gấp hồng thắm của nàng càng rộng ra hơn.

Hơi thở hắn chạm vào nàng trước, dòng hơi nước êm ái, sau đó lưỡi hắn nháy múa trên nàng, dịu dàng trêu chọc cái núm nhỏ nóng bỏng, đánh nhẹ lên nó với những cái vuốt ve vội vã.

Caroline cắn chặt môi dưới, chống cự một cách tuyệt vọng để giữ yên lặng, bất chấp khoái cảm dữ dội của miệng hắn trên nàng.

Andrew ngẩng đầu lên khi hắn nghe những âm thanh tắt nghẹn của nàng, và đôi mắt hắn ánh lên sự xấu xa.

“Cứ thét lên nếu nàng muốn,” hắn thì thầm.

“Không ai nghe nàng đâu.”

Miệng hắn trở lại với nàng, và nàng thét lên, hông nàng hăng hái nâng lên từ nệm khi nàng đẩy mình về phía hắn. Hắn gầm gừ hài lòng và giữ chặt hông nàng trong vòng tay to lớn, ấm áp, trong khi lưỡi hắn tiếp tục thưởng thức nàng.

Nàng cảm thấy đầu ngón tay xấu xa của hắn vuốt ve lối vào chật hẹp của cơ thể nàng, xoay vòng, trêu chọc... tiến vào với kỹ năng khéo léo.

“Nàng mới ẩm ướt làm sao,” hắn thì thầm trên da thịt trơn trượt của nàng.

“Bây giờ nàng đã sẵn sàng để bị chiếm đoạt. Ta có thể trượt từng inch vào trong nàng.”

Giờ thì nàng hiểu tại sao nàng không thể phù hợp với hắn lúc này.

“Xin ngài,” nàng thì thầm, điên lên vì thèm muốn.

“Xin ngài, Andrew.”

Đôi môi hắn trở lại với nàng, rúc vào những nếp gấp nhạy cảm, ẩm ướt. Thở hổn hển, Caroline cứng người lại khi ngón tay hắn trượt sâu vào trong nàng, vuốt ve cùng lúc với vũ điệu kéo dài,

ngọt ngào của miệng hắn.

“Chúa ơi,” nàng thốt lên giữa hơi thở đứt quãng điên cuồng.

“Em không thể... ôi, em không thể chịu được, xin ngài, Andrew, Chúa tôi-”

Thế giới vỡ tan trong cơn bùng nổ của khoái cảm dữ dội. Nàng thút thít và rung mình, chìm trong trạng thái khoái cảm nguyên sơ, cuối cùng nàng trôi dạt trong cơn thủy triều lơ lửng, không giống bất cứ điều gì nàng từng trải nghiệm.

Chỉ khi đó miệng và tay hắn rời khỏi nàng. Andrew kéo tấm chăn và miếng trải giường, nâng cơ thể Caroline lên hắn, đến khi cả hai được bao bọc trong cái kén ấm áp.

Nàng nằm bên cạnh và chân nàng quàng qua hắn, đầu gối trên đôi vai rắn chắc của hắn. Run rẩy, kiệt sức, nàng thả lỏng người trong vòng tay hắn, chia sẻ giây phút thanh thản sau đó, như sự bình yên sau một cơn bão dữ dội. Tay Andrew vuốt ve những lọn tóc rối bời của nàng, trải chúng lên ngực hắn. Sau một lúc lâu mãi nguyện ngọt ngào, hắn khẽ nói, đôi môi hắn chạm nhẹ thái dương nàng.

“Đó chưa bao giờ là giả vờ đối với ta, Caroline. Ta yêu nàng chính vào giây phút chúng ta đồng ý cái thỏa thuận ghê tởm ấy. Ta yêu ý chí của nàng, sự mạnh mẽ của nàng, sự xinh đẹp của nàng... Ta bất chợt nhận ra nàng thật đặc biệt. Và ta biết ta không xứng đáng với nàng. Nhưng ta đã có một ý tưởng ngu ngốc chết tiệt là ta có thể làm bản thân trở nên xứng đáng với nàng. Ta muốn làm lại một khởi đầu mới, với nàng bên cạnh ta. Ta thậm chí không thêm quan tâm cái gia sản đáng ghét của cha ta. Nhưng đầu óc kiêu ngạo của ta không đã không tính đến thực tế là không ai có thể thoát khỏi quá khứ của chính mình. Và ta có hàng ngàn thứ phải trả giá cho... những điều sẽ tiếp tục hiện ra và ám ảnh cả cuộc đời ta. Nàng sẽ không muốn là một phần của những thứ xấu xa đâu, Caroline. Không người đàn ông nào thật sự yêu một phụ nữ lại bắt cô ấy sống với mình, mỗi ngày đều tự hỏi khi nào thì quá khứ tồi tệ của mình sẽ lại xuất hiện.”

“Em không hiểu.”

Nàng nâng người lên ngực hắn, quan sát những biểu hiện tối tăm, yếu đuối.

“Hãy nói cho em nghe Julianne đã làm gì để thay đổi mọi thứ.”

Hắn thở dài và vuốt lại món tóc cho nàng. Rõ ràng là hắn không muốn kể nàng nghe, nhưng hắn không thể nào chối bỏ sự thật.

“Nàng biết là Julianne và ta từng có quan hệ. Sau đó thì bọn ta duy trì mối quan hệ đại khái như tình bạn. Bọn ta rất giống nhau, Julianne và ta- cả hai đều ích kỷ, lợi dụng và tàn nhẫn-”

“Không,” Caroline nói nhanh, đặt tay lên miệng hắn.

“Ngài không phải như thế, Andrew. Ít nhất là không còn nữa.”

Môi hắn cong thành nụ cười ảm đạm, và hắn hôn từng ngón tay nàng trước khi tiếp tục.

“Sau khi mối quan hệ kết thúc, Julianne và ta mua vui bằng cách tham gia vào một trò chơi mà bọn ta nghĩ ra. Bọn ta chỉ ra từng tên của từng người – luôn là một người đạo đức và đáng kính – mà người kia phải quyến rũ. Mục tiêu càng khó khăn, sự thách thức càng hấp dẫn không thể cưỡng lại được. Ta chỉ ra một vị thẩm phán cao cấp, cha của bảy đứa con, người mà Julianne dụ dỗ.”

“Và ai là người chỉ ta chọn cho ngài?” Caroline thì thào, trải qua cảm giác lẫn lộn giữa thương hại và khiếp sợ khi nàng nghe sự thú nhận nhớp nhúa của hắn.

“Một trong ‘những người bạn’ của ả - vợ của Đại sứ Italy. Xinh đẹp, nhút nhát và nổi tiếng nhu mì, ngoan đạo.”

“Ngài đã thành công với cô ấy, em cho là vậy.”

Hắn lặng lẽ gật đầu.

“Cô ấy là một phụ nữ tốt có quá nhiều điều để đánh đổi. Một cuộc hôn nhân hạnh phúc, một người chồng tận tụy, ba đứa con khỏe mạnh... Chúa mới biết ta bằng cách nào có thể thuyết phục cô ấy vào mối quan hệ xấu xa. Nhưng ta đã làm được. Sau đó, cách duy nhất có thể làm khuây khỏa mặc cảm tội lỗi là cô ấy tự thuyết phục mình rằng cô ấy yêu ta. Cô ấy viết cho ta vài lá thư tình, những thứ đầy tội lỗi mà chẳng mấy chốc, cô ấy thấy hối hận. Ta muốn đốt chúng - ta nên làm thế - nhưng ta trả chúng lại, nghĩ là sẽ xóa đi sự lo lắng của cô ấy nếu cô ấy có thể tự mình hủy chúng. Sau đó thì sẽ không bao giờ phải sợ một trong những thứ đó sẽ quay trở lại và hủy hoại cuộc sống của cô ấy. Thay vì giữ những thứ ngu ngốc đó, vì lý do gì mà ta không bao giờ hiểu được, cô ta đưa chúng cho Julianne, ả đang đóng vai một người bạn đầy quan tâm.

“Và bằng cách nào đó, Julianne sở hữu chúng,” Caroline nhẹ nhàng.

“Ả giữ nó trong suốt 5 năm. Và sau ngày cha ta chết, có tin là ông ta để lại toàn bộ gia sản Rochester cho ta, Julianne bất ngờ đến thăm ta. Ả đã hoang phí tất cả tài sản của ông chồng trước. Nếu ả muốn duy trì cách sống hiện tại, ả phải cưới một người đàn ông giàu có. Và dường như ta được trao tặng cái vinh dự đáng nghi ngờ là trở thành chú rể được chọn của ả.”

“Ả đe dọa ngài với những lá thư?”

Hắn gật đầu.

“Nếu ta không đồng ý cưới ả, Juliaane nói sẽ công khai những thứ chết tiệt đó ra cho mọi người, và phá hủy cuộc sống của người ả gọi là bạn. Có hai chuyện ngay lập tức trở nên rõ ràng với ta. Ta không thể nào có nàng làm vợ, mà biết rằng cuộc hôn nhân của chúng ta dựa trên sự phá hoại cuộc sống người khác. Và với quá khứ của ta, chỉ là vấn đề thời gian đến khi một vài thứ xấu xí khác trồi đầu lên. Nàng sẽ trở nên căm ghét ta, khi liên tục bị buộc phải đối mặt với những bằng chứng mới của tội lỗi ta phạm phải.”

Miệng hắn xoắn lại cay đắng. “Chết tiệt những bất tiện này đi, bỗng nhiên lại đi có lương tâm. Dễ dàng hơn nhiều so với lúc trước khi ta có nó.”

Caroline im lặng, nhìn xuống bàn tay đang vuốt ve chậm rãi những đám lông đen nhanh trên ngực hắn. Chỉ có thể nói một điều là người đàn ông này có một quá khứ xấu nha, dù hiển nhiên là Andrew chưa bao giờ giả vờ cái gì khác. Nhưng sự nhận biết sự thật gây ra ấn tượng mạnh mẽ lên nàng, khi nàng biết vài chuyện cụ thể về đời sống trụy lạc trước đây của hắn.

Ý niệm về mối quan hệ xấu xa với Julianne, những trò chơi đáng ghê tởm họ đã đùa cợt với cuộc sống người khác, làm nàng kinh tởm.

Sẽ không ai trách khi nàng từ chối Andrew, đồng ý rằng hắn vượt xa sự nhơ nhuốc và thối nát. Nhưng mà... thực tế là hắn đã biết hối hận, rằng hắn muốn bảo vệ bảo vệ vợ của ngài Đại Sứ cho dù phải trả giá bằng chính hạnh phúc của mình... điều đó có nghĩa là hắn đã thay đổi. Có

nghĩa là hắn có khả năng trở thành một người tốt hơn rất nhiều. Bên cạnh đó, yêu một người đồng nghĩa với việc yêu cả con người họ, kể cả mặt xấu... và tin tưởng rằng hắn cũng cảm nhận giống như vậy về nàng.

Với nàng, điều đó xứng đáng để mạo hiểm.

Nàng mỉm cười nhìn lên mặt ủ rũ của Andrew.
“Em không ngạc nhiên khi thấy ngài có một vài khuyết điểm.”

Nàng trèo cao hơn lên ngực hắn, bộ ngực nhỏ nhắn ép vào vùng lông ngực ấm áp.

“Well, hơn cả một vài. Ngài là một tên vô lại xấu xa, và tôi hết sức mong chờ vào một thời điểm nào đó trong tương lai, sẽ có nhiều điều ngạc nhiên không thoả mái đến từ quá khứ của ngài. Nhưng ngài là tên xấu xa của em, và em muốn đối mặt với khoảnh khắc khó khăn của cuộc sống, cũng như những giây phút tuyệt diệu, không với ai khác ngoài ngài.”

Tay hắn trượt vào tóc và ôm gữ đầu nàng, hắn nhìn chăm chú với sự tôn thờ mãnh liệt. Khi hắn cất tiếng, giọng hắn khản đặc.

“ Nếu như ta quyết định là nàng xứng đáng với một người khác tốt hơn?”

“Bây giờ đã quá muộn rồi,” nàng lý lẽ.
“ Ngài phải cưới em sau khi đã hủy hoại em chiều nay.”

Hắn nhẹ nhàng kéo nàng tới trước và hôn đôi má nàng.
“Tình yêu cao quý... ta không hủy hoại nàng. Chưa hoàn toàn, dù dưới góc độ nào. Nàng vẫn còn trong trắng.”

“ Không lâu nữa đâu.”

Nàng vịn vẹo trên người hắn, cảm thấy sự căng cứng của hắn bên trong đùi nàng.

“Làm tình với em đi.”

Nàng rúc vào cổ họng hắn và hôn dọc theo đường nét rắn rỏi của quai hàm.

“ Lần này kết thúc luôn nhé.”

Hắn nâng nàng khỏi ngực dễ dàng như nàng là một con mèo tò mò, và nhìn nàng với nỗi thèm khát thông khổ.
“ Vẫn còn vấn đề của Julianne và vợ Đại sứ.”

“Ồ, là chuyện đó.”

Nàng chồm lên hắn, mái tóc đổ xuống ngực và lưng, nàng chạm ngón cái vào đầu vú nhỏ nhắn đen sẫm của hắn.

“ Em sẽ xử lý với chị họ Julianne,” nàng thông báo.
“ Ngài sẽ có lại những lá thư đó, Andrew. Đó sẽ là quà giáng sinh em tặng ngài.”

Mắt hắn đầy vẻ nghi ngờ. “ Bằng cách nào?”

“ Em không muốn giải thích ngày lúc này. Điều em muốn là-”

“ Ta biết điều nàng muốn,” hắn khô khan, xoay người ấn nàng xuống dưới hắn.

“ Nhưng nàng sẽ không có được nó, Caroline. Ta sẽ không chiếm sự trong trắng của nàng cho đến khi ta được tự do cầu hôn nàng. Bây giờ giải thích cho ta tại sao nàng quá tự tin rằng nàng sẽ lấy lại được những lá thư.”
Nàng chạm vào cánh tay đầy cơ bắp của hắn.

“Ờ thì... Em chưa bao giờ nói điều này với bất cứ ai, thậm chí cả Cade, và đặc biệt là mẹ em. Nhưng sau khi ông chồng già giàu có của Julianne chết- em cho là ngài đã nghe lời đồn đãi là cái chết của ông ta không phải nguyên nhân tự nhiên?”

“ Không phát hiện được bằng chứng nào khác.”

“Không nhiều người biết đâu. Nhưng ngay khi Lord brenton chết, người hầu phòng của ngài ấy, Me Stevens, đến gặp cha em vào một đêm. Cha em rất đáng kính và cực kỳ đáng tin cậy, ông ta đã gặp cha em lúc trước. Thái độ của Stevens đêm đó rất kỳ lạ - rất khiếp đảm, và ông ta van xin cha em giúp ông ta. Ông ta nghi ngờ Julianne đã đầu độc Lord Brenton già cả - dao đó ả thường xuyên đến cửa hàng thuốc, và Steven đã bắt gặp ả đồ thứ gì đó vào chai thuốc của Brenton trước khi ông ta chết một ngày. Nhưng Stevens quá lo sợ phải đối chất sự nghi ngờ với Julianne . Ông ta nghĩ ả bằng cách nào đó đồ tội giết người cho ông ta, hoặc trừng phạt ông ta bằng như thủ đoạn ranh ma khác. Để bảo vệ mình, ông ta thu thập chứng cứ tội lỗi của Julianne, bao gồm chai thuốc rỗng. Ông ta cầu xin cha em giúp ông ta tìm một người chủ mới, và cha em giới thiệu ông ta cho một người bạn ở nước ngoài.”

“ Tại sao cha nàng nói chuyện này với nàng?”

“ Cha và em rất gần gũi- chúng em rất hay tâm sự, không có nhiều bí mật giữa em và cha.”

Nàng tặng hắn nụ cười nhẹ nhàng, đầy chiến thắng.

“Em biết chính xác nơi ở của Stevens. Và em cũng biết nơi cất giấu những bằng chứng chống lại Julianne. Cho nên, nếu chị ta muốn đối mặt với cáo buộc đã cố gắng giết ông chồng quá cố, ả sẽ phải đưa em những bức thư đó.”

“ Tình yêu ngọt ngào...”

Hắn hôn vào trán nàng.

“Nàng sẽ không đương đầu với Julianne vì chuyện này. ả ta là một người đàn bà nguy hiểm.”

“ ả ta không phải đối thủ của em.” Caroline trả lời .

“ Bởi vì em sẽ không để ả hay bất cứ ai khác đứng chặn ngang cái mà em muốn.”

“Và đó là gì thế?” hắn hỏi.

“Ngài.”

Nàng trượt tay đến vai hắn, nâng gối lên để hai bên hông hắn.

“ Tất cả của ngài... bao gồm cả những phút giây của quá khứ, hiện tại, và tương lai.”

Chương 5

Điều khó khăn nhất mà Andrew, Lord Drake, đã trải qua là phải chờ ba ngày tiếp đó. Hắn đi lại một mình và nhấp nhóm trong dinh thự gia đình, chán nản và lo lắng xen nhau. Hắn gần như phát điên vì chờ đợi. Nhưng Caroline đã yêu cầu hắn chờ tin tức từ nàng, và cho dù điều đó có giết hắn, hắn cũng sẽ giữ lời hứa. Hắn cố gắng hết sức để không tập trung quá nhiều hi vọng vào việc nàng thật sự sẽ lấy lại được những bức thư. Julianne quá quý quai và thủ đoạn, trong khi Caroline thì chân thật... và đó là chuyện không tưởng nhất trên đời khi đe dọa kẻ chuyên đi đe dọa. Hơn nữa, nghĩ đến việc Caroline phải hạ thấp bản thân bằng cách này trong nỗ lực để làm dọn dẹp cái đồng bản thủ mà hắn có công tạo ra...làm hắn nhức nhối.

Đáng lẽ hắn đã phải quen với cảm giác xấu hổ, nhưng hắn vẫn đau đớn mãnh liệt khi nghĩ về nó. Một người đàn ông nên bảo vệ người phụ nữ anh ta yêu – hắn ta nên giữ nàng an toàn và hạnh phúc- nhưng thay vào đó, Caroline đã phải ra tay cứu hắn.

Rên rỉ vì thất vọng, hắn thêm khát có một ly rượu – nhưng chết tiệt hắn đi nếu hắn lại nhấn chìm bản thân trong sự quên lãng dễ chịu của rượu một lần nữa. Từ bây giờ, hắn sẽ đối mặt với cuộc sống mà không cần bất kỳ sự chống đỡ thuận tiện nào. Hắn sẽ không cho bản thân thêm một lời bào chữa nào, không nơi nào để trốn tránh.

Chỉ một vài ngày trước Giáng sinh, một người phục vụ mang tin tức từ nhà Hargreaves đến dinh thự Rochester, đem theo một gói nhỏ.

“Thưa ngài,” người hầu nói, kính trọng cúi chào. “Cô Hargreaves ra lệnh cho tôi chuyển cái này vào tay ngài, không được đưa người khác.”

Gần như phát điên, Andrew xé toang dấu niêm phong dán vào gói đồ. Ánh mắt hắn lướt qua những dòng viết tay ngắn gọn:

Thưa ngài, Xin hãy nhận muốn quá Giáng Sinh đến sớm. Cứ làm những gì ngài muốn với nó, và đừng nghĩ đến ơn nghĩa – dành điều đó cho việc hủy bỏ hôn ước của ngài với chị họ em. Em tin rằng chị ta sẽ sớm hướng sự chú ý lãng mạn đến một vài quý ông kém may mắn khác. Chân thành, Caroline

“Ngài Rochester, tôi sẽ chuyển lời hồi âm của ngài đến Cô Hargreaves chứ ạ?” người đàn ông hỏi.

Andrew lắc đầu, trong khi một cảm giác nhẹ nhàng đến kỳ lạ đến với hắn. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn cảm thấy thật tự do, quá nhiều hy vọng.

“Không,” hắn khẽ nói. “Ta sẽ đích thân trả lời Quý cô Hargreaves. Nói với cô ấy ta sẽ đến thăm vào ngày Giáng Sinh.”

“ Vâng, thưa ngài.”

Caroline ngồi trước ngọn lửa, thưởng thức sự ấm áp từ khúc củi đốt vào đêm Giáng Sinh , nó tỏa một thứ ánh sáng màu vàng trong phòng khách gia đình. Các ô cửa sổ được tô điểm bởi các nhánh cây nhựa ruồi bong loáng, và những vòng hoa với dây ruy- băng đỏ và những chùm quả mọng (berries) .Dây nến bằng sáp ong bao quanh bởi lá cây cháy trên lò sưởi. Sau một buổi sáng dễ chịu trao đổi quà tặng với gia đình và người phục vụ, mọi người đã rời đi để tìm những trò giải trí khác, nơi có những buổi tiệc và đồ ăn tối phong phú để lựa chọn.

Cade đã nghiêm túc hộ tống Fanny đến không ít hơn 3 sự kiện khác nhau, và họ có khả năng không về nhà trước nửa đêm . Caroline đã từ chối lời năn nỉ đi cùng, và không chịu trả lời câu hỏi liên quan đến kế hoạch của nàng.

“ Là Ngài Rochester phải không?” Fanny gắng hỏi trong sự hào hứng xen lẫn với lo lắng. “Con trông chờ ngài ấy đến sao, con yêu? Nếu thế, ta phải dạy con về những ngữ điệu thích hợp để nói với ngài-”

“ Mẹ” Cade chen ngang, nháy mắt thương cảm với Caroline, “ nếu mẹ không muốn đến trễ trong buổi tiệc của Danburys, chúng ta phải đi thôi.”

“ Ừh, nhưng mẹ phải nói với Caroline-”

“ Tin con đi,” Cade khẳng định, đội một cái mũ lên đầu mẹ mình, và kéo bà ra cổng, “ nếu Rochester quyết định xuất hiện, Caroline sẽ biết chính xác làm thế nào để đối phó với hắn.”

Cám ơn em, Caroline ra hiệu với cậu trong im lặng, và họ cười toe toét với nhau trước khi cậu mang bà mẹ tò mò ra khỏi dinh thự. Những người phục vụ được có một ngày nghỉ, và ngôi nhà trở nên yên tĩnh như nàng mong đợi.

Âm thanh của Giáng sinh vang vọng vào từ bên ngoài... những người hát rong đi qua, trẻ em hát mừng, những nhóm người tiệc tùng chéch choáng tham quan các ngôi nhà.

Cuối cùng, khi đồng hồ điểm nhịp, tiếng gõ cửa vang lên. Caroline thấy tim nàng nảy lên. Nàng vội vàng chạy ào đến cửa và giật nó mở ra. Andrew đứng đó, cao và đẹp trai, vẻ mặt nghiêm túc và cảm giác không chắc chắn. Họ nhìn vào nhau, và mặc dù vẫn bất động, Caroline cảm thấy toàn bộ con người vươn đến với hắn, sự khao khát trải rộng trong linh hồn nàng.

“ Ngài đến rồi.” nàng nói, gần như hoảng sợ với những điều kế tiếp sẽ xảy ra.

Nàng muốn hắn ghì lấy nàng trong vòng tay và hôn nàng, nhưng thay vì vậy, hắn bỏ nón ra và nói nhẹ nhàng.

“Ta có thể vào không?”

Nàng chào đón hắn vào trong, giúp hắn cởi áo khoác và quan sát khi hắn treo chiếc nón trên giá. Hắn quay lại đối mặt với nàng, đôi mắt xanh chói lói lấp đầy bởi sự nồng nhiệt làm cho nàng run rẩy.

“Giáng sinh vui vẻ,” hắn nói.

Caroline nắm hai tay lại một cách căng thẳng. “Giáng sinh vui vẻ. Chúng ta vào phòng khách nhé?”

Hắn gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn vào nàng. Hắn có vẻ không hề quan tâm nơi họ sẽ đến khi im lặng theo sau nàng vào phòng khách.

“Chúng ta một mình?” hắn chú ý đến sự tĩnh lặng của căn nhà.

“Vâng.”

Quá kích động để ngồi xuống, Caroline đứng bên cạnh lò sưởi và nhìn vào một nửa khuôn mặt bị che khuất của hắn.

“Andrew,” nàng vội vàng nói, “trước khi ngài nói với em bất kỳ chuyện gì, em muốn làm rõ ... món quà em tặng ngài... những lá thư... ngài không cần phải bắt buộc trao cho em bất cứ cái gì đó để đáp lại. Đó là, ngài không cần cảm thấy như thể ngài nợ em-”

Lúc đó hắn chạm vào nàng, đôi tay to lớn và dịu dàng lần theo khuôn mặt nàng, ngón tay lướt qua đôi gò má ửng hồng. Cách hắn nhìn vào nàng, âu yếm nhưng có chút ngẫu nhiên, làm cả cơ thể nàng rộn lên vì vui thích.

“Nhưng ta bị bắt buộc,” hắn thì thầm, “Bởi trái tim ta, linh hồn ta và quá nhiều bộ phận khác của cơ thể ta để gọi tên.”

Môi hắn cong thành nụ cười.

“Thật không may điều duy nhất ta có thể dâng tặng nàng là một món quà đầy vấn đề... một cái gì đó như nhục và bị hư hại, và có sự nghi ngờ về giá trị. Bản thân ta.”

Hắn vội lấy bàn tay nhỏ bé, mảnh mai của nàng và mang chúng đến miệng hắn, ấn những nụ hôn nóng bỏng vào các ngón tay.

“Nàng sẽ chấp nhận ta chứ, Caroline?”

Hạnh phúc dâng trào trong nàng, làm nàng nghẹn ngào.

“Em sẽ. Ngài là chính xác những gì em mong muốn.”

Hắn phá ra cười, và làm gián đoạn vòng tay nồng nhiệt của họ để tìm cái gì đó trong túi.

“Vậy thì Chúa cứu giúp nàng.”

Hắn lấy ra một vật lấp lánh và trượt nó vào ngón tay áp út của nàng. Nó chỉ hơi lỏng một chút. Caroline cong tay lại khi nàng nhìn vào chiếc nhẫn. Đó là chiếc nhẫn vàng được chạm khắc, tô điểm bởi viên kim cương hình hoa hồng rất to. Viên đá quý lấp lánh vô cùng rực rỡ trong ánh sáng của cây gỗ giáng sinh (Yule- log) làm nàng sửng sốt.

“ Nó thuộc về mẹ ta,” Andrew nói, chăm chú nhìn nàng. “ Mẹ đã trao nó cho ta, và hi vọng rằng một ngày nào đó ta sẽ tặng cho vợ ta.”

“ Nó thật đẹp,” Đôi mắt Caroline cay xè.

Nàng ngẩng lên nhận nụ hôn của hắn, cảm thấy đôi môi hắn nhẹ nhàng cạ vào nàng.

“ Đây này,” hắn thì thầm, giọng đầy vui vẻ, và tháo mắt kiếng nàng ra để lau chúng.“ Nàng không thể thấy thứ chết tiệt này, những vết bẩn ở đây nè.”

Đeo lại cặp mắt kiếng bóng loáng, hắn ôm eo nàng và kéo cơ thể nàng vào hắn. Giọng hắn nghiêm trang khi hắn tiếp tục nói.

“Nàng có gặp khó khăn khi lấy những lá thư từ Julianne không?”

“Không một chút nào.” Caroline không thể giấu được vẻ tự mãn khi nàng trả lời.

“ Em rất thích thú, thật sự đấy. Julianne rất giận dữ - Em không hề nghi ngờ là ả muốn cào mắt em ra. VÀ đương nhiên là ả phủ nhận việc có liên quan đến cái chết của Ngài Brenton. Nhưng cùng lúc đó, ả đưa em những lá thư. Em có thể đảm bảo với ngài là ả sẽ không bao giờ làm phiền chúng ta lần nữa.”

Andrew ôm chặt nàng, tay hắn không ngừng vuốt ve khắp lưng nàng.Sau đó hắn thì thầm trong tóc nàng, với giọng điệu đầy ý nghĩa làm cho tóc nơi gáy nàng dựng lên vì thích thú

“ Có một vấn đề mà ta phải quan tâm. Như ta nhớ, ta đã để lại nàng còn trong trắng vào lần gặp trước.”

“Ngài đã,” Caroline đáp lại với nụ cười run rẩy. “ Em rất phật lòng đấy.”

Miệng hắn phủ lấy nàng, hắn hôn nàng với sự tôn sùng xen lẫn với thèm khát lộ liễu, làm hai chân nàng trở nên không vững. Nàng dựa hắn vào hắn, lưỡi nàng trượt lên và xoắn lấy hắn. Sự thích thú đập mạnh vào trong nàng, và nàng cong người vào hắn trong nỗ lực để ôm hắn sát hơn, cơ thể nàng khao khát sức nặng và áp lực của hắn.

“Vậy ta sẽ làm hết sức mình để bắt buộc nàng lần này,” hắn nói khi môi họ rời ra. “Đưa ta đến phòng ngủ của nàng.”

“Bây giờ? ở đây?”

“Tại sao không?” Nàng thấy hắn mỉm cười trên má nàng.

“Nàng lo lắng về khuôn phép à?” Nàng, người đã cùm tay ta trên giường-”

“Cái đó là Cade làm, không phải em,” nàng đỏ mặt.

“Well, nàng không bận tâm đến việc tận dụng tình thế, phải không nào?”

“Em quá tuyệt vọng!”

“Uhm, ta nhớ.”

Vẫn mỉm cười, hắn hôn một bên cổ nàng và trượt tay hắn đến ngực nàng, vuốt ve đường cong mềm mại đến khi núm vú nàng co lại thành một điểm sắc nhọn.

“Nàng thà chờ đợi đến lúc chúng ta kết hôn?” hắn thì thầm.

Nàng nắm tay hắn, và kéo hắn ra khỏi phòng khách, hướng dẫn hắn lên lầu đến phòng ngủ của nàng. Những bức tường được che phủ bởi giấy hoa, kết hợp với tầm trải giường thêu hồng và trắng. Trong không gian thanh nhã như vậy, Andrew trông to lớn và cơ bắp hơn bao giờ hết.

Caroline nhìn hắn với sự say mê thích thú khi hắn bắt đầu cởi quần áo, bỏ áo khoác, áo chèn, cravat, sơ mi, vắt chúng lên lưng ghế. Nàng tự mở khuy nút áo và bước ra khỏi nó, để lại một nốt nhún trên sàn. Khi nàng đứng đó, trong đồ lót và vớ, Andrew tiến đến gần và kéo nàng vào cơ thể trần truồng của hắn. Chiều dài cương cứng của hắn nóng bừng xuyên qua lớp đồ lót muslin mỏng manh của nàng, và nàng khẽ thốt lên một tiếng hỗn hển.

“Nàng sợ à?” hắn thì thầm, nâng nàng cao lên trên hắn, ngón chân gần như không chạm đất.

Nàng giấu mặt vào vai hắn, hít thở hương vị của làn da ấm áp, đưa hai tay vuốt ve mái tóc dày, mềm mượt của hắn.

“Ôi, không phải,” nàng thở. “Đừng ngừng lại, Andrew. Em muốn là của ngài, Em muốn cảm nhận được chàng ở bên trong em.”

Hắn đặt nàng lên giường và chậm rãi tháo bỏ quần áo nàng, hôn lên từng inch da thịt nàng như thể nó không được che phủ, cho đến khi nàng nằm trần truồng và mở rộng trước hắn. Rút tình

yêu của hắn vào tai nàng, hắn chạm vào ngực nàng bằng miệng, vuốt ve, trêu chọc đến khi núm vú nàng co lại thành hai nụ hồng săn chắc.

Caroline cong người áp vào hắn trong sự đáp ứng mãnh liệt, giục hắn chiếm lấy nàng, hắn lùi lại với tiếng cười không thành tiếng.

“ Không nhanh quá,” hắn nói, tay hắn lướt xuống bụng nàng, vuốt ve bằng những vòng tròn nhẹ nhàng. “ Nàng chưa sẵn sàng cho ta đâu.”

“ Em đã,” nàng nhấn mạnh, cơ thể nàng đau đón và nóng hổi, tim thì đập mạnh.

Hắn cười và xoay nàng nằm úp xuống, nàng rên rỉ khi cảm thấy miệng hắn trượt dài xuống sống lưng nàng, hôn và gặm nhấm. Răng hắn cắn nhẹ vào hai mông nàng trước khi môi hắn đi đến nếp gấp mỏng manh sau gối.

“Andrew,” nàng rên rỉ, vặn vẹo trong nhức nhối. “ Xin đừng để em chờ.”

Hắn lại xoay nàng trở lại, cái miệng xấu xa của hắn lang thang ở mặt trong đùi nàng, cao và cao lên nữa, đôi tay mạnh mẽ của hắn cẩn thận thúc giục hai đùi nàng mở ra. Caroline thút thít khi nàng cảm nhận hắn chạm vào khe hở mềm mại, nóng bỏng giữa hai đùi nàng. Một cái vuốt ve nữa sâu hơn của lưỡi hắn, và một cái khác nữa, hắn đã tìm thấy cái núm nhạy cảm nhức nhối và hút lấy nó, lưỡi hắn đánh nhẹ vào nàng, cho đến khi nàng rùng mình và thét lên, tiếng rên khoái cảm của nàng nghẹn ngào trong tấm trải giường thêu hoa.

Andrew hôn môi, và đặt người vào giữa hai đùi nàng. Nàng rên rỉ khuyến khích khi cảm thấy phần đầu bộ phận nam tính của hắn len vào nơi thầm kín trơn mượt của nàng. Hắn đẩy vào nhẹ nhàng, lấp đầy nàng... ngập ngừng khi nàng hỗn hển nhức nhối.

“ Không,” nàng điên cuồng lấy hông hắn, “ Đừng dừng lại... em cần ngài... xin ngài mà, Andrew...”

Hắn rên rỉ và đẩy tới, chôn vùi toàn bộ bản thân hắn, da thịt ngọt ngào của nàng rung động bao bọc lấy hắn.

“Tình yêu ngọt ngào của ta,” hắn thì thầm, thở mạnh, khi hông hắn đẩy tới những cú đẩy nhẹ nhàng. Gương mặt hắn ửng đỏ, đầy mồ hôi và nóng bừng, hàng lông mi đen dài ẩm ướt.

Caroline sững sờ trước hình ảnh của hắn – hắn là một người đàn ông thật đẹp...và hắn là của nàng. Hắn chiếm lấy nàng trong nhịp điệu chậm rãi, kiên nhẫn, cơ bắp hắn cứng lại, cánh tay hắn chống giữ hai bên đầu nàng. Quần quai trong khoái cảm, nàng nâng hông lên để hắn vào sâu hơn. Miệng hắn đói khát bắt lấy nàng, lưỡi hắn tìm kiếm và trượt vào.

“Em yêu chàng,” nàng thì thầm giữa những nụ hôn, đôi môi ướt đẫm chuyển động dưới hắn. “

Em yêu chàng, Andrew, yêu chàng...”

Những từ ngữ dường như phá vỡ khả năng kiềm chế của hắn, những cú đâm của hắn trở nên mạnh hơn, sâu hơn, đến khi hắn chôn vùi bản thân trong nàng và rừng mình dữ dội, cảm xúc dâng trào, hơi thở hắn nghẹn lại giữa cơn bùng nổ điên cuồng của khoái cảm.

Một khoảng thời gian dài và chậm chạp sau đó, trong khi họ vẫn còn quấn lấy nhau, nhịp tim đã trở về bình thường, Caroline hôn vai Andrew

“ Người yêu của em,” nàng uể oải nói, “ em muốn xin anh một điều.”

“ Bất cứ điều gì.” Những ngón tay hắn đùa nghịch trong tóc nàng, kéo những lọn tóc mềm mượt.

“ Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với nó. Hứa rằng ngài sẽ tin em, và không bao giờ giữ bí mật với em một lần nào nữa.”

“ Ta hứa.” Andrew nâng người trên một khuỷu tay, chăm chú nhìn vào nàng với nụ cười gian xảo.

“ Bây giờ ta muốn xin nàng một điều. Chúng ta có thể không tổ chức một hôn lễ linh đình, mà thay vào đó là một nghi lễ nhỏ vào ngày đầu năm mới được không?”

“ Tất nhiên rồi,” Caroline nói nhanh. “ Em không muốn có một lễ cưới linh đình trong bất cứ trường hợp nào. Nhưng tại sao gấp vậy?”

Hắn cúi xuống miệng nàng, môi hắn ấm áp và âu yếm.

“ Bởi vì ta muốn khởi đầu mới của ta xảy ra cùng lúc bước vào năm mới. Và bởi vì ta quá cần nàng đến nỗi ta không thể chờ đợi được.”

Nàng cười và lắc đầu ngạc nhiên, đôi mắt nàng lấp lánh khi nhìn vào hắn.

“Well, em còn cần ngài hơn thế.”

“ Chứng minh cho ta thấy đi,” hắn thì thầm, và nàng đã làm điều đó.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>